După Mașina Ernetti, Trilogia cronovizorului continuă!

Roland Portiche

ERNETTI ȘI ENIGMA DE LA IERUSALIM

ROMAN

green spot

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house

După Mașina Ernetti, Trilogia cronovizorului continuă!

Roland Portiche

ERNETTI ȘI ENIGMA DE LA IERUSALIM

ROMAN

green spot

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house

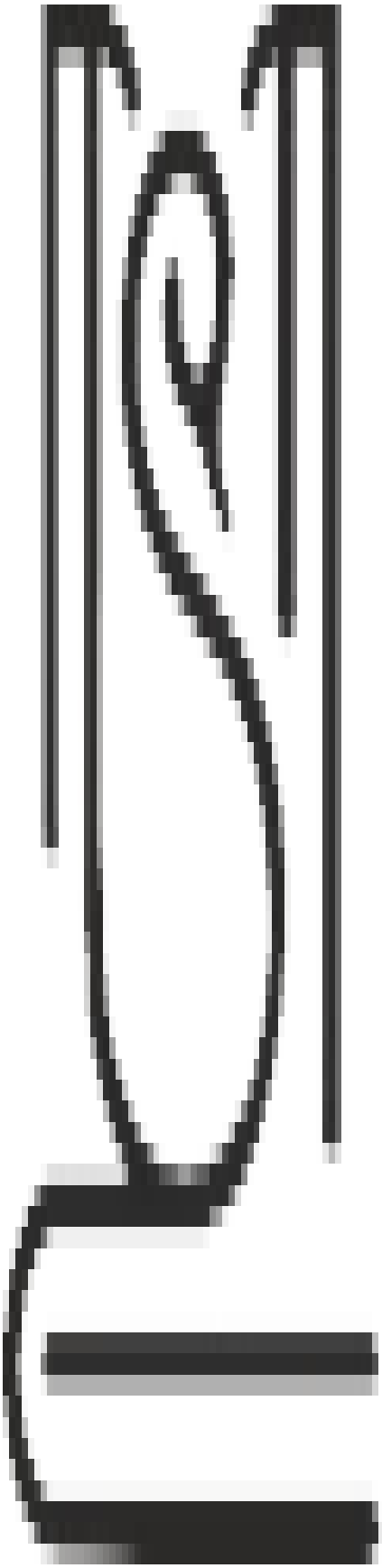
Roland Portiche

Ernetti și enigma de la Ierusalim

ROMAN

Traducere din limba franceză
de Diana Gradu

Lebăda Neagră
Iași, 2023

LEBĂDA NEAGRĂ

the publishing house

Roland Portiche

Ernetti et l'enigme de Jerusalem

© Editions Albin Michel, 2021

© Editions Versilio, 2021

International Rights Management: Susanna Lea Associates

All rights reserved.

© 2023 by Editura Lebăda Neagră

pentru prezenta ediţie în limba română

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

ISBN ePub: 978-606-9623-82-4

ISBN PDF: 978-606-9623-83-1

ISBN print: 978-606-9623-51-0

Credit foto copertă: © P Maxwell Photography/Shutterstock.com

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pentru Sarah, acum şi întotdeauna

Avertisment

Încă discutată, uneori disprețuită, adesea desconsiderată, existența cronovizorului părintelui Ernetti continuă să încingă spiritele. Cu toate acestea, are un fundament istoric. Se spune că, în 1964, la Vatican, acest preot a inventat o mașinărie ieșită din comun, capabilă să vadă în trecut. La ordinul Papei, s-ar fi întors în vremea Evangheliilor ca să privească adevărata față a lui Hristos, însă ceea ce a văzut a fost atât de tulburător, încât Sfântul Părinte i-a poruncit să demonteze mașinăria şi s-o ascundă în pivnițele cele mai adânci ale Vaticanului. Până într-o zi când…

1

Acest lucru este mai puțin cunoscut, deoarece secretul a fost bine păzit. În ziua de joi, 27 noiembrie 1980, o scenă deosebit de insolită se petrecea în cadrul maiestuos al Bazilicii San Pietro in Vincoli de la Roma, acolo unde se află și statuia lui Moise sculptată de Michelangelo. S-o luăm ca pe un simbol? În miez de noapte, Sanctitatea Sa Papa Ioan-Paul al II-lea convocase patru sute cincizeci și patru de reprezentanți ai principalelor religii monoteiste ale planetei, sosiți în mare grabă și în cel mai mare secret.

Pe la două dimineața, în ciuda oboselii, fiecare își ocupa scaunul rezervat în naosul larg al bazilicii. Stăteau unul lângă altul, ca la liturghie.

Murmurul încetă când intră Papa. Gârbovit și cu vocea gravă, se îndreptă spre microfon și privi în jur:

— Frați întru credință, v-am chemat pe toți aici pentru că ne confruntăm cu o criză gravă. Indiferent dacă suntem evrei, catolici, protestanți, musulmani sau creștini ortodocși, suntem cu toții amenințați de faptul că El este în pericol.

Suveranul Pontif lăsă să treacă mai multe secunde, dând și mai multă solemnitate cuvintelor sale. Tocmai atunci, Preafericitul Dimitrios I, patriarhul ecumenic al Constantinopolului, rosti întrebarea care stăruia pe buzele tuturor:

— Dar cine este în pericol, Sfinte Părinte?

Papa ezită.

Cu siguranță, mulți aveau să vorbească despre blasfemie, dar trebuia să le dezvăluie totul.

DESCOPERIREA

Cu două luni mai devreme…

2

Un pachet mic, ambalat cu grijă, fusese livrat prin curier Departamentului de Arheologie al Muzeului Israelului din Ierusalim. Ajunsă la recepție, Natașa Yadin-Drori o sună pe Dana Agron, asistenta ei.

— L-au livrat?

— Azi-dimineață. Te așteptam pe tine ca să-l deschidem.

— Vii? Abia aștept să-l văd.

Muzeul Israelului era construit pe o colină din Ierusalim, lângă Knesset, Curtea Supremă și Universitatea Ebraică. Cu siguranță era cel mai prestigios muzeu din Orientul Mijlociu și unul dintre cele mai bogate din lume din punct de vedere arheologic. Reunea toate descoperirile făcute în Țara Sfântă de când primul homo sapiens părăsise Africa pentru a ajunge pe continentul eurasiatic cu o sută de mii de ani mai devreme.

După numirea ei ca asistent curator adjunct, Natașa înființase un departament foarte ambițios, care cuprindea șase secole de istorie evreiască, până în epoca romană. Însă nu a dezvăluit niciodată ce îi revelase cronovizorul, mașinăria părintelui Ernetti pentru a explora trecutul, cu șaisprezece ani în urmă, despre istoria reală a lui Isus din Nazaret. Își dorise chiar să uite toată povestea.

O găsi pe Dana la depozit. Un pachet mic aștepta așezat pe o masă de lucru. Înăuntru, protejat cu grijă de o pânză din bumbac, se afla un călcâi uman.

— De necrezut, spuse ea, încă se vede cuiul.

Dacă relicva nu ar fi fost atât de morbidă, ar fi considerat-o minunată. Era călcâiul unui răstignit din secolul I, străpuns de un cui gros al cărui vârf fusese răsucit.

— E cu adevărat prima dovadă arheologică a unei crucificări.

Natașa mai văzuse acest călcâi la Muzeul Rockefeller din Ierusalimul de Est. Astăzi avea, în sfârşit, ocazia să-l expună ca parte a unei sinteze muzeologice despre tortura răstignirii pe cruce.

— Ai vreo documentaţie?

Dana îi arătă un vraf de foi dactilografiate.

— Un caiet întreg de aproximativ cincizeci de pagini, foarte detaliate.

— Știm cine e?

— Da, a fost contemporan cu Isus. Nu se cunoaşte de ce a fost executat, posibil pentru o crimă de drept comun. Arheologul american care a studiat călcâiul crede că fiecare picior era prins de stâlpul crucii printr-un astfel de cui. Potrivit acestuia, mâinile nu erau bătute în cuie, ci legate.

— Cu totul diferit, aşadar, de reprezentările clasice.

— Da. După cum a concluzionat el, condamnatul murea prin asfixiere şi nu din cauza hemoragiei.

Mimă poziția.

— Cele două braţe întinse îl împiedicau să respire normal. Era silit la o respiraţie superficială, care avea să-l omoare într-o zi sau două. Totul a fost conceput pentru a-l face să sufere cumplit şi îndelung. Îngrozitor, îi scăpă asistentei.

— Roman, draga mea, răspunse Natașa cu un gest fatalist. Dana, relicva ar trebui să fie însoțită de o schiță, pentru ca publicul să înțeleagă mai bine.

— Mă voi ocupa de asta. O expunem la primul etaj?

— Sigur, aşa cum am stabilit, cu mai multe panouri explicative şi fotografii ale osuarului unde l-au găsit arheologii. Scrie o primă schiță, o corectez eu.

— Bine. Mai e şi tipul ăsta…

— Ce tip?

De îndată ce organiza o expoziție, Natașa era invadată de tot felul de intruși care

o făceau să-și piardă timpul. Dana îi întinse o foaie de hârtie pe care era scris un număr de telefon.

— Te-a sunat de cel puțin șase ori azi-dimineață.

Natașa făcu un gest de enervare.

— Ți-a spus ce vrea?

— Nu, dorește doar să discute cu tine.

Luă hârtia oftând.

— Sper să scap repede de el!

Odată ajunsă în birou, Natașa închise ușa și formă numărul.

— Buna ziua. Natașa Yadin-Drori la telefon.

— În sfârșit! Sunteți greu de găsit, am pus pe jar tot muzeul.

Vocea era plăcută, a unui seducător căruia nu-i lipsea încrederea în sine.

— Am auzit, dar nu-mi petrec timpul în birou. Ce doriți?

— Să vă întâlnesc.

— Sunt foarte ocupată momentan.

— Ceea ce am să vă spun, doamnă, merită o întâlnire.

— Haideți să rezolvăm prin telefon, e mai ușor.

— Imposibil, doamnă. Veți înțelege rapid de ce.

Secretul, laitmotivul dintotdeauna al tuturor mitomanilor. Insistă:

— Îmi puteți acorda două ore?

— Două ore? Este enorm!

Dacă ar fi refuzat, ar fi sunat-o întruna, săptămâni întregi. Mai bine să termine cu asta acum. Își consultă agenda.

— Sunt liberă doar o oră, vineri, la zece dimineața.

Era puțin dezamăgit, dar acceptă.

— Vă avertizez, adăugă Natașa, ora se va transforma în cinci minute dacă nu mă interesează ceea ce aveți de spus.

— Așa să fie, răspunse el.

— Vom vedea. Măcar spuneți-mi numele.

Ezita.

— Să presupunem că sunt nepotul lui Indiana Jones.

Natașa își dădu ochii peste cap și închise.

Da…, sigur va dura doar cinci minute, se gândi ea.

3

La scurt timp după începerea pontificatului său, în octombrie 1978, Papa Ioan-Paul al II-lea l-a confirmat pe părintele Pellegrino Ernetti în funcția de exorcist oficial al diecezei Veneției. Era mai ales un post onorific, cea mai mare parte a muncii fiind făcută de preoții locali, dar Sfântului Părinte i se sugerase că Biserica îi datorează mult acestui preot, acum în vârstă de vreo patruzeci de ani, de asemenea un muzicolog distins și absolvent de fizică modernă.

Majoritatea cazurilor la care a lucrat părintele Ernetti țineau doar de psihiatrie. Cu siguranță nu era vorba de posedați de diavol. Cu toate acestea, „pacienții" săi nu s-ar fi dus niciodată la un medic, credeau doar în puterile vindecătoare ale credinței. Trebuie spus că statutul său de preot exorcist, martor la toate confidențele, i-a permis să rezolve și cele mai delicate probleme psihologice.

Pe drumul de întoarcere la Veneția, Pellegrino asculta radioul. Întrucât citea rar presa zilnică, aceste călătorii îi permiteau să mențină un contact minim cu actualitatea. Și nu era deloc liniștitoare. URSS-ul se implica prea mult în Afganistan, un atac asupra gării din Bologna, avioane deturnate în Orientul Mijlociu. Noul Papă, la rândul său, străbătea planeta apărând valorile Bisericii. Când știm de ce sunt capabili oamenii, se gândea părintele Ernetti, ne putem teme până și pentru Sfântul Părinte.

Își parcă mașina pe insula Tronchetto, situată la capătul vestic al lagunei, apoi urcă în vaporetto – feribotul păstrase acest nume romantic, în ciuda motorului său diesel – care îl purtă de-a lungul celor șapte stații ale Canalului, înainte de a-l lăsa la San Giorgio, pe insula cu același nume, lângă mănăstirea unde locuia. Fu întâmpinat de călugărul de la recepție.

— Bună ziua, părinte Ernetti, am un mesaj pentru dumneavoastră. A sosit în această dimineață.

— Mulțumesc, Fulvio.

Era un plic ștampilat cu sigiliul Vaticanului. Noul președinte al Academiei

Pontificale de Ştiinţe, cardinalul Piglietti, ţinea să vorbească cu el. Îi propunea o întâlnire pentru a doua zi şi îi dădea un număr de telefon la care să-l sune dacă nu putea veni. Dar părintele Ernetti avea prea multă nevoie să-şi mai schimbe gândurile, pentru a refuza această scurtă călătorie la Roma.

*

Se prezentă la intrarea în Palatul Vaticanului. Era păzită de două gărzi elveţiene, îmbrăcate în celebrul lor costum cu dungi galbene şi albastre. După ce traversă grădinile tropicale, intră în Vila Pia, care găzduia Academia Pontificală de Ştiinţe. Optzeci de academicieni îl luminau pe Sfântul Părinte cu privire la problemele majore – etice, chiar metafizice – ridicate de progresul biologiei sau astrofizicii.

De îndată ce fu anunţat, Pellegrino a fost condus către biroul cardinalului Piglietti de la primul etaj. Se spunea că acest bărbat înalt şi uscăţiv avea o pregătire solidă de fizician. Aşezat la o masă mare şi sculptată, răsfoia paginile unui dosar uriaş. Nici măcar nu se obosi să-şi privească vizitatorul.

— Luaţi loc, şopti el, examinând mai multe notiţe dactilografiate.

Pellegrino se aşeză în faţa cardinalului, care îşi scoase ochelarii şi se uită la el cu o privire de oţel.

— Am câteva întrebări pentru dumneavoastră, părinte Ernetti.

— Vă ascult, monseniore.

Ca un bun creştin, Pellegrino era generos din fire, dar acest bărbat nu-i era pe plac.

Cardinalul îl privi în tăcere, asemenea unui scrimer care se gândeşte la prima lovitură pe care s-o aplice cu floreta.

— Când am preluat funcţia predecesorului meu, i-am studiat dosarele. Spre surprinderea mea, nu am găsit nicio înregistrare scrisă a „cronovizorului” pe care

l-aţi fi construit la Vatican sub pontificatul lui Paul al VI-lea.

Îi dădu dosarul părintelui Ernetti. Într-adevăr, conţinea doar câteva pagini.

— Vedeţi? Nimic. De-a lungul acestei perioade, câteva detalii neimportante, dar nimic despre cronovizor. Cum explicaţi acest lucru?

Pellegrino oftă din rărunchi. Sperase că nu va mai trebui să vorbească despre această maşinărie care îl costase atât de mult, chiar şi după şaisprezece ani. Şi acum acest cardinal cu apucături de inchizitor scotea din nou povestea la lumină. Se refugie în spatele celei mai bune scuze.

— A fost voia Papei, monseniore. După primele experimente, mi-a cerut să demontez maşina, ceea ce am şi făcut. Cutiile cu bucăţile demontate au fost depozitate într-o încăpere ferecată în Arhivele secrete ale Vaticanului. Poate că Sfântul Părinte a poruncit să fie distruse.

— Nu, l-am întrebat pe directorul Arhivelor, cutiile sunt intacte.

Cronovizorul încă mai exista. Părintele Ernetti nu ştia dacă să regrete sau să se bucure.

— Părinte Ernetti, aţi fost piatra de temelie a acestui proiect. Ce puteţi să-mi spuneţi despre el?

— Sunt legat printr-un jurământ de tăcere faţă de Papa Paul al VI-lea, monseniore.

Cardinalul făcu un gest de enervare.

— Cu siguranţă, dar Preasfinţitul Paul al VI-lea nu mai este în această lume.

— Monseniore, un jurământ rămâne un jurământ!

Interlocutorul său pară lovitura.

— Deci nu aveţi nimic să-mi spuneţi? Chiar nimic?

Pellegrino căută o ieşire.

— Puneţi-mi întrebări, monseniore, vă voi răspunde pe cât mi-e cu putinţă.

— Foarte bine, oftă cardinalul. Deci a fost vorba de o mașină a timpului?

— Nu în sensul descris în romanele de anticipație. Nu a transportat pe nimeni înapoi în timp, ne-a permis doar să vedem în trecut.

— Asta am înțeles și eu. Era de ajuns, mi s-a spus, să programezi o dată, apoi coordonatele geografice pentru a descoperi scene din trecutul îndepărtat și chiar din trecutul foarte îndepărtat, pe un monitor?

— În alb-negru și fără sunet, din păcate, cronovizorul nu este un televizor.

— Ce îmi puteți spune despre funcționarea exactă a mașinăriei?

— Am construit-o după instrucțiunile găsite în lucrarea fizicianului sicilian Ettore Majorana. Capta o anumită clasă de neutrini, capabili să treacă bariera timpului. Toate detaliile și planurile au fost păstrate la…

— Foarte bine, îl întrerupse cardinalul.

Se ridică și făcu câțiva pași prin cameră. Aspectul tehnic al mașinii nu era principala lui preocupare. Își alese cu grijă cuvintele pentru a pune următoarea întrebare.

— Ați explorat perioada Evangheliei?

— Da, monseniore, dar nu vreau să revin asupra acestei chestiuni.

— Din pricina jurământului?

— Da. La acest capitol este foarte strict.

Cardinalul înțelese, resemnat, că nu va primi nimic mai mult.

— E de ajuns pentru o primă întâlnire, părinte Ernetti.

Pellegrino fu străbătut de un fior.

— Vor mai fi și altele, monseniore?

— Investighez această problemă pentru Papă. Nu mă mulțumesc cu atât. Următorul pas va fi să mergem împreună la Arhive pentru a arunca o privire mai

atentă asupra invenţiei dumneavoastră.

— Foarte bine, monseniore.

Cardinalul îl însoţi până la ieşire.

— O ultimă întrebare, părinte Ernetti…

— Da?

— Din puţinele elemente adunate, am tras concluzia că aţi făcut aceste întoarceri în timp cu o tânără israeliană, arheolog de profesie.

— Exact. Natașa Yadin-Drori este acum curator adjunct la Muzeul Israelului din Ierusalim.

— Pentru ce aveaţi nevoie de ea?

— Cunoștea geografia locurilor din Ţara Sfântă mai bine decât mine şi înţelegea limba vorbită la acea vreme, aramaica, explică Pellegrino.

— La ce bun, dacă aparatul dumneavoastră nu percepea sunetele?

— Adevărat, dar am învăţat tehnicile de citire pe buze.

— Aţi păstrat legătura?

— Destul de puţin. Cred că şi ea vrea să se ţină departe de această aventură, mărturisi el.

Cardinalul fu uimit.

— Chiar aşa? Cronovizorul ăsta e atât de periculos precum spuneţi?

— O, nu, monseniore! E la fel de nevinovat ca un nou-născut, dar pe mâini greşite ar putea face ravagii.

4

Ca în fiecare seară, Natașa părăsi muzeul, cu capul plin de o mie de detalii administrative de rezolvat. Luă autobuzul până la apartamentul ei din cartierul universitar. Era o locuință modernă cu trei camere, confortabilă, dar fără pretenții. Atârnase pe pereți niște reproduceri ale unor mozaicuri vechi, realizate cu talent în atelierele muzeului.

Sună telefonul. Era Ariel Bronstein, un prieten arheolog. De când Natașa divorțase, încercase – nu era singurul – să se apropie de ea. Până acum, fără rezultat, dar nu se descurajă. Colega lui cu ochi verzi-aurii și siluetă sportivă era teribil de atrăgătoare.

Fata îi povesti râzând despre telefonul primit de la „nepotul lui Indiana Jones”.

— Nu-ți pierde timpul cu visători de teapa asta, o sfătui Ari. În fiecare zi îi văd spunându-mi unde să sap pentru a găsi Tablele Legii sau Mormântul lui Moise!

— Nu-ți fă griji, îl voi expedia.

— Te-ai instalat bine în noul apartament?

Tocmai se mutase. După ce s-a despărțit de soțul ei, ea și Dov au vândut căsuța în care locuiau. Natașa a profitat de ocazie pentru a se muta mai aproape de muzeu, cumpărând acest apartament într-o clădire abia terminată. Singurătatea n-o apăsa, se simțea mai liberă să trăiască așa cum credea de cuviință.

— Voiam să te invit la cină, îi spuse Ari. Am auzit de un restaurant libanez bun la Tel Aviv.

Refuză. Era prea ocupată acum, nu-i stătea capul la asta. N-o deranja că Ari o curta, dar nu simțea nevoia de a merge mai departe. De asemenea, se temea că viața de cuplu, așa cum și-o imagina Ariel, ar deveni rapid plictisitoare.

După ce închise telefonul, se mută în birou și începu să răspundă la scrisori. În

faţa ei, într-o fotografie, zâmbea un preot cu chip de copil. Era părintele Pellegrino Ernetti, inventatorul cronovizorului.

*

Vineri, ajunse târziu la muzeu. Venind pe jos, fu blocată de poliţiştii care izolaseră un rucsac lăsat pe trotuar, situaţie frecventă în Ierusalim. Artificierii armatei, sosiţi câteva minute mai târziu, nevrând să-şi asume niciun risc, aruncaseră în aer obiectul suspect, iar cărţile şi notiţele studentului neatent care-şi scăpase rucsacul din scuter zburaseră în toate părţile.

Ajunsă acolo, i-a atras atenţia un bărbat de vreo treizeci, treizeci şi cinci de ani, care o privea de departe, zâmbind. Se apropie de el.

— Indiana Jones? întrebă ea, întinzându-i mâna.

— Nepotul lui, a corectat-o el, cu un aer maliţios.

— Iertaţi-mă pentru întârziere, m-a ţinut în loc o ameninţare cu bombă.

— Am văzut maşinile poliţiei trecând. Avem aceleaşi griji şi la Londra din pricina atacurilor IRA.

Aşadar, era britanic. Distincţia lui stătea mărturie.

— De vreme ce eu sunt de vină, vă invit să bem ceva la cantina muzeului. La ora asta, e linişte.

Deşi nu semăna cu Harrison Ford, vizitatorul său prezenta un anumit farmec. Înalt şi atletic, avea un chip plăcut, uşor colţuros şi vocea unui bărbat obişnuit să i se facă pe plac. Natașa îi detecta dintr-o ochire pe aceşti seducători, care îşi foloseau şarmul fizic drept argument. În general, nu-i suporta, dar acest tânăr părea mai deştept decât ceilalţi.

Barmanul veni să-i întrebe ce vor să bea.

— Un Perrier pentru mine, spuse Natașa. Dumneavoastră?

— Un cappuccino, se poate?

— Nicio problemă.

— Trebuie să recunosc că nu prea am înțeles gluma de la telefon despre Indiana Jones, spuse Natașa.

— Nu era o glumă. În realitate, numele meu e Gregory Brownlow Parker-Mitchell. Străunchiul meu a stat la baza personajului Indiana Jones din filmele lui Spielberg. Era bine cunoscut de arheologi, numele lui era Montagu Brownlow Parker.

Natașa făcu ochii mari.

— Cel care…?

— El însuși, spuse Gregory zâmbind.

Acest nume era renumit în domeniu, într-adevăr… și apreciat cu moderație.

— Ce știți despre el? a întrebat-o.

— Ce știu toți arheologii. Într-o noapte în 1910…

— 1911. 18 aprilie 1911.

— …a încercat să se strecoare pe sub Esplanada Moscheilor[1], în căutarea rămășițelor Templului lui Solomon, numai că santinelele l-au descoperit și a fugit ca să scape cu viață.

— Asta, doamnă Yadin-Drori, este versiunea oficială.

Scoase din buzunar un carnețel legat în piele, cu coperți tari, pe care îl răsfoi. Paginile erau acoperite cu un scris de mână subțire și înghesuit.

— Acest carnețel, doamnă, a fost scris de fratele bunicului meu. Își povestește aventurile. Veți vedea că fac tot atâta cât cele ale lui Indiana Jones.

Natașa privi neliniștită la grosimea carnețelului.

— Aveți de gând să mi-l citiți pe tot?

— Nu vă fie teamă, mă voi limita la paginile care povestesc descoperirea cubului lui Solomon.

— A cui? întrebă Natașa, încruntând din sprâncene.

— Puțintică răbdare, spuse Gregory surâzând.

Și începu să citească…

1. Esplanada Moscheilor (în arabă, Haram al Sharif) este dealul pe care sunt construite două moschei: Moscheea Omar și Moscheea Al-Aqsa. Este vechiul Munte al Templului Evreilor, unde se ridica odată Marele Templu al lui Irod, distrus în anul 70 d.Hr. de către romani.

5

Montagu Brownlow Parker nu era arheolog. Nu avea nici pregătirea, nici abilităţile necesare. Mai degrabă, a fost un aventurier pasionat de misterele arheologiei. Parker era pe deplin conştient de faptul că explorarea solului de sub Muntele Templului era strict interzisă, chiar pasibilă de pedeapsa cu moartea. De când turcii luaseră oraşul de la mameluci cu patru secole mai devreme, Ierusalimul se afla sub administraţie otomană. Pentru sultan, Palestina era o provincie de importanţă secundară, dar îşi făcuse o datorie de onoare din a proteja Locurile Sfinte.

Cu mustaţa sa tunsă îngrijit şi bărbuţa ascuţită, Montagu Parker îşi făurise un aspect aristocratic oarecum excentric. Al cincilea conte de Morley, pair al Coroanei şi fost ofiţer în Grenadier Guards, se temea de un singur lucru în viaţă: de plictiseală.

În 1908, acest diletant avu o întâlnire neobişnuită la Londra, cu Valter Juvelius, savant, poet, director al bibliotecii municipale din Vyborg şi vânător de comori pierdute. Cele două temperamente visătoare – spiritele răuvoitoare i-ar fi calificat drept uşor mitomani – se înţelegeau de minune. În timp ce scotocea prin arhivele de la Constantinopol, Juvelius spusese că a dat peste un fragment dintr-o carte profetică din Biblie care descria modalitatea de a pătrunde în templul mitic al lui Solomon.

Nu a fost nevoie de mai mult pentru a-i stârni imaginaţia lui Parker. Şi-a folosit puterea de convingere – care era consistentă – şi numeroasele legături în clasa aristocratică pentru a strânge cele douăzeci şi cinci de mii de lire necesare finanţării expediţiei. După trei ani de eforturi, în sfârşit era pregătit.

Pe 18 aprilie 1911, la miezul nopţii, Montagu Brownlow Parker a pătruns ilegal sub Dealul Sacru. Deghizat în arab, s-a ghidat după planul desenat de Juvelius. Alături, camuflat şi el, mergea Kyle Murphy, fost colonel în armata indiană. Aproximativ zece angajaţi turci şi arabi îi urmau, echipaţi cu lopeţi şi

târnăcoape. Fuseseră plătiţi scump, ştiau prea bine ce riscă.

Urmând instrucţiunile lui Juvelius, Parker trecuse pe lângă Puţul lui Warren. Descoperită în 1867, această conductă foarte veche alimenta oraşul cu apă pe timpul regelui David. De acolo, cei doi englezi ajunseră pe un alt canal, Tunelul lui Ezechia, din care un labirint de tuneluri ducea la templul râvnit. Ca bun soldat ce era, Murphy îşi luase precauţia de a posta un om la intrarea în tunel, pentru a sta de pază. În caz de pericol, dădea alarma.

Timp de aproximativ treizeci de minute, grupul a înaintat în tăcere. Parker şi colegul său luminau drumul cu nişte Misell 1899, primele torţe alimentate cu baterii.

— E acolo sus, în stânga.

Arătă spre o breşă în stâncă. Invizibilă la prima vedere, ascundea un pasaj către un al doilea subteran. A depăşit-o fără dificultate, urmat de colonelul Murphy şi de restul echipei. Apoi au continuat să meargă în întuneric.

— Nu mişca! Nu simţi nimic, Kyle?

— Un curent de aer.

— Da. E ceva după acel cot.

Avansară cu prudenţă. Curentul de aer devenise mai puternic. Parker lumina cu lanterna drept în faţă. Rămaseră pironiţi de uimire.

În faţa lor, umbre uriaşe ieşeau în evidenţă în fasciculele de lumină. Erau temeliile Templului lui Solomon. Cu siguranţă, era nevoie de un ochi antrenat pentru a recunoaşte legendara clădire în tot acest morman de pietre. De asemenea, au găsit un fragment de dimensiuni satisfăcătoare din vasul de alamă, susţinut de doi boi de bronz, folosit la băile rituale. Da, totul părea să corespundă aşteptărilor.

Totul, cu excepţia acestui cub insolit.

Un muncitor turc a fost primul care l-a observat.

— Domnule… uitaţi-vă.

Parker se aplecă. Semăna cu colţul unui cub imens îngropat chiar sub fundaţia templului. Îl chemă pe Kyle.

— Ce crezi despre asta, prietene?

Kyle făcu ochii mari.

— N-am mai văzut aşa ceva!

— Se pare că a fost ascuns în mod deliberat sub clădire.

— Ciudat.

La ordinul lui Parker, şapte săpători cu lopeţi şi târnăcoape s-au apucat să dezgroape obiectul. O operaţiune dificilă, deoarece, cu timpul, pământul se tasase, dar cubul a fost scos până la urmă. Era o construcţie de piatră de cincisprezece metri, un hexaedru regulat care nu semăna cu nimic din Antichitate. Kyle apucă un baros şi lovi de câteva ori într-unul dintre pereţi.

— E ceva înăuntru. Ar putea fi o închisoare?

— Atunci prizonierul ar avea trei mii de ani, a comentat Parker. Şi ar fi o celulă teribil de încăpătoare!

— Un seif, atunci? Poate că ţineau acolo vistieria Templului sau Chivotul Legământului?

— Fără uşă? Pentru că, din câte am văzut, nu există nicio intrare.

Pentru a fi sigur, Kyle dădu ocol cubului.

— Ai dreptate, Parker, e altceva.

Au decis să facă o gaură într-o latură.

Mai mulţi oameni s-au apucat de treabă. Cu lovituri de târnăcop bine sincronizate, făcură o deschidere în perete, suficient de largă pentru a lăsa un om să treacă.

— Ţie îţi revine onoarea, spuse Kyle.

Parker se întinse pe jos.

— Mai bine intru târându-mă. O să îmi dai…

„Alarmă!” Paznicul pe care Kyle Murphy îl lăsase la intrarea în tunel venea în fugă, fluturând braţele. Fuseseră descoperiţi. O indiscreţie? O trădare? Totul era posibil. Parker mituise o mulţime de oameni pentru a-şi organiza expediţia, dar nu putea mitui pe toată lumea.

— Parker, trebuie să plecăm! spuse Kyle.

— Ce păcat, zise Montagu.

Fugiră şi, în zăpăceala generală, îşi uitară acolo lopeţile şi târnăcoapele.

În zori, se auzeau fluierăturile şi paşii soldaţilor otomani alergând în toate direcţiile, neştiind exact unde să-i localizeze pe intruşi.

„În dimineaţa zilei de 19 aprilie”, a scris Parker în caietul său, „oraşul şi suburbiile au fost cuprinse de tulburări extreme. Se răspândise un zvon potrivit căruia nişte arheologi englezi au furat comorile din Templul lui Solomon. Fabulaţii, desigur. Nu numai că nu am furat nimic, ci chiar ne-am lăsat acolo echipamentul.”

Mărturisi că nu şi-a salvat viaţa decât datorită picioarelor sale. Putuse să ajungă la iahtul ancorat la Jaffa pentru a se refugia pe coasta Libanului, aşteptând să treacă furtuna.

6

— Ştiţi ceva, domnule Parker? întrebă Nataşa cu un zâmbet batjocoritor.

— Vă ascult.

— Scenariştii filmului ar fi făcut mai bine să adapteze caietul unchiului dumneavoastră, ar fi adăugat mister aventurii.

— Nu mă credeţi, nu-i aşa?

— Nu, cred că această carte de amintiri este scrisă de mâna lui, dar mă întreb dacă nu cumva a abuzat de…

Gregory Parker se crispă.

— Unchiul meu nu era alcoolic, doamnă.

— Nu mă gândeam la alcool.

— Nici nu se droga. Toată această poveste este adevărată, vă asigur.

— Să admitem. Ce aşteptaţi de la mine?

— Nu l-am cunoscut pe unchiul meu, dar l-am admirat. Pentru mine, el a întruchipat tot ceea ce dă gust vieţii: aventura, descoperirea civilizaţiilor pierdute, dorinţa de…

— Cinematograful nu v-ar fi suficient?

Regretă pe loc această replică prostească, de o răutate gratuită. Însă el pară lovitura şi îşi ţinu firea fără să răspundă. Devenea aproape înduioşător.

— Doamnă, continuă Gregory, ştiu că unchiul meu a fost ţinta tuturor răutăţilor şi a batjocurii. A fost făcut lăudăros şi visător. Poate că pe undeva este adevărat, dar această descoperire din 1911 l-a obsedat toată viaţa.

Părea sincer. Fata nu știa ce să creadă.

— Când a murit, continuă el, mi-a lăsat moştenire averea ca să-i pot îndeplini cea mai aprigă dorinţă: să aflu secretul acestui cub în care n-a putut să intre. Nu vă puteţi imagina frustrarea şi durerea lui. Fără îndoială că mi le-a transmis cu dorința de a le pune capăt.

La rândul său, o privi în ochi.

— Dumneavoastră sunteţi arheolog, ştiţi chinul prin care trece un cercetător din cauza unei probleme nerezolvate. Mai ales dacă a fost la doi paşi de soluție.

Știa. Cu șaisprezece ani în urmă căutase adevărul despre secta esenienilor. Au fost sau nu inspiratorii lui Hristos?

Scormonise neobosită prin multe situri arheologice pentru a găsi răspunsul. Cunoştea această febră.

— Cu ce vă câştigaţi traiul, domnule Parker?

— Predau istorie antică la Universitatea din Cambridge, dar mi-am luat un an sabatic pentru cercetare şi am venit să vă caut.

— Povestiţi-mi mai multe.

Se aplecă spre ea şi îi spuse cu voce joasă:

— Aş vrea să organizez aceeaşi expediție ca şi unchiul meu, în următoarele săptămâni.

— Sub Esplanada Moscheilor?

— Da. Și aș vrea să conduceţi această expediție. Știu că înainte să fiți curator la muzeu, aţi fost un arheolog renumit.

De data asta, ea se uită grav la el.

— Domnule Parker, acesta este unul dintre cele mai sensibile locuri de pe planetă. Dacă sunteţi descoperit, nu vă văd deloc bine.

— Noi nu vom fi descoperiți.

Se uită la ea o clipă, subliniind pronumele personal.

— Nimeni nu va crede că am trecut prin Puțul lui Warren, care se află, vă reamintesc, la șase sute cincizeci de metri de Locurile Sfinte. Nimic nu ni se va întâmpla dacă suntem atenți.

Ea nu răspunse.

— Nu credeți că miza merită un anumit risc? Dacă vom avea succes, înseamnă că am găsit vestigiile Templului lui Solomon. Și alte minuni, poate, ascunse în acest cub.

Natașa ar fi preferat să fie în altă parte. Un prieten psihiatru îi vorbise despre această artă cu totul specială pe care o au nebunii ca să te atragă în delirul lor. Voia să facă la fel cu ea? Nu știa ce să creadă. Părea să fie cu capul pe umeri, iar caietul unchiului său părea autentic. Dar…

— Am să vă spun ceva, domnule Parker, pentru că îmi sunteți simpatic…

Parker se încruntă.

Acest preambul nu era de bun augur.

— Dacă mi-ați fi făcut această propunere acum cincisprezece sau douăzeci de ani, m-aș mai fi gândit. Îmi place prea mult arheologia pentru a lăsa neexplorată o pistă interesantă. Dar acum sunt curator la Muzeul Israelului, postul acesta îmi impune niște limite…

„Nemaivorbind de limitele impuse de Mossad”, își zise în gând.

— Chiar dacă nu veți fi prins, vă veți publica descoperirea, care, fără îndoială, vă va aduce ceva faimă și mulți bani, dar arabii vă vor acuza că sunteți plătit de Israel, că doriți să expuneți Templul lui Solomon pentru a trezi clerul din întreaga lume și pentru a construi în locul său un al treilea templu. Cu alte cuvinte, ați putea declanșa un alt război sfânt. Israelul, credeți-mă, chiar nu are nevoie de el.

Era clar un refuz.

Gregory era dezamăgit.

— Sunt foarte conștient de asta.

— Și persistați în a vă pune în aplicare acest proiect?

— Am o singură viață. Mi-am promis că voi accepta această provocare și voi reuși.

Natașa își dădu seama că n-avea rost să insiste.

— Domnule Parker, ar trebui să vă raportez la Autoritatea pentru Antichități din Israel, dar prefer să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Gregory Parker se ridică.

— Regret decizia dumneavoastră, doamnă. Așadar, o să mă descurc singur. Îmi pare rău că v-am reținut atât de mult timp.

Îi strânse mâna și se întoarse în biroul ei. O voce dinlăuntrul său îi spunea că luase decizia corectă. O alta, mai discretă și mai profundă, îi șoptea că Natașa de odinioară devenise înțeleaptă. Dar nu, nu era nimic de regretat. În câteva săptămâni, când se va confrunta cu primele greutăți, va schimba acea obsesie cu alta. Așa fac toți. Însă aici Natașa greșea. Gregory Brownlow Parker era încăpățânat și nu avea de gând să renunțe.

7

Convocat din nou, părintele Ernetti se plimba înainte și înapoi prin fața intrării de pe Via Angelica, ce ducea spre Arhivele secrete ale Vaticanului. Aștepta deja de zece minute. În cele din urmă, sosi cardinalul Piglietti, însoțit de un omuleț cu un zâmbet binevoitor.

— Părinte Ernetti, acesta este părintele Toledano, responsabilul Arhivelor secrete.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse omulețul. Am înțeles bine, știți locul?

— Puțin, răspunse Pellegrino zâmbind.

— Să mergem!

Au coborât câteva trepte, au trecut pe lângă gărzile elvețiene și au intrat în clădirea Arhivelor.

— Veți vedea, spuse părintele Toledano, că peisajul nu s-a schimbat prea mult, dar numărul documentelor păstrate a crescut în schimb foarte mult.

Cei trei bărbați străbătură coridoarele lungi ale acestei imense biblioteci de cinci mii de metri pătrați, construită pe două etaje, pe sub curtea Muzeului Vatican. În aceste spații, încă de la începutul secolului al XVII-lea, Biserica își ascundea toate secretele. După ce trecură prin mai multe camere, ajunseră la o ușă pe care părintele Toledano o deschise folosind o combinație de numere.

— Această cameră a fost special concepută pentru a adăposti cutiile cronovizoare. Din motive necunoscute de mine, Papa Paul al VI-lea se temea de puterile acestei mașinării.

— Tocmai aceasta este problema pe care vreau s-o clarific, spuse cardinalul.

Cinci lăzi de lemn de dimensiuni diferite erau aşezate pe jos.

— Nu sunt sigilate, spuse părintele Toledano. E de ajuns să scoateţi capacele pentru a vedea ce este înăuntru.

„Şaisprezece ani! Şi încă e acolo, intact”, îşi spuse Pellegrino.

Cardinalul făcu un pas înainte şi o deschise pe cea mai mare. Baza maşinii se sprijinea pe un pat de paie.

— Cred că cel mai bine este să vă las singuri în timpul acestei examinări, a sugerat părintele Toledano, care cunoştea legile nescrise ale discreţiei.

Cardinalul Piglietti nu asculta. Părea impresionat de ceea ce vedea.

— Chiar şi eu, care sunt fizician de formaţie, mă simt puţin pierdut, trebuie să mărturisesc.

— Cronovizorul a fost construit în mai multe etape, monseniore, ceea ce explică aspectul său oarecum baroc.

Deschiseră şi o a doua ladă.

— Protuberanţele pe care le vedeţi aici sunt vârfurile colectoarelor de neutrini. Aparatul a format o imagine holografică minusculă, care a fost mărită pe un ecran de afişare…

Veni rândul celei de-a treia lăzi.

— …care e aici.

Piglietti se duse la a patra ladă, pe care părintele Ernetti avusese grijă să n-o deschidă.

— Ăsta e creierul cronovizorului, nu-i aşa?

— Da, monseniore.

Pellegrino rămase nemişcat. Se ruga fierbinte ca „examinarea” să nu meargă prea departe. Piglietti îngenunchease. Analiza modulele de comandă.

— Este ceva ce nu înțeleg. Îmi puteți da planurile, părinte Ernetti?

— Sunt în valiza de lângă lăzi.

În ea se aflau mai multe clasoare cu calculele lui Ettore Majorana, precum și planuri. Piglietti le desfăcu.

„Dacă le poate citi”, își spuse Pellegrino, „își va da seama…”

— E ceea ce credeam, comentă cardinalul.

Se întoarse la ultima ladă și trase spre el șina care susținea circuitele electronice. Compară cu planul.

„De ce, Doamne, mă supui la asemenea cazne?”, se întreba în gând Pellegrino.

— În mod normal, conform planului dumneavoastră, există două plăci electronice pe aceste șine. Nu le văd.

Părintele Ernetti păli. Se simțea ca un hoț care tocmai fusese demascat.

— Unde sunt? insistă cardinalul.

Părintelui Pellegrino nu-i plăcea să mintă. De data aceasta, însă, jucă totul pe o singură carte.

— Încă o dată, monseniore, acest aparat a fost îmbunătățit de-a lungul timpului. Am înlocuit acele două plăci vechi cu circuite mai eficiente, pe care nu le puteți vedea cu ochiul liber. Creierul electronic ar trebui să fie complet demontat. Vreți să faceți acest lucru? Vom avea nevoie de instrumente și va dura câteva ore…

— Nu, nu, n-am timp de pierdut, spuse cardinalul, vizibil descurajat de complexitatea aparatului.

Părintele Toledano își făcu apariția brusc și îi spuse cardinalului:

— Monseniore, Ambasada Italiei la telefon.

— Ah, vin. Trebuie să vă las, părinte Ernetti, am văzut destul. Vă voi suna.

Și plecă.

Pellegrino nu se mișcă din loc.

— Nu veniți, părinte Ernetti? Trebuie să încui camera.

— Lăsați-mi cinci minute, părinte Toledano. Acest aparat îmi evocă atât de multe amintiri…

— Am înțeles. Vă aștept la intrarea în clădire.

Pellegrino își aminti ce-i spunea mama lui: „Sari, și va apărea și plasa de siguranță”.

De data aceasta fusese salvat de o mică minciună. Cele două carduri electronice – ca niște chei, practic – erau evident esențiale pentru funcționarea cronovizorului.

Când Papa Paul al VI-lea îi ordonase să demonteze aparatul, părintele Ernetti subtilizase discret cele două carduri, din prudență. Pentru că experiența îi arătase că cronovizorul era foarte greu de manevrat. Folosit fără precauții, ar fi putut modifica grav cursul evenimentelor și ar fi devenit un instrument extrem de periculos. Din fericire, fără cardurile electronice, mașina era inutilizabilă.

Dar astăzi, acest cardinal cu privirea de gheață se interesase în amănunt de invenția părintelui Ernetti. Ce i-ar fi putut spune bietul preot când înaltul prelat ar fi înțeles stratagema? Pentru că avea să afle, mai devreme sau mai târziu. Dacă Pellegrino ar fi fost obligat să returneze cele două chei electronice, cronovizorul ar fi fost din nou în stare de funcționare. Ce ar fi făcut cu el un om ambițios ca Piglietti? Și cum să evite un alt dezastru?

8

La primele ore ale dimineții, când a ieșit din Puțul lui Warren, Gregory Parker a crezut că visează. Era patru și jumătate, Ierusalimul se trezea. Încă uluit de ceea ce tocmai descoperise în măruntaiele colinei, se urcă în mașină ca să ajungă în Orașul Vechi și să bea ceva cald.

Adâncit în gânduri, rătăci câteva minute pe aleile întunecate ale souk-ului. Tarabele erau toate închise, dar găsi un mic restaurant oriental deschis toată noaptea, destinat amatorilor vieții de noapte.

— Ce să vă aduc?

— Ce v-a mai rămas?

— La ora asta, bucătăria este închisă. Pot să vă fac un ceai verde și să vă încălzesc o pită cu falafel.

Nu-i era foame, dar acceptă. Instalat confortabil pe o laviță, își deschise febril rucsacul și scoase de acolo aparatul foto. Rulă filmul până la capăt și scoase negativul de 24 × 36, pe care îl puse în cutie. Pozele nu erau grozave, pentru că nu avusese la îndemână decât o biată lanternă electrică pentru a lumina situl. Însă asta era dovada că străunchiul său nu minţise. Se întinse pe laviță și reconstitui în minte ultimele douăsprezece ore.

Nu-i mărturisise curatorului muzeului, dar avea rezerve față de străunchiul său Montagu Parker. Reputația lui proastă era parțial justificată. Cele mai multe dintre isprăvile pe care le debita în saloanele la modă de la Paris sau de la Londra erau în mare parte imaginare sau exagerate. Prin urmare, trebuia să verifice fiecare detaliu înainte de a se angaja la orice costuri impuse de expediție.

Cu o zi înainte, fusese într-o recunoaștere rapidă. Până după-amiaza târziu, vizitase situl Puțului lui Warren, aflat în prezent sub Autoritatea Parcurilor

Naționale din Israel. Potrivit caietului lui Montagu Parker, acesta a fost punctul de plecare al traseului care ducea, printr-un labirint incredibil de tuneluri, până la ruinele Templului lui Solomon și la acel cub celebru.

Așa că își cumpărase un bilet de la ghișeu, ca orice turist, și, ascuns în umbra unui tunel, așteptase ca vizitatorii să iasă la suprafață. În cele din urmă, la ora închiderii, luminile au fost stinse. Înarmat cu lanterna, a intrat în pasajul subteran…

— Vi se răcește ceaiul, domnule.

Gregory își veni în fire. Patronul restaurantului avea dreptate. Cât despre pită, nu se atinsese de ea. Mintea lui era în altă parte, dar trebuia să capete putere.

— O să vă fac din nou unul fierbinte. Și mâncați-vă sandvișul sau va trebui să-l arunc.

Gregory dădu absent din cap, dar gândurile lui continuau să rătăcească. Ceea ce descoperise în interiorul cubului putea să răstoarne întregul sens al istoriei biblice.

9

În același timp, un bărbat cuprins de panică alerga pe aleile Orașului Vechi. Abia trăgându-și răsuflarea, se opri în fața unei clădiri care arăta ca un magazin sau o galerie de artă. Pe o placă de aramă se putea citi o inscripție în limbile engleză și ebraică: Holy Temple Institute. Era un muzeu dedicat celebrării unui edificiu imaginar, Al Treilea Templu al Ierusalimului.

În ciuda orei matinale, bărbatul apăsă insistent pe butonul interfonului. Cineva îi răspunse.

— Yoël, sunt eu, Yuval!

— La ora asta? spuse o voce somnoroasă.

— Deschide repede, s-a întâmplat ceva grav!

Se aprinse o lumină la primul etaj. Yoël era încă în pijama. Bărbatul scund, de vreo patruzeci și ceva de ani, cu barba bine tunsă și chel, coborî scările purtând kippa. A luat o cheie de pe perete și a întors-o în broască.

— Nu mai fă atâta tărăboi, Yuval, o să trezești tot cartierul.

Închise ușa cu grijă.

— Ei, ce e?

— Cineva a găsit cubul.

O umbră de îngrijorare trecu peste chipul bărbatului în pijama.

— Nu se poate!

— Cred că este un englez. A stat în tunel toată după-amiaza. Mi s-au părut ciudate venirile și plecările lui. Nu arăta ca un turist, căuta ceva. În plus, avea cizme de cauciuc. În Ierusalim, acest lucru este neobișnuit.

Yuval fusese angajat, de ani de zile, de către Autoritatea pentru Antichităţi ca să întreţină Puţul lui Warren. El ridica hârtiile aruncate pe jos şi alunga turiştii care zăboveau după închidere.

— A aşteptat să plece toată lumea, dar eu am rămas şi l-am urmărit.

— Ai făcut bine, Yuval.

— Când s-au stins luminile, a aprins o lanternă, era bine echipat.

— Crezi că ştia unde se duce?

— Avea un plan desenat pe un carneţel. A descoperit tunelul destul de uşor şi…

Ezită:

— …şi restul.

— Adică… cu adevărat totul? A intrat în cub? întrebă Yoël, sincer îngrozit.

— Da, printr-o deschidere mică. A stat o vreme înăuntru.

Yoël părea foarte îngrijorat.

— Atunci înseamnă că ştie. Te-a văzut?

Yuval era nedumerit.

— Nu ştiu. Îmi aprinsesem lanterna, dar am stins-o imediat ce a scos capul. Crezi că va spune toată povestea, Yoël?

— Se poate, dar nimeni nu-l va crede.

Era neliniştit.

— Dacă nu cumva a făcut poze. Ştii unde stă?

— Nu, am venit direct să te avertizez.

Yoël înjură în sinea lui. Dacă Yuval ar fi aşteptat ca intrusul să iasă, ar fi putut să-l urmărească şi să-i descopere identitatea. Dar Yuval era Yuval, nu trebuia să-i

ceri prea multe. Nu mai rămânea decât să deschidă o anchetă în Orașul Vechi pentru a-l localiza pe englez.

— Să așteptăm să se dea în vileag. O să sun la Dallas mâine-dimineață devreme ca să-l anunț pe generalul Swaggart.

10

Gregory Parker a aşteptat să se facă ora opt pentru a duce negativele la Patterson Labs, un laborator cunoscut pentru profesionalismul său. Pretinzând că este jurnalist, a cerut regim de urgenţă. I s-au promis amprentele până la sfârşitul dimineţii, livrate prin curier la hotel. A profitat de acest răgaz pentru a încerca să doarmă câteva ore, dar era mult prea entuziasmat. A făcut o baie fierbinte, apoi şi-a schimbat hainele.

Pe la amiază, recepţionerul hotelului îl sună, fotografiile sosiseră. Se uită la ele cu atenţie. După cum se aştepta, erau de proastă calitate, dar ceea ce văzu era uluitor. Acum tot ce mai avea de făcut era să găsească suficienţi bani pentru a organiza o expediţie cu echipament fotografic demn de acest nume.

Se urcă în maşină şi merse până la Bethleem, unde se găseau cei mai mulţi anticari. Întrebând în fiecare magazin, descoperi că apare des un nume, cel al lui Meyer Irgoun. De la descoperirea Manuscriselor de la Marea Moartă, traficul cu antichităţi înflorise, iar Irgoun devenise o adevărată placă turnantă între negustorii de pe piaţa neagră şi colecţionarii americani bogaţi.

— Unde îl pot găsi? îl întrebă Gregory pe vânzător.

— Totul depinde de ceea ce vinzi. Ai ceva să-i arăţi?

Parker ezită, dar îi dădu, totuşi, vânzătorului un plic care conţinea una dintre fotografiile expediţiei sale clandestine de sub colina Templului. Răspunsul nu întârzie să apară. Meyer Irgoun l-a sunat la hotel şi l-a invitat la el acasă, în Tel Aviv.

Biroul lui Irgoun era doar o încăpere largă în care se aflau expuse obiecte de tot felul: ceramică de dinainte şi după exilul din Babilon, bijuterii bizantine, monede

foarte vechi, pietre gravate găsite în osuare şi chiar o inscripţie în ebraica arhaică, datând din vremea regelui David.

Meyer Irgoun, trecut bine de cincizeci de ani, era uns cu toate alifiile şi se bucura de farmecul misterios al unui bărbat rafinat. Îl primi pe Gregory aşezat la un pian mare şi alb, încărcat şi el de obiecte.

— Ăsta mi-e biroul. Când mă enervez, cânt o piesă de Brahms sau Schumann şi mă calmez. Luaţi loc pe scaunul acela mare de puf.

Gregory se aşeză vizavi de el.

Irgoun atacă fără ezitare miezul problemei.

— De unde a apărut această fotografie?

— Dar dumneavoastră ce spuneţi?

Se lăsă tăcerea.

— Aţi găsit o modalitate de a explora interiorul Colinei Templului?

Gregory nu răspunse. I se spusese că Irgoun avea obiceiul urât de a înregistra cu ajutorul unui casetofon ascuns cu măiestrie tot ceea ce spuneau vizitatorii săi.

— Şi ce este acest cub?

— O surpriză. Am fotografiat şi ce este înăuntru.

Gregory îi întinse un alt instantaneu.

Irgoun, care credea că a văzut totul la viaţa lui, rămase paralizat de uimire.

— E un trucaj?

— Nu, am vreo 30 de fotografii ale întregului sit, făcute din unghiuri diferite.

— Şi… ce vreţi să faceţi cu ele?

— Să le vând la un preţ bun, ca să am bani de încă o expediţie în acelaşi loc.

— Îmi pare rău, nu le pot cumpăra de la dumneavoastră.

Îi înapoie cele două fotografii.

— Ceea ce ați găsit, domnule Parker, este prea… complicat pentru mine. Cunosc doar un singur om suficient de nebun încât să plătească pentru aceste poze. Dacă este interesat, vă voi da datele lui de contact. Lăsați-mi o zi sau două.

Gregory se ridică și îi mulțumi.

— Ar trebui să vorbim despre comisionul dumneavoastră pentru acest serviciu.

— Nu am nevoie, nu vreau să fiu implicat în această poveste.

Conversația se încheie.

Parker se întoarse la Ierusalim destul de tulburat de această întâlnire. Simțea că situația putea deveni periculoasă. A doua zi, Irgoun îi trimise o telegramă la hotel:

„Episcopul Dom Alberto Pindare de Carvalho. Stop. Vă invită la Roma. Stop. Aduceți toate fotografiile. Stop. Sunați-l la…”.

Urmau un număr de telefon și o adresă.

11

Se poate spune din prima zi dacă o expoziție va avea succes. Cea pe care Natașa o organizase pe tema crucificării începuse bine. Îmbinase cu pricepere aspectul tehnic al acestei forme de execuție cu dimensiunea ei aproape „filozofică”: manifestarea puterii regale punându-l pe rebel la pământ, aplicându-i pedeapsa cea mai cruntă. Dar cum de a ajuns o tortură un simbol religios? Ar putea crucea să explice aspectul dureros atât de singular al creștinismului? Expoziția oferea o temă de reflecție, cu reproduceri superbe ale lui Hristos pe cruce, de la Tiepolo la Dalí.

— Un adevărat succes, a comentat Roni Adahan, directorul muzeului.

— Mulţumesc, Roni.

— Trebuie să ne gândim acum la următoarea, pentru primăvară. Am vorbit zilele trecute cu ministrul Culturii. Apreciază foarte mult munca noastră la muzeu, dar regretă că expozițiile rămân concentrate pe Antichitate. Și-ar dori să abordăm teme mai contemporane.

Natașa se încruntă, bănuitoare.

— Ministrul conduce muzeul, Roni?

— Nu, dar el este cel care ne dă subvenţiile, e normal să-i ascultăm sugestiile.

Directorul cunoştea temperamentul vulcanic al asistentei sale, dar învăţase de-a lungul anilor cum s-o domolească.

— Fă-o pentru mine, Natașa.

Ea izbucni în râs.

— Îmi faci fața cățelului Droopy acum?

— Știi că nu-i rezişti.

— Bine, și ce propui?

— Ce zici de o expoziție despre comunitățile evreiești din Italia până în secolul XX? Comunitatea italiană este cea mai veche din Europa de Vest. De când n-ai mai fost în Italia?

— De cel puțin șaisprezece ani. Cele câteva luni petrecute la Roma mi-au lăsat amintiri destul de… amestecate. Dar acolo am întâlnit pe cineva la care țin cu adevărat.

— Un italian frumos?

— N-ai ghicit, Roni, era preot. Am trecut și prin momente dificile, dar tot a rămas în amintirea mea.

Se hotărî brusc.

— Gata, merg! Dar va trebui să ajung la Roma, la Florența și la Veneția ca să stabilesc contacte și să studiez documente.

Roni nu-și putea ascunde bucuria.

— Te duci când vrei.

— Voi începe cu Veneția.

— Cel mai frumos oraș din Italia!

— Și asta, l-a temperat Natașa, dar și cel unde a fost creat primul ghetou.

De asemenea, cel în care locuia părintele Ernetti. Însă păstră pentru ea acest detaliu.

12

De ani de zile, în frumoasa lui casă din Roma, episcopul Dom Alberto Carvalho stătea ca pe spini, din lipsă de ocupaţie. Pe măsură ce anii treceau, se temea că pasivitatea îl va face să îmbătrânească prea repede. Citise undeva că oamenii de pe insula Okinawa, campioni mondiali la longevitate, erau adepţii a ceea ce se numeşte ikigai în japoneză, „faptul de a avea un scop”. În fiecare zi trebuie să ai un obiectiv, indiferent care. Fără el, ajungi direct în mormânt.

Din acest punct de vedere, rezultatele au fost catastrofale. După ce a început cu surle şi trâmbiţe, viaţa lui Dom Alberto Carvalho devenise complet goală. Deşi îşi păstrase veşmintele de episcop de Rio, de mult nu mai ocupase nicio funcţie ecleziastică. Mai rău, simţea că Vaticanul îi întorsese spatele.

Cu doi ani înainte, după moartea Papei Paul al VI-lea, spera să se întoarcă acolo pe uşa din faţă, graţie noului Papă, Ioan-Paul al II-lea. Îl cunoscuse bine în tinereţe, pe când se numea Karol Wojtyla. Ceruse de mai multe ori să fie primit în audienţă. N-a primit însă niciun răspuns. Apoi s-a hotărât să-i telefoneze cardinalului Cipriano, care devenise secretar de stat. Şi el era o veche cunoştinţă.

— Ce se întâmplă, Cipriano, fugi de mine? Dar Karol?

— Voi fi sincer, Alberto. Nu avem o listă neagră la Vatican, nu ne conducem după acest principiu, dar dacă am avea una, un singur nume ar fi trecut cu roşu: al tău.

— Ce onoare, Cipriano, răspunse Carvalho.

— Ştim cu toţii modul incalificabil în care te-ai comportat[1] sub pontificatul lui Paul al VI-lea. Din motive pe care mi-e greu să le înţeleg, ai scăpat de justiţia oamenilor, dar nu vei scăpa de cea a lui Dumnezeu.

— Oh, îmi ţii o predică!

— Spune-i cum vrei, numai să nu mai nădăjduieşti vreodată să fii primit de

Sfântul Părinte sau chiar de mine. Întoarce-te în Brazilia și uită de noi. Clar?

— Foarte clar.

— Comportamentul tău din ultimii ani…

Carvalho a închis. Ceva se mișca înăuntrul său. O senzație uitată, aproape o formă de beție. După toți acești ani, ca trezită de o baghetă biologică miraculoasă, viața începea să-i curgă din nou prin vene. Și, odată cu ea, toată energia lui diabolică. Pentru că, în cazul lui Dom Alberto, viața însemna ură.

Era adesea surprins că această emoție, veche de când lumea, avea o reputație atât de proastă. Ura îți mărește forțele de zece ori, le adună pentru un singur scop: să-l distrugi pe cel care te-a jignit. Iar la vârsta lui, mai avea o virtute fundamentală: îl menținea tânăr. Era propriul lui ikigai.

Acum, cu puțin noroc, mântuirea venea de la Ierusalim. Apăsă pe un buton și-l chemă pe Joaquin. Acest brazilian bine făcut îl slujea cu credință încă din adolescență.

— Domnule?

— La ce oră avem întâlnire cu oaspetele nostru?

— La ora trei. A aterizat în această dimineață la Fiumicino.

Carvalho se strâmbă. Se grăbea.

— Am fi putut să-l invităm la prânz.

— A refuzat, avea alte obligații. Vreți să beți ceva, Dom Alberto? Ajută la răbdare.

— Nu, vreau să-mi păstrez ideile clare.

Un taxi îl duse pe Gregory Parker în parcul Via Antica, una dintre cele mai populare zone ale capitalei italiene. S-a oprit lângă Via Appia, o stradă pietruită

renumită ce datează din Roma antică.

— Restul drumului îl fac pe jos, i-a spus şoferului.

Gregory merse câteva minute pe aleea pavată cu pietre mari, înainte de a ajunge în faţa vilei lui Dom Alberto Carvalho. Evident, episcopul nu-şi refuza nimic. Parcul natural era o încântare. Vestigii acoperite cu muşchi, pe ambele părţi ale aleii, şi chiparoşii completau în mod fericit peisajul. Imediat ce sună la uşă, un brazilian îi deschise.

— Dom Alberto vă aşteaptă, señor.

Episcopul era în vârstă. Purta o jachetă sobră şi o cămaşă închisă la gât, de care atârna o cruce impresionantă. Era destul de scund, dar surprinzător de musculos, îşi putea da seama de asta după cum strângea mâna. Însă ceea ce frapa, se gândi Gregory, era privirea lui sălbatică, de animal de pradă. Nu, mai degrabă erau ochii unui şarpe.

— Ce părere aveţi, domnule Parker, despre micul meu refugiu roman?

— Este splendid.

— Foarte modest, însă, pe lângă vila vecinului meu Carlo Ponti, producătorul de film. Din când în când, îl putem vedea pe Kirk Douglas sau Anthony Quinn. Şi chiar şi pe soţul Sophiei Loren. Să mergem în sufragerie.

Interiorul era mobilat cu gust, cu siguranţă de un designer italian.

— Vreţi o limonadă?

— Cu plăcere, părinte Carvalho.

— Spuneţi-mi Dom Alberto, domnule Parker, nu am mai oficiat liturghia de multă vreme.

Joaquin intră împingând o măsuţă rulantă, plină cu băuturi de tot felul.

— Limonadă sau ceva mai tare?

— Având în vedere vremea, aleg limonada.

— Ei bine, și eu.

Joaquin puse imediat două pahare cu limonadă pe măsuța de cafea, apoi ieși neobservat din cameră.

— Să trecem direct la obiect. Aveți pozele?

Gregory își deschise servieta din piele și scoase un dosar de carton, prins cu o bandă elastică.

— Am fotocopii ale tuturor fotografiilor. Treizeci și două în total.

— Pot să le văd?

Parker i-a înmânat episcopului un prim set de fotocopii, prinse cu o simplă agrafă.

— În primul rând, iată aproximativ zece vederi din exteriorul cubului. Le-am făcut cu mijloacele avute la îndemână, luminând situl cu lanterna.

Dom Alberto examină fotografiile atent, cu lupa unui filatelist.

— Îmi garantați că aceste fotografii sunt autentice?

— Sunt.

— Vestigiile Templului lui Solomon sunt așa cum ne-am putea aștepta, a spus Carvalho, dar acest cub este… foarte ciudat.

Gregory, care își pregătise cu grijă materialele, îi arătă apoi un al doilea set de fotocopii.

— Iată vederi ale interiorului.

Carvalho le răsfoi febril. Nu-i venea să creadă ce vedea.

— Este… uimitor.

— Nici mie nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Fotografia unui cufăr sculptat i-a atras cu deosebire atenția lui Dom Alberto.

— Cutia asta, e… ce cred eu?

— Cu siguranţă, aprobă Parker. Şi iată ce am găsit înăuntru…

A ridicat o altă fotocopie, în care cutia îşi dezvăluia conţinutul.

„Aş da oricât să văd chipul Papei când îi voi arăta această fotografie”, se gândi Carvalho.

— Expediţia pe care o plănuiesc, a continuat Gregory, îmi va permite să fac un al doilea set de fotografii, cu un generator şi echipament profesional de iluminat. Vor fi publicabile peste tot, chiar şi în National Geographic.

— Unde sunt negativele?

— La Roma.

Carvalho zâmbi pe jumătate. Acesta era motivul pentru care Parker sosise târziu. Băiatul ăsta nu era idiot, în locul lui aş fi procedat la fel.

— Sunt interesat de aceste fotografii. Ambele serii. Cât vreţi pe ele?

— O mie de dolari pentru fiecare fotografie din prima serie.

— Deci treizeci şi două de mii de dolari pentru nişte fotografii abia vizibile? Fie. Iar pentru a doua serie?

— O sumă fixă de o sută de mii de dolari, care să acopere costul fotografiilor şi cheltuielile mele pentru echipament şi ajutoare în vederea noii expediţii.

Carvalho scoase un fluierat de surpriză. Puse fotocopiile jos şi se uită la Gregory ameninţător.

— Trebuie să ştiţi, domnule Parker, că urăsc să fiu înşelat. Dacă încheiem afacerea şi aflu cumva că m-aţi tras pe sfoară, Joaquin se va ocupa de dumneavoastră.

Îşi însoţi ameninţarea de gestul elocvent cu degetul mare plimbat în jurul gâtului.

— Puteţi avea încredere în mine, señor, răspunse Parker fără să clipească.

Carvalho se ridică și se duse să arunce o privire în parc de la fereastra din salon. Se gândea. Dacă interlocutorul său spunea adevărul, iar intuiţia lui îi spunea că așa era, avea arma necesară pentru a-și relansa ofensiva împotriva Vaticanului. De asemenea, banii nu păreau să fie principala motivație a lui Gregory Parker. Sumele solicitate nu erau exorbitante, având în vedere miza. Se întoarse către musafir.

— Accept propunerea dumneavoastră, domnule Parker. Treizeci și două de mii de dolari pentru primul set când îmi dați negativele.

— Le veți avea la sfârșitul după-amiezii, Dom Alberto!

1. Necazurile lui Dom Alberto Carvalho cu Vaticanul au fost povestite în primul volum, Mașina Ernetti. S-au soldat, pentru Dom Alberto, cu un eșec total.

13

Era a șasea oară într-o săptămână când Yoël Cohen îl suna la Dallas. Și din moment ce conversațiile cu generalul nu se mai terminau, acele apeluri ajunseseră să-l coste o avere. Dar situația era gravă și necesita consultare. Un angajat ridică telefonul și îi dădu receptorul generalului Elmer C. Swaggart, a treia voce a Americii.

— Bună, Yoël, cât e ceasul acasă la tine?

— Cu opt ore mai mult decât în Dallas, domnule general, e noapte.

— Parker s-a întors de la Roma?

— Nu încă, dar și-a păstrat camera la hotel, așa că nu ar trebui să mai dureze mult.

De la vizita lui Gregory Parker în măruntaiele Muntelui Templului, Yoël Cohen și-a pus detectivii la treabă pentru a da de intrus. Îi găsiseră urma printr-un lanț al slăbiciunilor.

— Am pus întrebări despre acest episcop, Dom Alberto Carvalho, spuse generalul. Este un activist de stânga, care vrea să zguduie din temelii actuala organizare a Bisericii. CIA îl suspectează că are legături cu serviciile secrete sovietice, dar lucrează și pe cont propriu.

— Credeți că va da în vileag totul?

— Totul depinde de ceea ce i-a vândut Parker.

— Poze cu interiorul cubului, cred.

— Avea echipament de iluminat?

— Doar o lanternă. Cred că făcea o cercetare.

— Și cutia?

— Potrivit informatorului meu, a plecat fără să ia nimic. Și cutia nu poate fi scoasă prin deschiderea cubului.

— Dacă se întoarce, va avea materiale pentru a face poze mai clare și pentru a mări deschiderea. Nu înțeleg atitudinea ta, Yoël, această cutie ar fi mult mai eficientă în mâinile noastre. V-aș putea trimite oameni s-o scoateți de acolo.

Răspunsul lui Yoël Cohen fu categoric:

— Nimeni nu va atinge această cutie, domnule general! Este un dar de la Dumnezeu, trebuie să rămână acolo unde este.

— Yoël, se enervă generalul, știi la fel de bine ca și mine ce conține!

— Tot ce este în interiorul cubului și al cutiei reprezintă o piatră de încercare. Bunul Dumnezeu ne-o trimite așa cum i-a cerut odată lui Avraam să-și sacrifice fiul. În ultima clipă, El ne va trimite berbecul salvator.

Generalul nu mai insistă, credința nu se zădărnicește dând ordine militărești. În plus, doar Yoël și oamenii lui știau traseul care ducea la Templul lui Solomon, trebuiau cruțați.

— Nu văd decât o singură soluție: dacă Parker s-a dus la Carvalho, a fost pentru a-i cere bani. Așa că hai să-i dăm mai mult.

14

La sfârșitul după-amiezii, Gregory Parker i-a dus negativele lui Dom Alberto. Le ascunsese pur și simplu la sectorul bagaje de mână de la Stazione Termini din Roma. Carvalho părea mulțumit.

— Joaquin, vá buscar o dinheiro! [1]

Joaquin dispăru. Gregory scotoci prin rucsac și scoase un contract.

— Am întocmit un act de vânzare în dublu exemplar. Vreți să-l semnați?

Carvalho ridică din umeri și semnă. Joaquin se întoarse cu un plic. Gregory verifică, înăuntru erau bani.

— Sunteți mulțumit, domnule Parker? Când v-ați gândit să-mi dați al doilea set de fotografii?

— Să spunem că… în vreo două săptămâni.

— Perfect.

Gregory ezita să plece, îl sâcâia un gând.

— Sunt indiscret dacă vă întreb ce faceți cu fotografiile mele, Dom Alberto?

— Voi folosi primul set pentru a-i momi pe jurnaliști. Când voi avea și fotografiile de bună calitate, le voi oferi presei, în mod oficial. Și așa voi avea onoarea de a fi sponsorizat una dintre cele mai mari descoperiri arheologice ale secolului! A dumneavoastră, desigur.

Gregory Parker luă taxiul până la aeroport. Încasase o sumă frumoasă de bani și aștepta restul. Dar nu se simțea în largul lui, omul acesta îl punea pe gânduri.

Cât despre Carvalho, acesta jubila. Parker îi dăduse un plic consistent, în care pusese negativele şi exemplarele la dimensiunile de 18 × 24 cm ale fiecărei fotografii. Le răsfoi din nou cu încântare. Apoi, cu creionul în mână, se aşeză la birou şi concepu un plan de acţiune.

Pentru a influenţa deciziile Papei, trebuia să-şi dozeze ameninţările, să „ofere informaţiile ca pe un foileton", după cum spun jurnaliştii italieni, să decupeze revelaţiile în secvenţe din ce în ce mai periculoase.

Prin urmare, va trimite Vaticanului patru plicuri cu fotografii, fiecare la distanţă de o săptămână. Nu, intervalul era prea lung. Trei şarje ar fi fost suficiente: două cu fotografii neclare şi una cu fotografiile publicate de presă, dacă nu s-ar fi ajuns la un acord cu Papa. Toate plicurile vor fi adresate personal Sfântului Părinte şi însoţite de cartea de vizită a lui Carvalho: „Complimente din partea lui Dom Alberto Pindare de Carvalho". Primul plic conţinea planurile generale ale săpăturilor de sub Muntele Templului, cu celebrul cub. Al doilea prezenta prim-planuri cu ceea ce găsise Gregory Parker înăuntru.

Când termină de pregătit primul plic, Carvalho i-l dădu lui Joaquin pentru a-l lăsa la Vatican.

„Mai degrabă nu", se gândi, „aerul sinistru al lui Joaquin îi va speria. Mă duc personal."

Spuse şoferului să-l lase la câteva sute de metri de Piaţa Sfântul Petru. Mergea încet, trecând pe lângă multe feţe bisericeşti, însă nimeni nu părea să-l recunoască. Îi salută pe doi cardinali pe care cândva îi cunoscuse bine şi care îl priviră cu indiferenţă. Nici măcar nu s-au încruntat când au trecut pe lângă el. Pur şi simplu îl uitaseră.

Dom Alberto trecu surâzând de gărzile elveţiene. Avea atât de multe permise de trecere asupra lui, şi false, şi reale. Se prezentă apoi la recepţia palatului pontifical. Un tânăr prelat îl întrebă ce doreşte.

— Vă las acest plic pentru Papa. E limpede? Spuneţi-i că este un mesaj de la Dom Alberto Pindare de Carvalho.

Numele nu însemna nimic pentru tânărul pirpiriu, care luă plicul şi îl puse într-

un coș.

— Părinte, scrisorile sunt analizate de serviciul de corespondență. Și, cine știe, poate că scrisoarea sfinției voastre va ajunge la Sfântul Părinte, dar nu vă pot garanta. Șeful de serviciu decide.

Dom Alberto îl fulgeră pe insolent cu o privire de gheață, apoi făcu stânga-mprejur.

„Are dreptate cine spune că uitarea este anticamera morții”, se gândi el cu amărăciune. „O să le arăt eu că Dom Alberto Carvalho este încă în viață!”

1. „Joachin, du-te după bani!” (portugheză, în original) (n.tr.).

15

După ce îşi spuse numele la intrarea în mănăstire, Nataşa se apropie pe neauzite de părintele Ernetti care se pregătea să-şi ţină cursul la conservatorul de muzică.

— Părinte?

Ernetti ridică privirea. O bucurie imensă îi lumină chipul. Se îmbrăţişară îndelung fără să spună nimic, foarte bucuroşi să se reîntâlnească.

— Cât timp a trecut?

— Nu ştiu. Oricum, prea mult.

A fost o întâlnire emoţionantă şi caldă, după mai bine de şaisprezece ani.

Înainte de a se despărţi, în faţa mănăstirii, părintele Ernetti scotoci în sutană şi scoase o cutie mică de sidef. Înăuntru era o cartelă electronică. Nataşa înţelese repede despre ce e vorba.

— Este cheia cronovizorului?

— Una dintre ele, cealaltă e la mine.

— E o responsabilitate prea mare, părinte Ernetti, nu sunt sigură că…

Îi vorbi pe un ton grav, aproape presant:

— Nataşa, mai devreme sau mai târziu, vor dori să pună din nou maşinăria în funcţiune. Am fost deja de două ori convocat la Vatican de un cardinal care nu-mi inspiră deloc încredere. Bănuiesc că vrea să-şi însuşească invenţia mea. Nu pot să-i ţin piept de unul singur. Dacă avem amândoi cheile cronovizorului, vom decide împreună. Şi situaţia va fi cu totul alta.

Natașa aprobă în tăcere și strecură cheia în geantă. Părintele avea dreptate, era nevoie de doi pentru a rezista ispitelor Diavolului.

Se auzi un clopoțel, vaporetto sosise. Natașa îi făcu un semn de adio, iar Pellegrino îi răspunse. Pentru câteva secunde, părintele Ernetti privi ambarcațiunea îndepărtându-se, apoi băgă mâna în buzunar. Tocmai primise o telegramă de la Vatican. Papa Ioan-Paul al II-lea îi cerea ajutorul, pentru că „se întâmplase ceva grav”.

Când Natașa coborî pe cealaltă parte a Marelui Canal, nu se duse direct la hotel. Cafeneaua Florian era încă deschisă, deși se întunecase de mult. Atmosfera era plăcută, iar orchestra instalată pe terasă le oferea turiștilor valsuri și muzică de café concert. Se așeză la o masă și comandă un ceai. Se destinse un pic. Această întâlnire, după șaisprezece ani, o înduioșase mult. Dintre toți bărbații pe care îi întâlnise în viața ei, părintele Ernetti era cu siguranță cel de care se simțea cel mai aproape. Nu era doar un mare fizician, ci și o ființă sensibilă și profundă care trezea în ea elanuri de tandrețe. Zâmbi. Vorbiseră ca doi îndrăgostiți bătrâni care se reîntâlniseră după o lungă despărțire. Însă el îl alesese pe Hristos, iar ea nu putea decât să-i respecte alegerea. Se gândi la acel card electronic pe care i-l dăduse. Avea dreptate să fie precaut, dar acea febrilitate o intrigase. Îi era frică de ceva? Simți cum o cuprinde somnul. Din fericire, hotelul nu era departe.

La recepție, o aștepta o telegramă. Era de la Zvi Eizer, superiorul său din Mossad. Trebuia să-l sune de urgență. Se uită la ceas. Între Veneția și Tel Aviv era doar o oră diferență de fus orar. Odată ajunsă în cameră, îi dădu telefon. Zvi nu mai era la birou, ci acasă și părea foarte nervos.

— Natașa, ce cauți în Italia?

— Păi… lucrez.

Începu să strige la ea.

— Trebuie să mă anunți de fiecare dată când pleci din țară, e clar? E o problemă de securitate!

Era prima oară când uitase să o facă.

— Ai dreptate, Zvi, am greșit.

De mulţi ani lucra ocazional pentru Institut[1]. După misiunea de la Vatican din 1964 (care îi dăduse ocazia să-l cunoască pe părintele Ernetti), avusese şi alte misiuni în interiorul instituţiilor europene. Un motiv întemeiat, îşi zicea Zvi, pentru a continua să lucreze la muzeu, era o acoperire perfectă.

După ce o muștrului, se liniști.

— Cu atât mai bine dacă eşti în Italia. Lasă expoziţia, ai o întâlnire mâine-dimineaţă la ora unsprezece cu Papa Ioan-Paul al II-lea.

— Cu Papa?

Nu-şi credea urechilor.

— Dar ce vrea de la mine?

— Nu ştiu. Am vorbit la telefon cu secretarul de stat de la Vatican. Sunt foarte îngrijoraţi. Mi-a spus ceva despre o ameninţare la adresa Bisericii care ar putea avea consecinţe şi asupra securităţii ţării noastre.

Încă nu înţelegea de ce Papa dorea s-o cunoască, Zvi nu-i dădea niciodată multe detalii la telefon.

— Va fi acolo şi părintele Pellegrino Ernetti. Papa vrea să vă vadă pe amândoi. Este un semn bun, nu crezi?

1. În ebraica modernă, „Mossad” înseamnă „Institut”, prescurtare de la „Institutul de Informaţii şi Operaţiuni Speciale”.

16

Un Mercedes o luă pe Natașa de la gara centrală din Roma. Dimineața devreme încercase să dea de părintele Ernetti, dar acesta plecase deja la Vatican.

Când a ajuns, un cardinal a venit s-o întâmpine.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă. Sunt cardinalul Cipriano, secretarul de stat al Sfinției Sale. Lăsați bagajele, Papa dorește să vă vadă imediat.

— Deja? Aș fi preferat să mă aranjez puțin înainte.

— Vi s-a rezervat o cameră în apropiere, la un hotel foarte bun, dar acum avem o urgență. Părintele Ernetti se află deja la Papă.

— Vă urmez, monseniore.

După ce a fost anunțată discret, Natașa fu introdusă în biroul lui Ioan-Paul al II-lea, care se ridică s-o întâmpine. Se ridică și Pellegrino. Părea îngrijorat.

— Vă mulțumesc că ați venit, doamnă Yadin-Drori.

Papa, care părea să aibă cu puțin peste șaizeci de ani, își merita din plin porecla de „atlet al lui Dumnezeu”. Pe sub sutana imaculată, se ghicea constituția unui bărbat pasionat de sporturile montane. Zâmbetul larg, ușor maliții os, era irezistibil și îi sporea șarmul personal. Cu siguranță multe femei suspinaseră după el, își spuse Natașa.

Sfântul Părinte îi întinse mâna cu inelul papal, pe care ea îl sărută cu evlavie. Apoi se duse să-l îmbrățișeze pe părintele Ernetti și se așeză lângă el, în fața biroului papal.

— V-am rugat să veniți, îi spuse Papa, pentru că situația ne va obliga să folosim cronovizorul părintelui Ernetti.

— Preasfinte Părinte, dar credeam că mașinăria a fost demontată…

— Așa e. În prezent, este depozitată în cinci lăzi, păstrate în Arhivele secrete. Părintele Ernetti mă asigură însă că ar putea fi din nou operațională. Desigur, decizia de a o repune în funcțiune vă aparține, spuse el, privind-o cu un zâmbet înțelegător.

Natașa era stânjenită. Se pare că știa totul. Se întoarse spre părintele Ernetti.

— I-am vorbit Sfântului Părinte despre dublură, spuse el, era de datoria mea.

— Dacă am înțeles bine, zise Papa amuzat, e ca un seif de bancă. Fiecare aveți o cheie și ambele sunt necesare pentru a porni mașina.

— Ideea e că… mașina asta este minunată, spuse Natașa, dar trebuie manipulată cu grijă. Am vrut să evităm accidentele.

— Nu vă faceți griji, doamnă, nu vă reproșez nimic.

Părintele Ernetti îi puse mâna pe umăr, cu afecțiune.

— Dar veți vedea, continuă Papa, că situația este foarte gravă. Ia priviți.

Natașa și Pellegrino dădură ocol biroului și se apropiară de Papă. Acesta din urmă deschise un plic mare.

— Fotografiile astea mi-au fost trimise de o persoană pe care o cunoașteți, Dom Alberto Carvalho.

Natașa și Pellegrino fură străbătuți de un fior.

17

Sfântul Părinte întinse pe biroul său vreo zece fotografii în format mare.

— Aceste fotografii au fost făcute într-un loc închis, fără îndoială un loc subteran. Am cerut serviciilor mele să le examineze. Ce părere aveți?

Pellegrino luă una dintre fotografii și o studie îndeaproape.

— Se pare că sunt… vestigiile unui templu.

Îi dădu fotografia Natașei.

— Ce spuneți, doamnă?

Se uită cu atenție la imagine.

— Poate…

Avea o idee vagă, dar era greu de crezut.

— Uitați-vă și la celelalte două fotografii, spuse Sfântul Părinte.

Natașa le compară.

— Nu se vede mare lucru, dar aș putea spune că e vorba de… Primul Templu, cel al regelui Solomon?

— Asta cred și istoricii mei de la Vatican.

— Sunt arheolog, Sfinte Părinte.

Papa le arătă apoi o fotografie nouă.

— Ceea ce nu îmi pot explica este prezența acestui cub mare de piatră. Nu este menționat în niciun text și…

Natașa păli. Papa îi observă emoția.

— A reușit până la urmă, șopti ea de parcă ar fi vorbit singură.

Se ridică și făcu câțiva pași în jurul biroului pentru a se calma. Se întoarse către Papă.

— Sfinte Părinte, știu cine a realizat aceste fotografii.

Ioan-Paul al II-lea rămase fără cuvinte.

— Ați putea să-mi spuneți mai multe?

— Acum câteva săptămâni, la muzeu, am primit vizita unui bărbat pe nume Gregory Parker; un englez care mi-a propus să particip la niște săpături sub Esplanada Moscheilor, în căutarea rămășițelor Templului lui Solomon. Am refuzat, desigur. Acum văd că nebunul ăsta chiar a mers acolo și a făcut aceste poze.

— Dar cubul ăsta? întrebă Papa.

— Nu știu, Sfinte Părinte.

Papa le arătă o notiță scurtă atașată la seria de fotografii.

— Carvalho se joacă cu nervii noștri. Ne-a scris că în interiorul cubului se află o „descoperire capitală pentru toată creștinătatea”. Numai că îmi va trimite pozele treptat. Sigur va cere ceva în schimb.

Natașa arătă spre o pată neagră de pe una dintre fotografii.

— Cred că este o deschidere făcută cu un târnăcop. Carvalho nu glumește. Cineva a intrat în cub, cu siguranță că de Parker e vorba.

— Asta mă îngrijorează, spuse Papa. Îl cunosc bine pe Carvalho, nu proferează niciodată amenințări în van.

— Ce doriți de la noi, Sfinte Părinte? întrebă părintele Ernetti.

— Aflați ce a văzut Dom Alberto înăuntru. Adevărata amenințare e acolo. Am discutat acest lucru într-un comitet restrâns cu secretarul meu de stat și cu

preşedintele Academiei Pontificale. Cardinalul Piglietti a fost cel care s-a gândit la cronovizorul tău.

— Nici nu mă mir, răspunse Pellegrino în cunoştinţă de cauză.

— Cardinalul estimează că ar fi nevoie de o săptămână întreagă pentru a repune cronovizorul în funcţiune. S-a oferit s-o facă el însuşi.

Ăsta era deci secretul atâtor manevre!

— Sfinte Părinte, răspunse Pellegrino supărat, dacă sunteţi de părere că Piglietti este mai competent decât mine, atunci sunteţi liber să-i încredinţaţi cronovizorul.

— Dar în cazul ăsta, adăugă Natașa cu inflexibilitate, nu mă implic.

Papa înţelese ameninţarea. Fără acordul Natașei, aparatul era complet nefuncţional. Făcu doi paşi în spate.

— Cronovizorul este invenţia dumitale, părinte Ernetti, nimeni altcineva nu-l va manevra.

— Mulţumesc pentru încredere, Sfinte Părinte. Ce doriţi să aflu cu cronovizorul?

— Aş dori să vă întoarceţi în timp până la momentul în care a fost construit acest cub. Când vom afla ce este înăuntru, vom pregăti o contraofensivă.

Părintele Ernetti făcu ochii mari.

— Vreţi să călătoresc în timp trei mii de ani?

— Acum şaisprezece ani, aţi reuşit să ajungeţi în epoca romană. Acum ar fi suficienţi încă o mie de ani.

Se întoarse către Natașa.

— Cât despre dumneavoastră, doamnă, l-aţi putea ajuta pe părintele Ernetti cu cunoştinţele pe care le aveţi despre limbă şi despre teren, aşa cum aţi făcut-o şi altădată.

„E bine informat”, se gândi Natașa.

— Îmi pare rău, Sfinte Părinte, răspunse părintele Ernetti, dar este imposibil. Aș putea, cu ajutorul unui echipaj, să dau drumul cronovizorului în patru sau cinci zile, dar, pentru a ne întoarce pe vremea lui Solomon, ar fi necesar să adăugăm mai mulți colectori de neutrini. Este o operațiune delicată care presupune comandarea echipamentelor din străinătate și adaptarea lor la cronovizor. Imposibil de realizat într-un timp atât de scurt.

Și adăugă, ușor perfid:

— Ar fi și mai greu pentru cardinalul Piglietti, care nu a folosit aparatul în viața lui!

Papa replică netulburat:

— Bun și până atunci stăm cu mâinile în sân?

Natașa preluă inițiativa.

— Să mergem!

Papa făcu ochii mari.

— Adică… fizic?

— Da. Dacă acest Parker a făcut-o, putem și noi. Mi-a arătat planul din caietul străunchiului său, îmi amintesc schița. Dați-mi consimțământul, Sfinte Părinte, mă voi duce și mă voi uita în interiorul cubului.

Ioan-Paul al II-lea ezita.

— Sfinte Părinte, spuse Pellegrino, această expediție are nevoie de un reprezentant de la Vatican. Aș vrea s-o însoțesc pe Natașa. Între timp, voi da instrucțiuni pentru comandarea echipamentelor electronice care ne lipsesc.

— Ce părere aveți, doamnă?

Ea zâmbi larg.

— Suntem obișnuiți să lucrăm împreună, Sfinte Părinte. Uniți vom fi mai puternici.

Papa nu-și ascunse îngrijorarea.

— Mai presus de toate, nu fiţi imprudenţi, îi preveni el. Dacă autorităţile musulmane află că sunteţi într-o misiune comandată de Vatican, Sfântul Scaun se va găsi într-o situaţie imposibilă.

— Nu vă temeţi, Sfinte Părinte, nu ne vom apropia de moschei. Îi voi cere ajutor prietenului meu Ariel Bronstein. E un arheolog şi un speolog desăvârşit. Va accepta, sunt sigură.

Părintele Ernetti împărtăşi entuziasmul Natașei.

— Când aflăm cu ce ne are la mână Carvalho, repunem maşinăria în funcţiune. Ne întoarcem apoi pe vremea lui Solomon pentru a înțelege cine a construit acest cub.

Papa îi privi grav pe amândoi.

— Ţineţi-mă la curent oră de oră, copiii mei. Nu îmi voi găsi liniștea până când nu voi ști că sunteți în afara oricărui pericol.

Pellegrino fu de acord.

— Adevăratul pericol, adăugă Natașa, nu ne ameninţă pe noi, ci se află în interiorul cubului.

Papa închise ochii.

— Ei bine, vă doresc noroc.

Câteva minute mai târziu, Natașa și Pellegrino se plimbau prin Grădinile Vaticanului.

— Și iată-ne din nou plecând într-o aventură stranie, părinte!

— Da, de parcă viaţa ne-ar oferi aceleaşi ingrediente: o eră îndepărtată de explorat, un mister de rezolvat, o misiune a Papei şi…

— Inevitabilul Carvalho.

— Da, aceeași rețetă și aceleași condimente.

— Părinte, iau primul avion spre Tel Aviv, trebuie să mă prezint la Mossad.

— Deja? Nu vreți să mai stați o zi?

— Și să mă sune Zvi Eizer întruna? Sincer, îmi va fi mai bine în avion. Roma este la doar patru ore distanță de Tel Aviv.

— Cum vreți. Mă duc la Veneția să-mi fac bagajele, ne revedem cât mai curând posibil.

Se îmbrățișară.

— Părinte Ernetti, ați fost vreodată în Israel?

— Niciodată, voi descoperi în sfârșit Țara Sfântă.

Natașa zâmbi dezolată.

— Mi-e teamă, părinte, că nu prea o să avem timp de obiective turistice.

18

Ori de câte ori venea la Ierusalim, Gregory Parker stătea la American Colony, un hotel frumos din estul oraşului. Întâlnea acolo multe personalităţi din lumea politică şi artistică. Când era adolescent, unchiul său îl invitase să petreacă împreună câteva zile pentru a cunoaşte oraşul. Păstrase despre această primă vizită o amintire extraordinară.

Înainte de a porni în a doua sa expediţie, a trebuit să recruteze doi acoliţi. Nici în Ierusalim şi nici în altă parte nu există un repertoar al ticăloşilor, dar, la o căutare temeinică, găseşti. Cu ajutorul informaţiilor culese de prin cafenelele mai ferite din Oraşul Vechi, dăduse peste doi posibili candidaţi, care locuiau, pentru moment, la Beirut. Gregory îi contactă şi le propuse o întâlnire.

Având în vedere situaţia internaţională, era imposibil să vină cu avionul. Cu maşina era încă şi mai complicat şi mai periculos. Aşa că Gregory zbură întâi la Atena, iar de acolo, spre Beirut. Oficialii vamali israelieni obişnuiau să ştampileze paşapoartele călătorilor pe o foaie volantă, facilitând tranzitul turiştilor şi al oamenilor de afaceri.

Deoarece sosise cam devreme pentru acea primă întâlnire, rătăci câteva momente bune prin acest oraş vesel şi zgomotos. Merse de-a lungul frumosului golf Zaitunay, care oferea o privelişte magnifică asupra mării, apoi se pierdu în centrul oraşului. Nu mai văzuse niciodată atâtea restaurante, mirosurile şi aromele păreau să se strecoare peste tot, chiar şi în magazinele cu aer condiţionat.

Consultându-şi ghidul, ajunse la o sală de bowling de pe strada Gouraud, în vechiul Beirut. Acolo se văzu cu primul om de legătură. Tom Hernandez, în ciuda numelui său, era englez ca el. Încă tânăr, provenea din Wiltshire, localitate aflată în sud-estul ţării. Familia lui purtase toată greutatea politicilor ultraliberale ale lui Margaret Thatcher, iar Tom luase calea delincvenţei. Participase la câteva jafuri în Manchester, apoi a plecat la Beirut, unde se alăturase unei bande de infractori.

În ciuda zgomotului făcut de bile şi de popice, care îi împiedica să se audă cum se cade, Gregory îl lămuri ce voia de la el.

— Cât dai?

— Îţi voi spune când mă întâlnesc şi cu cel de-al doilea om de legătură.

— Unde te aşteaptă?

— Într-un bar de pe strada Gemmayzeh.

— Te duc eu cu motocicleta.

Treizeci de minute mai târziu, stăteau la un pahar cu Arnaud Deloffre. Născut în Franța, frecventase cercurile activiștilor de extremă stângă de genul Action Directe. Inteligent, cult, dar având o fire bănuitoare, după faza sa militantă, fusese timp de câțiva ani mercenar în Africa. În prezent, o făcea pe instructorul într-un club de „supraviețuitori”, frecventat de oameni de afaceri sau tineri din burghezia bogată.

— Ce-i înveți?

— Să supraviețuiască în cazul unui război atomic cu Israelul.

— Și te cred?

— Dau banul, asta e tot ce mă interesează. Îi învăţ cum să folosească armele, cum să supraviețuiască în pădure, cum să acorde primul ajutor răniţilor, lucruri de genul ăsta.

Tom se foia nerăbdător.

— Păi, spuse el, cât dai?

— Zece mii de dolari fiecare pentru o noapte de muncă.

— Nu-i rău! fluieră Tom a mirare.

— Totul depinde de tipul de muncă, răspunse Arnaud, mereu în gardă.

Gregory rezumă misiunea la minimul pe care trebuiau să-l știe.

— Unu, o să-ți plătesc călătoria și hotelul din Ierusalim. Doi, mergem noaptea la un șantier de săpături arheologice și fac niște poze. Trei, iau un suvenir de acolo.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

— Și atunci ce anume justifică o plată așa de generoasă din partea ta?

Gregory se gândi că trebuie să le spună ceva, cât de cât.

— Vom intra în pasajul subteran de sub Esplanada Moscheilor din Ierusalim.

Arnaud avu o tresărire.

— Bun loc de vizită!

— Vă duc printr-un tunel nepăzit. Dacă sunteți prudenți, totul va merge bine și o să vă alegeți cu zece mii de dolari într-o seară.

— Păi, o să fiu, spuse Tom.

— Și eu, adăugă Arnaud. Când plecăm?

— O să vă sun din Ierusalim imediat ce voi fi gata.

— Ești pe cont propriu sau ai un sponsor? întrebă Arnaud.

— Sunt pe cont propriu, dar fac afaceri cu un sponsor.

— Ce fel de sponsor?

— Cam ticălos, dar plătește bine.

19

În biroul său de la Mossad, Zvi Eizer ascultase cu atenţie propunerea Natașei.

— Săpături sub Muntele Templului? Nu eşti în toate minţile! Dacă eşti prinsă, ai dat de dracu’!

— Gregory Parker a făcut-o, așa că pot și eu. Intrarea în Puțul lui Warren este departe de moschei, riscurile sunt limitate. Având în vedere situația, nu trebuie să ezităm.

Îl simţi gata să cedeze.

— Parker ăsta este agent sovietic?

— Nu, aș spune mai degrabă că e agent al propriului ego.

Zvi se lăsă în cele din urmă convins.

— O să-l informez, totuși, pe prim-ministru. Pentru că e la fel sărit ca tine, cu siguranță va spune da. Îți dau și două sau trei comandouri Țahal?

— Doamne, nu, mai ales asta nu, răspunse Natașa. Dacă am fi prinși cu soldați israelieni, am declanșa un cataclism.

— Și fără?

— Vom spune că suntem turiști și că am uitat de ora de închidere. Ai încredere în prietenul meu Ariel, minte foarte bine.

— Bine, fie.

Natașa se ridică. Zvi mai avea o întrebare.

— Ai idee ce se ascunde în cub?

— Niciuna, dar cu siguranță nimic bun.

Se uită la ceas.

— Plec la aeroport, avionul părintelui Ernetti trebuie să sosească.

*

— Bine ați venit, părinte!

Pellegrino tocmai își luase valiza. Pentru călătorie, îmbrăcase un costum obișnuit, mai practic decât sutana.

— Cum a fost drumul? Nu prea lung, sper…

— Suportabil. Am călătorit cu un grup de evrei italieni religioși. Când pilotul a anunțat că vom ateriza, toți au început să cânte Gerusalemme d'oro (Ierusalim, oraș de aur).

— Vechiul mit al Țării Făgăduinței. Sunt fericiți așa și nu deranjează pe nimeni.

Zece minute mai târziu se aflau pe autostrada care ducea de la Tel Aviv la Ierusalim.

— E departe? întrebă Pellegrino, cam obosit.

— Trei sferturi de oră dacă mergi normal, douăzeci de minute dacă șofezi ca un israelian.

— Deci compatrioții tăi merg ca vântul și ca gândul?

— Ca nebunii. Șoselele fac mai multe victime decât toate războaiele arabo-israeliene la un loc.

După un sfert de oră, Natașa opri într-un loc care-i oferea o panoramă asupra Orașului Sfânt.

— Bine aţi venit la Ierusalim, părinte!

Pellegrino coborî din maşină, încântat de privelişte.

— Ce frumuseţe!

Cupola aurie a Domului Stâncii captase o rază de soare sub cerul portocaliu. Pellegrino fredona câteva cuvinte din cântecul auzit în avion:

„Gerusalemme d’oro,

di rame e di luce

per tutti i tuoi canti

sono un violino” [1]

Câteva sute de metri mai încolo, această imagine idilică făcu loc unei realităţi prozaice, aceea a aglomeraţiei şi ambuteiajului.

— La ce hotel vă las? întrebă Natașa.

Părintele Ernetti scoase o rezervare din buzunar.

— Crowne Plaza, serviciile de la Vatican mi-au rezervat o cameră.

— Ce lipsă de imaginaţie! se amuză Natașa.

— De ce? Nu-i un hotel bun?

— Oh, ba da, e foarte confortabil, dar ar sta mai bine în Las Vegas.

Era un turn alb uriaş, de treizeci de etaje, nu departe de Knesset şi de Muzeul Israelului, cu o piscină interioară, salon de înfrumuseţare şi centru de fitness.

În faţa hotelului, se afla un autocar plin de turişti care tocmai se revărsau pe trotuar.

— Înarmați-vă cu răbdare. Vă las să vă instalați, mă duc să lucrez câteva ore la muzeu. Ne întâlnim spre seară cu Ari ca să pregătim echipa pentru mâine.

— Deja? spuse Pellegrino, dezamăgit.

— Da, Zvi e mai grăbit decât Papa.

Pellegrino era încăpățânat. Chiar și când se grăbea, își făcea timp să viziteze Locurile Sfinte. După ce își lăsă valiza în camera de la etajul șaptesprezece, rugă recepția să-i comande un taxi. Zece minute mai târziu, se afla în mijlocul mulțimii, în Orașul Vechi. Nici nu știa unde să se uite, totul îl fermeca. Dus de valul unor turiști filipinezi, se trezi în fața Kotelului, la înălțime. Avea lacrimi în ochi. Bărbați și femei din toată lumea se rugau în fața Zidului Plângerii, construit din pietre de calcar din Ierusalim. Totul aici, își spuse, emană sacralitate.

Apoi merse pe străduțe înțesate de oameni și ajunse la Biserica Sfântului Mormânt. Își făcu cruce înainte de a intra și se rugă în tăcere. Își șterse din minte amintirile care rămăseseră agățate de el, ca niște tumori urâte, din călătoriile din trecut, când fusese vorba de cronovizor[2]. Voia să fie în pielea unui creștin obișnuit.

Urma cu scrupulozitate traseul credincioșilor veniți să retrăiască traseul răstignirii lui Isus: Stânca Golgotei unde fusese ridicată crucea; apoi Piatra Ungerii, pe care trupul victimei fusese parfumat cu uleiuri aromate și, la sfârșit, mormântul lui Isus.

Când părăsi biserica, devenise un credincios obișnuit? Așa spera, dar nu era sigur. Invidia bucuria pelerinilor din jurul lui. În cazul celor mai mulți dintre ei, credința era întărită de descoperirea Locurilor Sfinte. Cât despre el, își recăpătase fosta inocență? Sau trebuia să lase timpul să lucreze? Nu știa.

Când se întoarse la hotel, recepționera îi spuse că încercaseră să dea de el de mai multe ori. Îi dădu o bucată de hârtie pe care era scris un număr de telefon. Era al Natașei.

— Părinte Ernetti? Dar unde sunteți? V-am căutat toată după-amiaza!

— Am vizitat puțin orașul, Natașa.

— Pe jos?

— Am văzut ce-am vrut să văd.

Înțelese și nu insistă.

— Avem o problemă. Ariel tocmai a aflat că Puțul lui Warren va fi închis mâine-seară pentru lucrări de întreținere care vor dura câteva luni. Nu mai putem aștepta, mergem acolo diseară.

Pellegrino oftă, apoi se resemnă, ziua nu se terminase.

— Foarte bine, unde să vă aștept?

— Stați acolo, vin eu să vă iau.

Îl conduse cu mașina la o anexă a muzeului. Ariel Bronstein îi aștepta. Îi păru simpatic încă de la început. Trecuse binișor de cincizeci de ani și întreaga lui persoană emana umor și bunăvoință. Adunase pe o masă tot echipamentul necesar.

— Părinte Ernetti, îmbrăcați-vă cu costumul ăsta de speolog, îi spuse el, e mai potrivit pentru destinația noastră.

Adusese câte o cască pentru fiecare, hamuri, frânghii, lanterne, pantofi cu talpă groasă. Ari ducea și o scară de frânghie, un piolet și pitoane. Natașa verifică starea unui pistol-mitralieră.

— Credeți că vom avea nevoie de asta? întrebă Pellegrino.

— Sper că nu, dar paza bună trece primejdia rea.

Ari deschise o cutie cu ceară neagră de lustruit pantofii.

— Stați jos, părinte. Vă voi unge fața și mâinile. Nu uitați că suntem în ilegalitate.

1. „Ierusalim, oraș de aur/ Și de aramă lucitor/ Pe corzile viorii mele/ Te cânt cu dor.” (italiană, în original) (n.r.).

2. Aceste vizite au fost povestite în primul volum al trilogiei, op. cit.

20

La patru mii de kilometri de Ierusalim, Papa Ioan-Paul al II-lea aştepta cu nerăbdare rezultatele expediţiei clandestine care urma să-i aducă răspunsurile mult dorite.

Şi de parcă Dumnezeu nu-i dăduse suficiente griji, sudul Italiei fusese lovit cu o zi în urmă de un cutremur violent. Pământul, care se zguduise timp de un minut şi jumătate, provocase trei mii de morţi în Campania şi Puglia. Un elicopter venise să-l ia pe Papă de la Vatican, ceea ce-i permisese să vadă cu ochii lui amploarea dezastrului. Trei sute de mii de oameni rămăseseră fără adăpost, la cheremul unei toamne mult mai reci decât în mod obişnuit. De ce hotărâse Dumnezeu să-i lovească pe cei săraci şi slabi? se întreba Sfântul Părinte. Şi ce avea să spună credincioşilor ca să le păstreze credinţa neştirbită? Aceste nelinişti, amplificate de criza prin care trecea, îl frământau fără încetare.

Imediat ce se întoarse la palatul pontifical, se închise în birou. Se lăsase noaptea, o noapte rece şi umedă de noiembrie. Se uită la ceas. Era trecut de zece. Ultimul telefon de la Pellegrino fusese pe la ora opt, înainte de a pleca cu ceilalţi. Acum, îşi zise Papa, trioul este deja în subteran. Doar dacă…

Se uită în jur după un buton. Imediat, îşi făcu apariţia un secretar.

— Da, Sfinte Părinte?

— Imaginează-ţi că nu am niciun radio în birou. Oare Papa ar trebui să fie rupt de lume?

Tânărul nu ştiu ce să-i răspundă.

— Îmi poţi aduce unul, te rog?

— Imediat, Sfinte Părinte.

„Imediat” dură mult mai mult decât se aştepta. Secretarul se scuză, toate birourile erau închise. Sfârşise prin a împrumuta de la portar un mic radio cu tranzistori.

— Mulţumesc, prietene.

Rămas singur, Papa căută posturile de ştiri şi se hotărî pentru Europe 1. Erau bine informaţi şi înţelegea foarte bine franceza. Ascultă ştirile. Nu se spunea nimic despre arestarea a trei arheologi prinşi în subsolurile interzise de sub Muntele Templului. Respiră uşurat, dar păstră frecvenţa. Doar scăzu volumul în aşteptarea următorului buletin de ştiri. O să stea de gardă toată noaptea, din păcate.

Ce putea să facă între timp? Să citească? Să asculte muzică? Nu, era mult prea neliniştit. Deschise o cutie de biscuiţi pe care i-o trimisese o admiratoare din Aix-en-Provence. Gustă una, apoi încă una şi încă una din minunatele rondele cu aromă de anason.

Un nou buletin de ştiri, treizeci de minute mai târziu, nu spunea nimic special despre Ierusalim. Oare se va termina cu bine această aventură? Datorită celor trei arheologi curajoşi, am şti ce ascunde acel cub ciudat.

Cineva bătu la uşă.

— Da?

— Am văzut lumină, Sfinte Părinte, şi mi-am dat seama că nu dormiţi.

— Intraţi, părinte Cipriano, o să-mi ţineţi companie. Aştept veşti de la ei.

Cardinalul părea încurcat. Papa îşi dădu seama.

— E ceva în neregulă?

Cardinalul ţinea în mână un plic identic cu cel trimis de Carvalho cu câteva zile înainte.

— V-am adus corespondenţa.

Ezită, apoi îi întinse un plic.

— Era asta pentru Sfinția Voastră.

— E de la el? întrebă Papa cu o voce spartă.

— Mă tem că da. Plicul a fost adus la palat de un comisionar.

Sfântul Părinte se grăbi să-l deschidă.

— Suspansul continuă, Cipriano…

Prima fotografie era a unui obiect din lemn sculptat, făcută de aproape. Papa o recunoscu imediat. Schimbă o privire neliniștită cu șeful său de Cabinet. Apoi Cipriano remarcă un detaliu.

— Uitați-vă, e ceva gravat deasupra.

Papa se duse după o lupă de pe birou. Observă fotografia cu atenție. Ceea ce descoperi era mult mai rău decât dacă ar fi aflat de la radio că protejații săi fuseseră prinși și executați!

21

La căderea nopții, Ari, Natașa și părintele Ernetti urcau pe una dintre laturile zidului Cetății lui David, unde era intrarea în Puțul lui Warren.

— De acum înainte, îi avertiză Ari, operăm ca o trupă de comando. Pe aici trec frecvent patrule de poliție.

Situl era protejat de garduri înalte. Ari, surprinzător de agil, în ciuda masivității sale, le escaladă cât ai clipi.

— A fost colonel de Țahal în tinerețe, îi explică Natașa lui Pellegrino.

— Da… numai că eu nu pot să sar așa.

— Ba bine că nu.

Natașa se ghemui.

— Suiți-vă pe umerii mei, părinte. Haideți, curaj!

Pellegrino se supuse. Ținându-se de gard, Natașa se ridică încet, iar părintele ajunse sus.

— Aveți grijă să nu vă răniți în țepușele astea ascuțite.

— Da, bombăni Pellegrino, ar fi stupid să mor tras în țeapă.

Pe cealaltă parte, Ari întinse brațele pentru a-l ajuta să coboare. Apoi Natașa se alătură celorlalți doi fără efort.

— Presupun că nu totul e așa de ușor, spuse părintele Ernetti.

— Liniște! ordonă Ari. E aproape miezul nopții, totul se aude.

Ajunseseră la intrare, o poartă de fier încuiată.

— Un lacăt obișnuit, șopti Ariel.

Băgă mâna în geantă și scoase câteva unelte cu care deschise lacătul.

Pellegrino se aplecă spre Natașa, impresionat.

— Știe de toate prietenul tău!

— De toate. Asta îmi și place la Ari.

Odată ușa deschisă, Ariel le spuse să intre și o închise în urma lor.

— Aprindeți torțele doar în subteran. Luminez cu a mea drumul ca să nu vă împiedicați.

Au coborât cu grijă cele o sută de trepte care duceau la gura puțului și apoi cei paisprezece metri care îi despărțeau de baza acesteia, un bazin mare săpat în stâncă.

— Acest tunel orizontal drenează apa de la izvor spre bazin. Tunelul lui Ezechia este la capătul opus. Vă puteți aprinde torțele de-acum.

Intrarea în tunel era perfect vizibilă.

— De acum înainte, spuse Ari, mergem de-a lungul canalului.

— Prin apă? întrebă Pellegrino.

— E apa biblică, părinte, aproape apă sfințită!

Au înaintat în șir indian vreo sută de metri. În tinerețe, Pellegrino explorase câteva subterane împreună cu colegii săi de la seminar. Nu era nici cald, nici frig, ca aici, cu greu vreo cincisprezece grade.

— Iată bifurcația, anunță Ari.

— Conform planului lui Parker, observă Natașa, ar trebui să dăm curând de un perete de stâncă.

Ari lumina cu torța capătul tunelului:

— Iată, spuse el, arătând drept înainte.

Zidul părea să blocheze trecerea, dar Natașa căuta ceva.

— Trebuie să dăm de breșa despre care vorbea Parker.

Exploră peretele cu lanterna.

— Cred c-o văd. Merg într-acolo. Ari, luminează-mi drumul!

— Ai grijă, Natașa, șopti Pellegrino.

Se strecură în deschizătură ca o felină. I se auzi vocea de partea cealaltă a peretelui.

— Ari, dă-mi o torță.

Ariel o lansă ca pe o minge de volei prin deschizătură.

— Gata, am prins-o.

— Ei? întrebă Ari.

— E un alt subteran. Veniți?

Ari și Pellegrino trecură prin același pasaj.

— Bun, prieteni, continuăm.

Înaintară cu precauție în tunelul care se transformă curând într-o galerie mai îngustă.

— Va trebui să mergem aplecați, anunță Natașa.

— Nu e chiar o plăcere, mormăi Ari.

Natașa grăbi pasul, teribil de entuziasmată.

— Trăim visul oricărui arheolog!

După câteva sute de metri, ajunseră la o răscruce de cinci tuneluri. Ari se opri din mers.

— Cei care au săpat aceste tuneluri s-au gândit la un fel de labirint ca să-i încurce pe intruși. Dacă greșim, riscăm să rătăcim ore întregi. Ai vreun indiciu, Nat?

— Niciunul. Abia am zărit planul lui Parker când mi l-a arătat.

— Ar trebui să găsim ceva. Urme de pași, poate…

Se uitară în jur.

— Am găsit! exclamă părintele Ernetti.

Într-adevăr, la intrarea unuia dintre cele cinci tuneluri, era un pantof.

— Tipul care și l-a pierdut părea să fie tare grăbit, glumi Ari.

Natașa examină obiectul.

— E un pantof englezesc, de la Harmont & Blaine. E uzat de la atâta purtat.

— Poate că e al lui Montagu Parker. Când s-au prins că au fost descoperiți, au luat-o la fugă fără să mai stea pe gânduri.

— Am înțeles, spuse Ari, o luăm pe aici.

După încă vreo cincisprezece metri, ajunseră într-un spațiu larg scobit în stâncă. În fața lor se găsea ceea ce căutau: zidurile prăbușite ale unei clădiri mari, asemănătoare cu cea din fotografii.

— Doamne, iată-l, strigă Natașa, Primul Templu!

Ari se opri, își luă capul în mâini și începu să se roage: „Barouk ata Adonai Elohenou melek ha-olam[1]”.

Natașa se aplecă spre Pellegrino și-i șopti la ureche, zâmbind:

— Prietenul meu Ariel se alintă când îşi spune ateu, dar înaintea Primului Templu al lui Dumnezeu…

Părintele Ernetti se pregătea să se roage şi el, dar Natașa îl luă de braţ.

— Priviţi!

În incinta Templului, într-o groapă săpată pe jumătate, se vedea cubul.

1. „Fii binecuvântat, Tată Ceresc, Rege al Universului.”

22

Din nou, Yuval sună la ușa Institutului Sfântului Templu.

— Da? răspunse Yoël Cohen.

— Sunt Yuval. Coboară repede!

Așteptă ca Yoël să-i deschidă ușa ca să-i spună restul.

— De data asta, sunt trei care au intrat în Puțul lui Warren.

— Tot englezi?

— Nu, nu-s englezi, dar nu-i cunosc. I-am văzut cum au sărit gardul.

— Bine, hai să mergem.

La câteva sute de metri, în subteran, Natașa se îndrepta hotărâtă spre groapa în care se afla cubul.

— Trebuie să găsim intrarea, spuse ea. Cobor.

— Ai grijă, o avertiză Pellegrino. Din ochi, sunt vreo cincisprezece metri diferență de nivel.

— Ari ne face o scară.

Arheologul veni și scoase o scară de frânghie din rucsac și o fixă ferm în pământ cu doi picheți.

— Du-te, Natașa, spuse el, și așteaptă-ne jos.

Coborî cu grijă în groapă și ajunse jos fără alte probleme. Apoi veni rândul lui

Pellegrino, urmat de Ari.

Toți trei dădură ocol cubului.

— Nu-mi vine să cred, a spus Ari, a fost de-a dreptul îngropat sub Templu.

— Vino să vezi!

Natașa găsise intrarea săpată în 1911 de oamenii lui Montagu Parker. Orificiul era foarte îngust, dar suficient pentru a putea trece un om. Ari își scoate rucsacul.

— Mă duc.

Natașa interveni.

— Nu, Arioșka, tu nu încapi pe acolo. Lasă-mă pe mine.

Se întinse pe burtă gata să se târască.

— Dă-mi o torță.

— Ai grijă, Nat.

Mergând pe coate, se strecură înăuntru ca o anghilă.

— Nici nu mă mir, la ce talie are… comentă Ari.

Natașa ajunse în celălalt capăt. Interiorul cubului era cufundat total în întuneric. Simți un miros ciudat. „Parfumul a trei mii de ani”, se gândi ea. Aprinse torța pe care o adusese cu ea.

Cubul nu era gol. În fața ei se afla un zid. Nu, nu era o ruină, precum cel al Templului lui Solomon, ci o construcție încă în picioare. Se ridică.

Trecu un minut. Ari era îngrijorat.

— De ce nu spune nimic? întrebă Pellegrino.

— Nu-mi place chestia asta, zise Ari.

Se întinse pe burtă.

— Forțând puțin, o să intru.

Se auzi o exclamație.

— Uau!

— Ce este? strigă Ari.

— Veniți să vedeți, spuse Natașa. Amândoi, repede!

Ari se strecură febril în deschidere, urmat de părintele Ernetti. Și ei scoaseră un strigăt de surpriză. În fața lor, luminată de torțe, se afla o construcție neobișnuită, străjuită de un stâlp format din două turnuri unite printr-un buiandrug.

— Un templu egiptean, șopti Ari. A optsprezecea dinastie.

— Domnia lui Akhenaton? sugeră Natașa.

— Da. E prezentă chiar și regina lui, Nefertiti.

Într-adevăr, stâlpul era decorat în partea stângă cu un basorelief reprezentându-l pe faraonul Akhenaton și pe Nefertiti cu copiii lor. Deasupra lor strălucea discul solar al lui Aton, ale cărui raze se terminau cu mâini mici, de copil. În partea dreaptă a pilonului, regele și regina, cu mâinile ridicate, îl venerau pe Aton, zeul unic.

— Cum de era posibil un astfel de lucru pe vremea lui Solomon? întrebă Natașa.

— S-a petrecut înaintea epocii lui Solomon, o corectă Ari. Și chiar înainte de regele David.

— De unde știi?

Îi arătă cu torța un detaliu pe zidărie.

— Construcția este tipic egipteană, iar cărămizile sunt talatates, cărămizi de gresie specifice secolului al XIV-lea î.Hr., din vremea faraonului Akhenaton. Crede-mă, am ochiul format.

— Deci, ce-ai dedus de-aici?

Arheologul, cam năucit de ceea ce avea înaintea ochilor, trase aer în piept.

— Că Primul Templu al Ierusalimului a fost egiptean, Templul lui Solomon a fost construit după asta.

Părintele Ernetti se apropie şi cercetă fresca pictată pe stâlp.

— Şi acest zeu, Aton, era al egiptenilor?

Ari încuviinţă din cap:

— Singurul lor Dumnezeu.

Pellegrino sintetiză rapid.

— Dacă înţeleg bine, Ariel, avem în faţa noastră un templu egiptean, celebrându-l pe zeul unic Aton… Cu trei secole înainte de construcţia, în acelaşi loc, a Templului lui Solomon. E corect?

— Da, în principiu aşa e.

— Dar e o nebunie! spuse Natașa, stupefiată.

Scoase un aparat de fotografiat din rucsac.

— O să fac nişte poze pentru Papă, fără de care îi va fi greu să ne creadă.

De mai multe ori, blițul Natașei lumină interiorul cubului. Între timp, Pellegrino exploră restul clădirii. Ideile i se învălmăşeau în minte. Torţa lumină apoi un obiect de pe jos. Îi chemă şi pe ceilalţi.

— Ari, Natașa, veniţi să vedeţi!

Părintele Ernetti arătă un mic cufăr de lemn auriu, pe al cărui capac erau sculptate două efigii de heruvimi.

— E ceea ce cred eu?

Ari se apropie. I se tăie răsuflarea.

— Pe legea mea!

Se aplecă pentru a privi mai atent.

— Un cufăr din lemn de salcâm, aurit, având pe capac doi heruvimi sculptaţi. Este exact descrierea din Biblie.

— Chivotul Legământului, murmură Pellegrino.

— Mă tem că da, părinte, zise Natașa.

Fata îngenunche în faţa cutiei.

— E ceva gravat pe lemn. Hieroglife, după câte se pare.

— Dă-mi să văd, spuse Ari.

— Ce scrie?

El descifră uşor inscripţia:

— Nefertiti…

— Asta nu se poate! exclamă părintele Ernetti.

Natașa îi făcu semn lui Ariel.

— Ajută-mă, Ari, să-l deschidem.

— Nu e periculos? întrebă Pellegrino.

— Dacă intuiţia mea e bună, nu avem de ce să ne temem.

Ari o ajută pe Natașa să ridice capacul. Nu era greu.

— E ceva înăuntru. Două tăbliţe de piatră.

Lumină cu torţa.

— Văd o inscripţie, dar nu e ebraică.

Cu precauţie, Ari apucă una dintre tăbliţe şi o puse cu faţa în sus.

— Sunt hieroglife.

— Tradu-ne, Ari, asta e pentru tine ca ziarul de dimineaţă.

Foarte emoţionat, arheologul descifră primele rânduri.

— Știu acest text pe de rost, toţi egiptologii îl cunosc. Este Imnul Soarelui lui Akhenaton, prima rugăciune monoteistă a omenirii.

Traduse cu voce tare:

O, Soare, care te ridici mândru în înaltul cerului,

Astru viu, care trăieşti dintru începuturi,

Eşti frumos, mare, strălucitor.

Razele tale îmbrăţişează pământul până la capătul lumii,

Tu care eşti Rege şi ne stăpâneşti pe deplin

Tăcu şi se uită la Natașa, care îl privea pe părintele Ernetti. Surpriza era atât de mare că abia puteau să mai vorbească.

— Eşti sigur de traducere, Ari? întrebă Natașa.

Ariel făcu semn că da.

Părintele Ernetti îndrăzni să pună o întrebare, cu voce scăzută:

— Chivotul Legământului nu adăpostea tablele cu cele zece porunci? Nu aşa se spune în Biblie?

— E vorba de altele, părinte, îi spuse Natașa extrem de emoţionată. Oh, Doamne, este mai rău decât credeam!

Patruzeci de minute mai târziu, când cei trei ieşiră afară, niciunul dintre ei nu remarcă cele două siluete întunecate care supravegheau intrarea. Una dintre ele era Yuval, care îi spiona printr-un binoclu.

— După părerea mea au văzut tot, şi cubul, şi restul.

Îi dădu binoclul lui Yoël Cohen.

— O ştiu pe fată, e căpoasă rău, lucrează la Muzeul Israelului. Pentru că sunt arheologi, nu s-au atins de nimic, dar sigur vor alerta Autoritatea Israeliană a Monumentelor care o să interzică accesul în tunel. Pentru moment, problema ne depăşeşte.

23

În puterea nopții, mașina lui Ariel Bronstein rula cu viteză spre depozitul de la care plecaseră. Drumul, foarte scurt, fu străbătut în tăcere. Toți erau adânciți în gânduri și nu îndrăzneau să dea glas la ce aveau în minte. Părintele Ernetti, mai mult decât ceilalți, părea uluit de ceea ce văzuse.

Imediat ce ajunse acasă, Natașa se repezi la telefon și formă numărul de la Vatican. Linia directă cu Papa.

— Alo?

— Respectele mele, Sfinte Părinte. Natașa Yadin-Drori la telefon. Am ieșit din tunel.

Ioan-Paul al II-lea oftă ușurat.

— Ei, ce-ați găsit?

— Vi-l dau pe părintele Ernetti, vă va spune el.

Pellegrino luă receptorul, tremurând.

— Sfinte Părinte, ceea ce am văzut este… extrem de tulburător.

— Era Templul lui Solomon?

— Vorbesc despre cub, Sfinte Părinte. Am intrat și…

Ezitările părintelui Ernetti începeau să-l enerveze pe Papă.

— Treceți la fapte!

Pellegrino se conformă. Când dezvălui ce era în interiorul cubului, la celălalt capăt al firului se lăsă o liniște mormântală.

— S-a întrerupt? întrebă Natașa.

— Nu, răspunse Pellegrino, cred că Sfinția Sa vorbește cu secretarul său de stat.

Natașa luă din nou receptorul.

— Sfinte Părinte?

Îi răspunse o altă voce:

— Alo, doamnă? Aici cardinalul Cipriano. Cred că e mai prudent să nu continuăm această conversație la telefon.

Papa reintră pe fir.

— Veniți amândoi cât mai repede la Vatican!

Vocea îi era spartă, de parcă fusese cuprins brusc de panică.

— Vom fi acolo mâine-dimineață, Sfinte Părinte.

*

Datorită serviciilor de la Vatican, găsiră două locuri în primul avion spre Roma. Se întâlniră cu toții, dimineața devreme, în biroul Papei. Natașa observă că Sfântul Părinte stătuse treaz toată noaptea, cănile de ceai și de cafea fiind îngrămădite pe birou.

— Ceea ce ați descoperit este înfiorător, mărturisi el.

Natașa și Pellegrino rămaseră tăcuți.

— Vreau toate detaliile, nu omiteți nimic.

— Avem mai mult de atât, Sfinte Părinte, spuse Natașa, deschizându-și geanta. Scoase cele zece fotografii.

— Acestea sunt instantanee. Nu sunt grozave, dar se vede aproape totul.

Papa le examină îndelung, una după alta. Era răvășit.

— Doamne Dumnezeule!

— Cred, spuse Natașa, că și Carvalho are aceleași fotografii. Primul set pe care vi l-a trimis arăta doar exteriorul cubului, al doilea cu siguranță va arăta interiorul.

— L-am primit deja, spuse Papa, arătând spre un plic de pe birou. Așteptam confirmarea de la voi. Puteți vedea și singuri…

Natașa se uită la fotografii.

— Dacă nu-l arestăm, spuse ea, va face totul public.

Părintele Ernetti, care îl simțea pe Papă abătut, încercă să atenueze șocul.

— Este chiar atât de grav, Sfinte Părinte? În fond, Egiptul și Israelul sunt țări vecine, ar fi putut face un schimb între ele…

Papa nu-l asculta. Măsura camera cu pași mari, încercând să-și stăpânească emoția care îl sufoca.

— Cipriano, convocați-i de urgență pe reprezentanții cultelor monoteiste din toată lumea, cele care au la bază Sfintele Scripturi. Nu pot să țin adevărul ăsta doar pentru mine.

— E ca și făcut, Sfinte Părinte.

Ioan-Paul al II-lea vorbea în calitate de cap al Bisericii, dar parcă era un general în bătălie.

— Apoi, trebuie să oprim accesul la aceste vestigii.

Se adresa Natașei, de data asta.

— Întrucât Puțul lui Warren se află în Israel, guvernul dumneavoastră, doamnă, trebuie să aibă în vedere cele necesare.

Natașa încuviință.

— Doream să vorbesc, cu acordul dumneavoastră, cu omologul meu din Mossad de la Tel Aviv.

— Faceți asta în persoană. Nimic scris sau la telefon.

— Bineînțeles, Sfinte Părinte.

— În sfârșit, trebuie să facem cumva să pricepem ce am văzut.

Se întoarse spre părintele Ernetti.

— Mai mult ca niciodată, prietene, vom avea nevoie de cronovizor. Va trebui să îmi spuneți dacă această descoperire e tot atât de gravă pe cât cred.

— Care este ipoteza dumneavoastră, Sfinte Părinte?

— Cred că Biblia n-a spus tot adevărul. Ni s-a ascuns faptul că Dumnezeul unic s-a născut de fapt în Egipt și că a ajuns pe Pământul Sfânt cu mult înaintea evreilor, odată cu coloniștii egipteni.

ŞOCUL

24

Cardinalul Cipriano fu extraordinar de eficient. Îi luă doar 48 de ore pentru a-i reuni pe șefii marilor religii monoteiste ale planetei.

Papa vorbi primul:

— Fraţii mei, v-am chemat pentru că ne confruntăm cu o criză majoră pentru credinţa noastră. Cu toţii suntem ameninţaţi, şi asta pentru că El este în pericol.

Patriarhul Constantinopolului întrebă:

— Dar cine este în primejdie, Sfinte Părinte?

— Dumnezeu însuşi.

Se lăsă o tăcere mormântală.

— Dumnezeul Bibliei şi al întregii noastre tradiţii iudeo-creştine.

— Ne-aţi putea da mai multe detalii? întrebă Dimitrios I, cu obişnuita lui curtoazie.

Anii de predare a doctrinelor filozofice şi teologice îl obişnuiseră pe Papa Ioan-Paul al II-lea să se exprime clar şi concis. Prin urmare, povesti cum ameninţările formulate de episcopul Dom Alberto Carvalho duseseră la o descoperire extraordinară în ruinele Templului lui Solomon. Adunarea augustă ezita între stupoare şi descurajare. Primul care rupse tăcerea fu arhiepiscopul de Canterbury, capul Bisericii Angliei.

— Cum interpretaţi această descoperire, Sfinte Părinte?

— Este posibil, subliniez, posibil, ca Biblia să ne fi ascuns o parte din adevărul istoric.

— Fiţi mai clar, spuse o voce furioasă.

— Ceea ce au văzut trimişii noştri în acest cub demonstrează că Templul lui Solomon nu a fost primul construit pe dealul Ierusalimului. Cu mult înaintea lui, a existat un alt templu, construit de coloniştii egipteni.

Se auziră şoapte din rândurile adunării.

— Şi ce făceau aceşti coloniști în Ierusalim?

Vorbise patriarhul Bisericii Husite Cehoslovace.

— Nu ştiu. Poate că erau acolo de secole, din timpul domniei faraonului Akhenaton.

— Știu puține despre istoria Egiptului antic, spuse un altul. Ne puteți relata mai multe, Sfinte Părinte?

— Aveți dreptate, Excelență. Vă spun istoria în câteva cuvinte. Când a urcat pe tronul Egiptului, la mijlocul secolului al XIV-lea î.Hr., faraonul Akhenaton a rupt brusc tradiția politeistă egipteană antică. A impus țării sale un nou cult, cel al zeului solar Aton. Acest zeu avea o particularitate, și anume era unic. Toți ceilalți zei, conform lui Akhenaton, erau impostori, iar cultul lor trebuia abolit.

— Rețineți, adăugă patriarhul Alexandriei, că această revoluție teologică nu a reușit să se impună.

— Așa este, răspunse Papa. Imediat după moartea faraonului Akhenaton, egiptenii s-au întors la vechile lor culte, dar se pare că faraonul Akhenaton, chiar și după moartea sa, și-a păstrat susținători. Descoperirea pe care am făcut-o sub Templul lui Solomon demonstrează că unii dintre ei au fugit la nord de Egipt și au ajuns în Ierusalim.

Membrii adunării se foiră şi mai abitir pe scaune.

— Spuneți limpede ce gândiți, Sfinte Părinte.

Papa simți că nu-i putea minți. Așa că-și deschise inima.

— Frații mei întru credință, acești coloniști egipteni au fost probabil primii care

au adus ideea unui singur zeu în Țara Sfântă.

— Blasfemie! strigă rabinul-șef al Ierusalimului. Vrei să spui, Sfinte Părinte, că Dumnezeul la care ne închinăm cu toții în tradiția noastră iudeo-creștină este… împrumutat de la egipteni? Un idol păgân, zeul soarelui Aton?

— Este doar o ipoteză, încercă Papa să tempereze lucrurile, o ipoteză tulburătoare. Dar e vorba de fenomene care au avut loc deja în istorie. În secolul trecut, coloniștii europeni l-au adus în Africa neagră pe Hristos, care a înlocuit în cele din urmă vechile credințe tribale. Coloniștii egipteni ar fi putut face același lucru în Țara Sfântă.

— Dar e cumplit! exclamă arhiepiscopul Atenei.

— Și cubul ăsta? Ce caută acolo? Cine l-a construit? întreba un arhiepiscop filipinez.

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse Papa pe un ton fatalist. Această descoperire e încă plină de mister.

Se auzi iar un foșnet și fu rumoare în sală.

Marele muftiu al Ierusalimului se ridică și vorbi:

— Sfinte Părinte, în calitate de responsabil al Locurilor Sfinte din Ierusalim, vreau să protestez față de intruziunile acestor „arheologi” sub Muntele Templului. Mai ales că ultima dintre ele, dacă am înțeles bine, a fost făcută cu acordul dumneavoastră.

— Recunosc și vă cer iertare, Excelență. Am făcut asta pentru că Dom Alberto Carvalho ne amenință pe toți.

— Sfântul Părinte are dreptate, aprobă arhiepiscopul de Uppsala, n-avem timp de ceartă. Această descoperire ar putea zgudui credința a milioane de ființe umane care cred sincer în Dumnezeul din Biblie.

— Mai ales, adăugă capul Bisericii Luterane din Missouri, că Uniunea Sovietică este astăzi un animal rănit, prins în războiul din Afganistan. Liderii săi s-ar folosi de cel mai mic pretext pentru a slăbi Occidentul.

Marele muftiu, ceva mai liniştit, acceptă scuzele Sfântului Părinte.

Cineva din spate ridică mâna. Era tot patriarhul Alexandriei.

— Sfinte Părinte, aţi pomenit de ameninţările fostului episcop de Rio, Dom Alberto Carvalho. Dumneavoastră, care-l cunoaşteţi mai bine, ne puteţi spune de ce să ne temem de acest om?

— Este adevărat că l-am frecventat în trecut, răspunse Ioan-Paul al II-lea. Am fost chiar şi prieteni. Îl găseam provocator şi impulsiv, dar extrem de inteligent. Însă a ales altă cale decât a noastră. Cred că acum Dom Alberto Carvalho este doar avid de putere. Sunt sigur că nu se va da înapoi de la nimic pentru a-şi satisface ambiţiile.

— Dar până acum, observă cineva, a avut vreo pretenţie anume?

— Nu vă faceţi iluzii, va ameninţa că va dezvălui totul lumii dacă…

— Dacă nu, ce? întrebă un înalt oficial al Bisericii Adventiste.

— Nu-i cunosc intenţiile, dar ne putem teme de ce e mai rău.

Arhiepiscopul de Tirana, un om hotărât, rosti cu autoritate:

— Sfinte Părinte, este evident că nu putem aştepta pasivi să se întâmple dezastrul. Ce măsuri de precauţie aţi luat?

— De îndată ce am aflat, l-am informat pe premierul israelian. Întrucât intrarea în subteran se află pe teritoriul Israelului, accesul va fi blocat, le dădu asigurări Papa.

— În afară de noi, cine mai ştie?

— Părintele Pellegrino Ernetti, care mă reprezintă direct. Şi cei doi arheologi israelieni care au explorat interiorul cubului: Natașa Yadin-Drori și Ariel Bronstein. Sunt oameni de încredere. Şi mai e şi celebrul Gregory Parker, omul din spatele acestei aventuri. Credem că i-a vândut fotografiile lui Dom Alberto Carvalho.

— Îi cunoaştem motivele, în afară de dorinţa de înavuţire?

— Greu de spus. A vrut să-şi atribuie prestigiul unei descoperiri arheologice de cea mai mare importanţă? Sau, pur şi simplu, aşa cum a susţinut, a făcut totul în memoria străunchiului său? Dorind să-l reabiliteze? Nu am nici cea mai mică idee. Dar oare ştie cu adevărat cine este Carvalho? Puţin probabil.

— Oricum, spuse arhiepiscopul de Canterbury pe un ton pesimist, aţi avut dreptate la început când ne-aţi spus că Dumnezeu este în pericol.

— Totul depinde de pretenţiile lui Dom Alberto Carvalho, răspunse Papa. Dacă sunt acceptabile, vom avea suficient timp pentru a efectua o investigaţie istorică amplă, prin examinarea tuturor ipotezelor. Dar dacă Alberto Carvalho vrea să detoneze această bombă, toată lumea îl va crede, fără să mai aştepte verificările istoricilor. Şi atunci s-ar putea întâmpla ce e mai rău.

25

În vremea asta, pe la miezul nopții, după ce au sărit gardul, trei bărbați au intrat în Puțul lui Warren. Gregory Parker era însoțit de cei doi complici, recrutaţi la Beirut, Tom Hernandez şi Arnaud Deloffre. Un panou de pe gard anunța că obiectivul turistic era închis timp de trei luni pentru renovare. Cei trei nici nu se sinchisiră.

Ajuns înăuntru, Arnaud scoase din rucsac un pistol-mitralieră Uzi şi îl puse pe umăr.

— Nimeni nu ți-a cerut să vii înarmat, îi spuse Gregory.

— Simplă precauție, mă simt mai în siguranță.

Gregory ridică din umeri.

— Urmați-mă.

Arma lui Arnaud avu însă efect imediat asupra celor cinci urmăritori, conduşi de Yoël Cohen.

— N-am venit aici ca să fiu ucis, Yoël.

— Nici eu, spuse Yuval.

Și ceilalți fură de acord.

Au dreptate, îşi zise în gând şeful Institutului Sfântului Templu. Avem bastoane şi cuțite, dar dacă vor trage în noi, zgomotul îi va alerta pe paznicii moscheilor şi nu va mai conta prea mult. Prea puțin îmi pasă de ceea ce va spune generalul, ne întoarcem.

După aproximativ douăzeci de minute, Gregory Parker şi cei doi complici

ajunseră la pasajul subteran care ducea la Templul lui Solomon. La faţa locului, Gregory se opri.

— Aprindeţi „mandarinele”.

Tom puse în funcţiune micul generator pe care îl purta legat la spate. Un zumzet umplu întunericul.

— Aprinde lumina, îi spuse lui Arnaud.

Fură uimiţi de ceea ce vedeau: ziduri prăbuşite a ceea ce fusese cândva un mare templu. Însă ceea ce depăşea toate aşteptările era un cub de piatră, dezgropat pe jumătate.

— Templul lui Solomon, spuse Gregory.

— Ce-i cu acest cub? întrebă Arnaud.

— Porneşte celălalt proiector şi instalează-l la celălalt capăt, îi ordonă Gregory, fără să răspundă.

Tom şi Arnaud aranjară cele două „mandarine” pentru a acoperi întregul sit. Gregory scoase un aparat foto profesional.

— Nu atinge nimic.

Făcu poze din mai multe unghiuri.

— E de ajuns, deocamdată. Acum voi coborî în groapă.

— Ai de gând să intri în chestia asta? întrebă Tom, impresionat.

— Nu e niciun pericol. Cu excepţia câtorva scorpioni, poate. Tom, scoate scările de frânghie.

Tom le desfăcu şi le fixă ferm în pământ.

— Arnaud, îi porunci Gregory, vii cu mine. Cât sunt în cub, îmi ţii mandarina ca să-mi lumineze gros-planurile.

— Bine.

Gregory coborî cu grijă, nu era momentul să-şi rupă un picior. Odată ajuns în groapă, luă mandarina pe care i-o dădu Tom pe o frânghie. Arnaud îl urma îndeaproape.

— Urmează-mă cu o mandarină.

— Nu am destul cablu, Tom, spuse Arnaud. Mai dă-mi o bucată.

Tom desfăşură toată lungimea cablului electric.

Parker introduse proiectorul în deschizătură, apoi intră şi el.

— Totul e în regulă? strigă Arnaud.

— Nicio problemă.

În lumina crudă emisă de mandarină, templul egiptean era şi mai impresionant. Gregory fixă proiectorul cu un bolovan.

— Vrei să vin? întrebă Arnaud.

— Nu, stai unde eşti, mă descurc singur.

Era mai înţelept să nu-i arate interiorul cubului. Gregory fotografie sistematic fiecare detaliu al micului edificiu. Când termină, replie trepiedul mandarinei şi i-l întinse lui Arnaud prin deschizătură.

— Lasă-l acolo, nu ne mai complicăm şi cu el.

Apoi se duse să ia Chivotul Legământului. Cântărea destul de mult din cauza tăbliţelor de piatră pe care le conţinea.

— Ăsta e obiectul pe care-l voiam, dar intrarea este prea îngustă. Lărgeşte puţin intrarea cu ciocanul.

— Bine, dă-te la o parte.

Arnaud apucă un mic instrument de percuţie cu care lovi intrarea în cub, astfel încât să obţină un orificiu mai mare.

— Cum e?

Gregory măsură cu antebraţul. Orificiul avea aproximativ şaptezeci şi cinci de centimetri înălţime pe şaptezeci şi cinci lăţime, cam cât Arca[1].

— Cred că e în regulă.

Apropie cutia de deschizătură, dar capacul, cu heruvimii lui sculptaţi, era prea voluminos.

— Fii atent să nu-l strici, avertiză Gregory.

— Atunci scoate capacul, spuse Arnaud.

Gregory o făcu fără tragere de inimă, nu dorea ca Arnaud să descopere conţinutul cufărului. De data aceasta, obiectul trecu uşor prin deschizătură.

— Toată tevatura asta pentru două tăbliţe de piatră? râse Arnaud. Credeam că găsim o comoară.

— Vorbeşti prea mult, Arnaud.

După ce scoase cufărul cu totul, Gregory îi puse la loc capacul sculptat.

Arnaud exclamă plin de surpriză.

— Oh, Dumnezeule!

Nu avea cine ştie ce cunoştinţe din Biblie, dar văzuse filmul lui Spielberg.

— Nu e acelaşi ca în film, ţinu să precizeze Gregory. Acum trebuie să-l punem la loc.

Arnaud ezita.

— Nu e niciun pericol?

— Niciunul. Îl legăm, iar Tom îl va trage. Luăm doar cufărul, lăsăm reflectoarele şi generatorul. Grăbeşte-te, israelienii nu vor întârzia să apară.

— Care israelieni? întrebă Tom.

— Cei din Ţahal.

Carvalho, care avea informatori peste tot, îl avertizase pe Parker de sosirea iminentă a armatei, în urma dezvăluirilor Papei.

— La naiba! strigă Tom.

În doi timpi și trei mișcări, cei trei au străbătut tunelul în sens opus. Când au ajuns la stâncă, Gregory le spuse să se oprească.

— Crezi că încăpem?

— Cu greu.

Tom sări pe cealaltă parte și luă cufărul.

— Ajută-te de ciocan, dacă e nevoie.

Tom, mai agil decât ceilalți, reuși să mărească deschizătura.

— Am intrat. Dați-mi cufărul.

— Îl ținem amândoi, Arnaud.

Tom, de partea cealaltă, luă Chivotul.

— E rândul nostru, acum.

Ajunseră, în cele din urmă, la ieșirea din Puțul lui Warren cu pradă cu tot. Văzură sosind camioanele Țahal, cu toate farurile aprinse.

— În câteva minute, vor izola cartierul. Să ne grăbim!

Cei trei bărbați încărcară cufărul greu de lemn al Chivotului Legământului cu tăbliţele sale prețioase, se urcară într-o dubă parcată în apropiere și demarară în viteză dispărând în noapte.

1. Biblia specifică extrem de precis dimensiunile Arcei: doi coți și jumătate lungime, un cot și jumătate lățime, un cot și jumătate înălțime.

26

La scurt timp după întâlnirea cu Papa, Natașa se întoarse rapid în Israel, unde îi raportă lui Zvi Eizer despre expediția ei sub Muntele Templului. Șeful Mossadului rămase fără cuvinte.

— Natașa, ai băut?

Fata avu un gest de lehamite.

— E purul adevăr, Zvi. Papa m-a autorizat să vă arăt fotocopii ale materialelor strânse de mine.

Zvi le examină cu atenție.

— Asta da știre! Ai spus că Papa l-a avertizat pe Menahem Begin?

— Da, trebuia s-o facă.

— Lasă-mi pozele, o să i le arăt. După cum îl știu pe Begin, o să fiarbă în suc propriu!

Natașa era atât de agitată încât luă o pastilă ca să adoarmă. Când să ațipească, sună telefonul. Era Zvi. Din nou.

— Natașa, te-am trezit?

Fata se uită la ceas.

— Nici vorbă, e doar trei dimineața.

— Sunt în drum spre Ierusalim, cu un detașament al armatei. Trec să te iau.

— De ce?

— Îţi explic pe drum. Îmbracă-te.

— Pff, bine.

— Pune-ţi costumul de speolog, spuse Zvi.

Treizeci de minute mai târziu, sună la uşă.

— Eşti gata?

— Nu pe deplin trează, dar gata. Ne întoarcem la Puţul lui Warren?

— Da. Am nevoie de ajutorul tău pentru a ajunge la bifurcația potrivită.

— Am înţeles.

Se urcă în jeep, în spatele unui şir de camioane ale armatei israeliene care transportau soldaţi şi echipamente.

— Ce e cu aceşti oameni? Ce ai de gând să faci, Zvi?

— Să interzic accesul în tunel. Ordin de la prim-ministru.

— Aţi sesizat Autoritatea Naţională a Antichităţilor? întrebă ea.

Zvi nu-i răspunse. Nu-i plăcu lucrul ăsta.

Odată ajunse acolo, camioanele înconjurară situl arheologic al Cetăţii lui David, care permitea şi accesul la Puţul lui Warren.

— Am blocat şi zona Scăldătorii Siloamului[1], spuse un sergent.

— Foarte bine, plecăm în recunoaştere. Vino cu noi, Natașa.

Fără să comenteze, fata intră prima în puţ şi în Tunelul lui Ezechia. Era urmată de Zvi şi de un grup mic de soldaţi înarmaţi.

— De ce e nevoie de soldaţi? Nimeni nu ne va ataca.

Zvi nu răspunse. După câteva minute, ajunseră la o răscruce.

— Trebuie s-o luăm la dreapta, spuse Natașa.

— Te urmăm.

Nu-i plăcea tonul lui Zvi. Îl cunoștea destul de bine încât să-și dea seama că ascunde ceva.

— Am ajuns, spuse, când se aflară în fața unui perete de stâncă. Pasajul este în dreapta sus. Îl vezi?

Zvi lumină stânca cu torța.

— Da. Gidon!

Se apropie un subofițer.

— Putem închide pasajul?

— Da, domnule, am destul mortar.

— Va fi eficient?

— Domnule, e doar niște mortar. Orice profesionist echipat corespunzător ar putea săpa o deschizătură ca să treacă dincolo. În plus, suntem sub pământ, chiar dacă folosește o unealtă pneumatică, nimeni nu-l va auzi.

Zvi ezită o clipă. Se uită la Natașa.

— Foarte bine. Spune oamenilor tăi să pună explozibil.

Acest cuvânt o alertă pe Natașa.

— Stai, Zvi! Dacă arunci în aer intrarea, vei condamna situl. Mulțumește-te să-l zidești.

— Ai auzit ce a spus Gidon, nu vom avea niciodată liniște. Când se va răspândi vestea despre existența Templului lui Solomon, sute de aiuriți vor încerca să intre. Și unul dintre ei va ajunge acolo, crede-mă.

— Atunci pune armata să păzească intrarea.

— Să țin soldați permanent în tunel? Nici nu poate fi vorba de așa ceva! Sergent, fă cum îți spun!

Ofițerul dădu ordine oamenilor săi.

— Zvi, te implor, oprește-te. Sunt vestigii arheologice unice. Voi anunța Autoritatea Națională pentru Antichități.

— Anunță pe cine vrei.

Natașa blocă accesul sergentului de la Mossad, punându-se în fața lui.

— Sergent, ordonă Zvi Eizer, însoțește-o pe doamna Yadin-Drori afară din tunel.

Politicos, dar cu fermitate, sergentul o conduse pe Natașa spre ieșire. Nu-și putea reține lacrimile de furie. Ca niște adevărați profesioniști, inginerii plasară explozibilul în locurile potrivite, apoi aprinseră un fitil și se adăpostiră. Zvi o ținu pe Natașa de braț ca să nu-i vină vreo idee. Un soldat începu să numere în ebraică:

— Chamesh… arba… shalosh… shtayim… achat…

Inginerii nu se zgârciseră, stânca se prăbuși. Zvi se apropie să verifice.

— Pasajul este acum blocat de cel puțin doi metri de stâncă. Ar fi nevoie de două zile de muncă, cu utilaje grele, pentru a săpa o intrare. Bravo, sergent. Nicio pagubă colaterală?

— Niciuna, domnule. Încărcătura a fost puternică, dar explozivii bine plasați, nu există fisuri.

Zvi respiră adânc. Acum trebuia să înfrunte balaurul.

Natașa era nebună de furie.

— Zvi, ceea ce ai făcut este o crimă împotriva științei! Într-o zi va trebui să dai socoteală. Nu scapi nepedepsit.

— Ordinele au venit de la Menahem Begin, Natașa. Dacă am fi închis pur și simplu intrarea, adepții teoriei conspirației ar fi acuzat Israelul că a proiectat o intrare secretă în tunel pentru a-și efectua propriile săpături sub esplanadă. Ceea ce ai descoperit este prea important și trebuie să rămână secret, cu excepția cazului în care autoritățile noastre religioase decid altfel.

Natașa știa că spune adevărul, dar tot era scandalizată.

Zvi se uită la ceas.

— La ora asta s-a încheiat ședința convocată de Papă. Toți liderii religioși sunt la curent. Dar pentru că oamenii sunt așa cum sunt, secretul nu va fi păstrat mult timp.

— Deci tot ce ai făcut e în zadar.

— Îți repet, am respectat un ordin. Restul depinde de tine, Natașa.

— De mine?

— De tine și de părintele Ernetti. Repuneți în funcțiune cronovizorul, nu-i așa?

1. Celălalt capăt al tunelului.

27

Cu acordul Papei, părintele Ernetti nu asistase la întâlnirea din Biserica Saint-Pierre-aux-Liens. Se temea prea mult de întrebările pe care participanţii i le puteau adresa. Pellegrino era doar un cercetător, Sfântul Părinte avea un simţ diplomatic pe care el nu-l poseda. Prin urmare, se retrăsese la mănăstirea lui din Veneţia. Să se roage. Dar cui şi pentru ce?

I se părea că soarta îl lăsa încet-încet fără nicio certitudine. Cu şaisprezece ani înainte, datorită cronovizorului, descoperise un Isus care nu era tocmai cel ştiut. Iar acum, ar fi vorba de Dumnezeu însuşi?

Uneori i se părea că retrăieşte martiriul lui Iov, chinuit de întrebări la care nu putea răspunde. Oare Dumnezeu, această veşnică enigmă, îl punea din nou la încercare pentru a-i testa credinţa sau a-l ispiti?

Cu excepţia cazului în care Cel pe care îl numea „Dumnezeu” să nu fi fost, având în vedere toate peripeţiile din ultima vreme, doar un idol egiptean, Aton, Zeul Soarelui? De ce nu Tunetul, Fulgerul sau Oceanul, aşa cum credeau strămoşii noştri preistorici?

Şi dacă răspunsul ar fi mai mult de atât? Dacă Raiul ar fi… gol? Golit de toată lumina divină? Oare omul nu era decât un produs al naturii, apărut întâmplător, datorită şanselor de evoluţie, pe o planetă stâncoasă pierdută într-un univers de materie pură, ea însăşi rezultată din explozia unei particule infinitezimale foarte fierbinţi şi foarte dense? Sau chiar vidul şi fluctuaţiile sale, aşa cum sugerează unii fizicieni moderni?

Iar moartea? Era Nimicul din care venim? Pellegrino nu mai putea spera să-şi întâlnească familia şi să-şi îmbrăţişeze scumpa lui mamă?

Era complet derutat şi se simţea îngrozitor de pierdut.

Se gândi la Sanctitatea Sa. Își pusese aceleași întrebări? Dar Sfântul Părinte nu putuse nici măcar, precum Pellegrino, să-și ia câteva zile ca să reflecteze la toate întâmplările. În curând, dacă episcopul Carvalho miza pe cartea apocalipsei, un val uriaș de scepticism ar mătura lumea, un tsunami de îndoială. Iar când apare îndoiala, se gândi părintele Ernetti, Satana nu e niciodată departe. „Sunt spiritul care neagă veșnic”, îi spusese Mefistofel lui Faust. Exorcistul care zăcea în el începea să se trezească?

Pellegrino era singur, întins cu fața în jos lângă crucea lui Hristos instalată în naosul mare al Bazilicii San Giorgio Maggiore din Veneția. Stătea așa de vreun ceas. Un călugăr se strecură cu discreție și îi șopti aplecându-se:

— Părinte, a sunat secretarul de stat al Papei. Vrea să vă vorbească.

Pellegrino se ridică și se duse să răspundă.

— Părintele Ernetti? spuse vocea din telefon. Îmi pare rău că vă deranjez. Sunteți bine?

— Cât de cât, răspunse Pellegrino. Cum a fost întâlnirea cu Papa?

— Nu puteam spera la mai mult, dar Sfântul Părinte are nevoie de dumneavoastră acum. E urgent.

Tot nu scăpase.

— Spuneți-i că voi fi la Vatican mâine.

— Vreți să vă trimit o mașină oficială la Veneția?

— Nu, monseniore, vin cu trenul.

— Mâine-dimineață la unsprezece?

— Da, la ora unsprezece.

28

Imediat după coborârea în Puțul lui Warren, Gregory Parker și complicii săi merseră spre Beer Șeva, în regiunea Negev. Arnaud era la volan.

— De ce mergem la Beer Șeva?

— Am închiriat un depozit într-un capăt pierdut de țară, a spus Parker, pentru a lăsa pachetul acolo.

Arnaud clătină din cap.

— Armata israeliană… Templul lui Solomon… Chivotul Legământului… ne faci să trăim aventuri extraordinare, Greg. Nu mi-am imaginat toate astea când ne-ai angajat, nu-i așa, Tom?

— Nu am nimic de comentat, atâta timp cât sunt plătit…

— Da, dar nu uita că dacă ești prins, faci închisoare pe viață.

— Aoleu! exclamă Tom.

— Ce crezi, Parker?

Gregory pricepu unde bătea celălalt, dar se eschivă.

— Nu știu.

— Ai tu ceva în minte, dar nu știu exact ce. Cât despre noi, suntem aici doar pentru bani. Dacă știam, ceream mai mult.

Tipul ăsta începe să mă enerveze, se gândi Gregory. Însă era adevărat, nu fusese cinstit cu ei, nu le vorbise decât de o simplă săpătură arheologică.

— Oprește camioneta, Arnaud, spuse Parker.

— Aici, acum?

Odată ce trase pe dreapta, Gregory ținu să pună lucrurile la punct.

— Recunosc că nu v-am spus totul, dar nu voiam să vă faceți griji. Însă ca să nu mai bombăniți întruna, măresc suma pe care v-am promis-o.

— Cu cât? întrebă Arnaud.

— De la zece mii urc la douăzeci și cinci.

Gregory urcă direct la suma maximă, nu avea timp pentru negocieri. Tom fluieră a mirare.

— Douăzeci și cinci de mii? Pentru fiecare?

— Cu două condiții: nu mai protestați și faceți exact ce vă spun.

— Mie îmi convine, zise Arnaud.

— Și mie, răspunse Tom. Când ne dai banii?

— Imediat ce fac rost de ei. Însă acum ne continuăm drumul.

Arnaud demară.

Câteva minute mai târziu, ajunseră la un depozit prăpădit, cu acoperiș de tablă.

— Suntem la dracu-n praznic.

— Și de ce crezi că m-am oprit aici? spuse Gregory.

Clădirea, care servea drept spațiu de depozitare pentru fierul vechi rămas de la construcția unei autostrăzi, se afla la vreo douăzeci de kilometri de Beer Șeva.

Gregory Parker deschise depozitul. Locul era mare și complet gol, însă înăuntru era o căldură înăbușitoare. Se duse în capăt și deschise o cămăruță.

— Lăsăm pachetul aici.

— Căldura asta n-o să-l strice?

— E din lemn aurit cu piatră pe dinăuntru, ar trebui să țină.

Se duseră să ia Chivotul din mașină, îl ascunseră în cămăruță, pe care Gregory o închise cu cheia.

— Și acum ce facem? întrebă Arnaud.

— V-am rezervat două camere la hotelul Tel-Șeva, la intrarea în oraș. Plătesc toate cheltuielile.

— Și cu ce ajungem acolo?

— E o motocicletă în spate. Cheile sunt în torpedou.

— Da’ tu unde te duci?

— După banii voștri. Vreți să fiți plătiți sau nu?

— Și dacă îți iei tălpășița?

— Chivotul rămâne aici, pe post de garanție.

Arnaud nu era convins.

— Și dacă noi stăm la hotel ca fraierii, tu vii pe furiș aici, îți iei Chivotul și pe noi ne lași acolo?

Tipul ăsta era de groază.

— Arnaud, vine un moment când trebuie să ai încredere. Dacă nu mă duc după bani, nu am cu ce să vă plătesc. Cum vreți, putem să ne oprim aici și să luați paralele câștigate până acum, iar apoi își vede fiecare de ale lui.

Tom calmă spiritele.

— Arnaud, am nevoie de banii ăștia, prea puțin îmi pasă de lada lui aurită.

— Bine, bine, zise Arnaud. Cât stăm și te așteptăm?

— Cinci sau șase zile. Cel cu banii stă la Roma. Vă sun imediat ce mă întorc.

Arnaud privi în jur.

— O săptămână în pustietatea asta! Nici măcar un cinema nu e.

— Vă găsiți voi pe cineva să vă țină de urât, prin zonă sunt un bar și un club de noapte. Fetele din Negev sunt frumoase de pică.

— Țărăncile alea?

— Pronunță-te după ce le vei vedea în bikini.

29

Când părintele Ernetti, în urma cardinalului Cipriano, intră în biroul Papei, acesta din urmă îl îmbrăţişă cu căldură. Apoi îi şopti la ureche:

— Îţi înţeleg îndoielile, fiule, şi eu le am, dar nu trebuie nicicând să disperăm. Într-o zi, la unul dintre seminarele mele de teologie, le-am vorbit studenţilor despre Albert Camus…

— Camus? se miră Pellegrino.

— Da, acest ateu. Nu credea în Dumnezeu, dar nu-şi pierduse speranţa. O scrisese, de altfel, în Ciuma: „Obişnuinţa disperării este mai rea decât disperarea în sine”. Avea dreptate. Fii încrezător, fiule.

Oricât de gravă ar fi fost situaţia, aceste cuvinte de prietenie, aproape de complicitate, îl mişcară pe Pellegrino.

— Mulţumesc, Sfinte Părinte. Ce facem mai departe?

— Nu putem să ne mulţumim cu ipoteze, avem nevoie de certitudini. De aceea, vă repet, ne trebuie cronovizorul dumneavoastră. L-am rugat pe cardinalul Cipriano să strângă o echipă de ingineri şi de tehnicieni. Vă aşteaptă la Arhivele secrete pentru a-l repune în funcţiune.

— Şi arheologii mei?

— Au sosit ieri cu avionul. Lucraţi zi şi noapte, părinte Ernetti, faceţi ca maşina să se întoarcă în timp până în vremea regelui Solomon. Investigaţi fără încetare. Vreau să ştiu dacă zeul unic al tradiţiei noastre iudeo-creştine este cel al Bibliei sau dacă…

Ezită înainte de a continua fraza.

— …sau dacă acest zeu a sosit din Egipt, importat de colonişti sub forma unui idol imprimat pe discul solar al lui Aton. Asta e misiunea dumneavoastră. Mai

aveţi întrebări?

— Nu, Sfinte Părinte. Voi afla adevărul, oricare ar fi el.

— Vreau fapte, nu presupuneri. Dacă Alberto Carvalho dezvăluie informaţiile lumii întregi, pune în pericol fundamentul religiei noastre. Trebuie să-l combat cu argumente solide.

— Se înţelege, Sfinte Părinte.

Papa se ridică, la fel şi părintele Ernetti.

— Este evident că doamna Yadin-Drori va colabora cu dumneavoastră la toată această misiune. Vă va fi de mare ajutor, cred, pentru incursiunile în Iudeea antică.

— La fel cred şi eu, Sfinte Părinte.

Odată plecat părintele Ernetti, Papa căută ceva de care să se sprijine. Abia se mai ţinea pe picioare. Cardinalul Cipriano îl ajută să se aşeze.

— Sfinte Părinte, de zile întregi nu v-aţi odihnit. Nu veţi rezista mult aşa.

— Am încercat să-i transmit părintelui Ernetti puţina energie care mi-a mai rămas, nu ştiu dacă am reuşit.

— Aţi fost perfect. Şi nu vă faceţi griji pentru el. În spatele înfăţişării oarecum fragile, părintele Ernetti are resurse intelectuale şi morale extraordinare.

— Aşa sper, Cipriano, aşa sper. Pentru că timpul se scurge…

Îşi băgă mâna în tunică şi scoase un plic.

— Am primit o scrisoare nouă de la Carvalho, fără fotografii de data aceasta. Îmi propune o întâlnire faţă în faţă înainte de a trimite presei noi fotografii, „de calitate profesională”.

Îngrijorat, cardinalul examină scrisoarea lui Dom Alberto.

— Va veni personal la Vatican?

— Nu, preferă o întâlnire discretă. Va fi undeva la Roma, ne va da adresa în ultimul moment. Presupun că îmi va face o ofertă diabolică. De aceea trebuie să fim pregătiți pentru orice.

Papa respira greu.

— Vreţi să chem un doctor? întrebă Cipriano.

— Nu, lasă-mă, trebuie să mă adun. Du-te cu părintele Ernetti la Arhivele secrete.

*

Cardinalul Cipriano nu făcuse economie de mijloace şi de oameni. Vreo treizeci de ingineri şi de mecanici, toţi clerici, erau deja la lucru. Unii despachetau cutiile, alţii numerotau fiecare bucată. Toţi lucrau sub supravegherea părintelui Ardengo Valera, el însuşi preot şi inginer calificat, un om de toată încrederea.

— Pentru a evita indiscreţiile, spuse Cipriano, l-am rugat pe părintele Valera să împartă echipele. Fiecare se va limita la un aspect al cronovizorului, neştiind ce fac ceilalţi. Surpriza plăcută este că maşinăria a fost dezasamblată în cinci structuri mari care vor fi uşor de asamblat. Cred că treaba va merge destul de repede şi veţi avea libertatea de a-i conferi puterea care îi lipseşte.

— Ei ştiu la ce foloseşte maşinăria?

— Unii pot bănui, în timp. Dar sunt clerici. Papa i-a ameninţat cu excomunicarea dacă le scapă ceva.

— Excomunicarea! exclamă Pellegrino. Nu mai bine că merg direct în iad?

— Acum patru secole, răspunse Cipriano zâmbind, i-am fi plimbat prin camera de tortură. Astăzi, preferăm să-i convingem.

30

Timp de două zile, Natașa se închise în casă și nu răspunse nimănui. În cele din urmă, furia făcuse loc unei depresii profunde. Cum de a putut să se lase manipulată de Zvi? Nici Papa nu fusese cu totul sincer. Știa fără îndoială că tunelul va fi blocat pentru totdeauna.

Ca și altădată, își recăpăta calmul dedicându-se în totalitate muncii. Publicul continua să se înghesuie la expoziția despre Răstignire, dar timpul trecea și devenise presant să aibă o idee nouă. Îl căută pe Roni Adahan.

— Mai vrei să organizez expoziția despre comunitățile italiene?

Directorul muzeului ezită.

— Credeam că am tranșat chestiunea.

— Mă apuc serios de lucru, Roni.

Însă Roni Adahan era departe de a fi un imbecil și bănuia că fata nu-i spusese totul.

— Natașa, mi-am dat seama că ai alte preocupări în acest moment. Dacă vrei, o pun pe asistenta ta să întocmească documentația și să conceapă un proiect.

Ea nu răspunse, era cu gândul în altă parte.

— Mai e și tipul ăsta de la Mossad. Te-a sunat de mai multe ori azi-dimineață, e surprins că nu-i răspunzi.

— Mai dă-l încolo.

— Vorbim de Mossad, Natașa.

— Și ce dacă? Nu suntem în URSS, din câte știu eu! În această țară, avem dreptul să ne exprimăm nemulțumirea fie și față de Mossad.

Sună telefonul.

— Pun pariu că el e. Mi-a spus că va suna din nou pe la unsprezece. Răspunde-i tu, Natașa, eu nu știu ce să-i mai spun.

— Am înțeles, oftă ea. Mă lași o clipă?

Conversația fu scurtă și seacă. Închise, ieși și se întâlni cu Roni pe hol.

— Ei?

— Am o întâlnire mâine. O să-l silesc să mă asculte.

*

Zvi Eizer o primi în biroul său din Tel Aviv. Îi întinse mâna, dar ea îl ignoră.

— Mai ești supărată pe mine?

— Sentimentele mele contează prea puțin, Zvi. M-ai sunat, am venit. Ce vrei?

Era de-a dreptul necăjit văzând-o așa.

— Nu-mi stă în fire să-mi cer scuze, Natașa, dar, uite, îți spun că îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat.

— Regrete de crocodil.

— Lacrimi, o corectă Zvi. Anticii credeau că aceste reptile își fermecau prada plângând. În realitate, o atrăgeau ca s-o devoreze mai ușor.

— Asta ai făcut tu cu mine.

— Cel care te va devora nu s-a născut încă, o luă el peste picior.

— Ca întotdeauna, ai acționat fără niciun scrupul. E o pierdere teribilă pentru arheologie…

— Ia mai lasă-mă cu arheologia ta! strigă el, dând cu pumnul în masă.

O scrumieră căzu de pe birou şi se sparse.

— Povestea asta, Natașa, a devenit o chestiune politică. Din moment ce suntem în război, trebuie să învingem!

Fata înţelese că nu era nevoie să mai insiste asupra chestiunii.

— De ce m-ai chemat?

— Secretarul de stat al Papei mi-a spus că părintele Ernetti te așteaptă la Roma, a început să monteze maşinăria.

— Și-a revenit în ce privește starea de spirit?

— Nu știu. S-a hotărât să lupte, în orice caz.

Zvi redevenise instantaneu prietenos, aproape familiar, uitând că îşi pierduse cumpătul cu câteva secunde mai devreme.

— După expediția noastră, mărturisi Natașa, bietul om îşi pierduse toate reperele.

— Pune-te în locul lui, e preot. Tu şi cu mine avem noroc să nu credem în nimic. Asta contează!

— Vorbește pentru tine, Zvi.

El ridică din sprâncene.

— O, nu te credeam practicantă.

— Vezi? Nu știi chiar totul, dragul meu.

Dădu din umeri, indiferent, apoi îi întinse un plic mare.

— Iată următoarea ta misiune, o călătorie dus-întors la Roma și un voucher pentru hotel. Nu ne-am zgârcit, e de cinci stele.

Fata se uită la bilet.

— Trebuie să plec poimâine? Ca de obicei, nu mă laşi să respir.

— Natașa, când ai devenit membru al Mossad-ului, ai acceptat să fii oricând disponibilă. Iar acum ne grăbim.

Ea luă biletele, gânditoare.

— Mă întreb cum m-aş fi putut descurca dacă aș fi trăit ca toți ceilalți, cu un soț și doi-trei copii.

— Viața ta ar fi fost mai puțin interesantă, nu-i așa?

— Depinde de ceea ce numești viață, Zvi.

El nu insistă.

— Treci pe la contabilitate înainte de a pleca, îți vor da bani de drum. O mașină te va aștepta la aeroportul Fiumicino și te va duce la Arhivele secrete, unde se află deja prietenul tău, Ernetti. După aceea, ai mână liberă.

31

Gregory Parker mergea şi el la Roma. Se ducea la Dom Alberto Carvalho cu noile fotografii.

Episcopul îl întâmpină cu un zâmbet larg.

— Mă bucur să vă revăd, domnule Parker.

— Am venit să onorez înţelegerea.

— Totul a mers bine?

— Informaţiile dumneavoastră au fost corecte, armata israeliană a izolat zona. Din fericire, am fost cu un pas înainte. Am reuşit să fac vreo sută de fotografii ale sitului şi din interiorul cubului.

— Minunat!

Se duseră în sufragerie. Gregory puse mai multe documente pe măsuţa de cafea.

— În acest prim lot, aveţi negativele. În următorul, un set de fotografii color. Am avut grijă să le developez la cel mai bun laborator din Ierusalim.

Dom Alberto examină pozele.

— Am închiriat un aparat foto profesional, un Hasselblad 500, acelaşi tip folosit de astronauţii de pe Apollo 11 pe Lună.

— Este într-adevăr o referinţă, încuviinţă Dom Alberto.

Fotografiile erau, fără îndoială, de o calitate mult mai bună. Fiecare aspect al sitului fusese fotografiat în cadre largi şi prim-planuri, din mai multe unghiuri. Carvalho era mulţumit. Deschise un sertar şi scoase o pungă de piele.

— Iată, domnule Parker, o sută de mii de dolari în bancnote mari. Verificaţi.

Gregory numără banii.

— Aţi păstrat duplicate?

— Nu, Dom Alberto, fotografiile sunt ale dumneavoastră. Singurul meu scop a fost să onorez memoria unchiului meu. Niciun arheolog nu l-a luat în serios. Dumneavoastră, da. Îmi imaginez că veţi distribui aceste fotografii în toată lumea.

— Asta intenţionez.

— Aş fi foarte onorat dacă aţi aminti presei că autorul acestei descoperiri arheologice este unchiul meu, Montagu Brownlow Parker.

— Cum aş putea să uit asta, domnule Parker?

Privirea îi deveni rece şi dură.

— În afară de poze, nu mai e nimic altceva, nu?

Numai hipnotizatorii, se gândi Gregory, au asemenea ochi. Îţi citesc adânc în suflet.

— Nimic altceva.

Se referea la Chivot? Gregory nu putea şti, dar adăugă:

— Şi dacă mai era ceva…

— Da?

— Nu ştiu ce veţi face cu ceea ce aţi descoperit.

Carvalho îl privi mirat.

— Recunosc că am o mulţime de întrebări despre intenţiile dumneavoastră. Sunteţi mânat doar de curiozitatea arheologică?

— Dumneavoastră ce credeţi?

Carvalho tăcu şi zâmbi înţelegător.

— E rândul meu să vă adresez o întrebare. Sunteţi ambiţios, domnule Parker?

— Da. Cred că am demonstrat deja.

— Mă gândesc la un proiect mare şi am nevoie de un colaborator îndrăzneţ şi hotărât, ca dumneavoastră.

— Vă ascult.

— O să vă explic de ce mă interesează aceste fotografii.

Şi vorbi mult. În timp ce ascundea adevărul în spatele unor declaraţii care asociau spiritul revoluţionar al mesajului lui Hristos cu eliberarea popoarelor asuprite din Lumea a Treia, lui Carvalho îi era greu să-şi disimuleze ura faţă de Papă şi Sfântul Scaun, care îl ignoraseră şi chiar îl umiliseră. Gregory asculta în tăcere, uimit de ceea ce părea un delir paranoic de proporţii, dar perfect controlat.

Când termină, episcopul vru să-i afle părerea despre proiect.

— Trebuie să mă gândesc la asta, monseniore, se bâlbâi Gregory.

— Aveţi tot timpul la dispoziţie, dragul meu prieten. Într-un fel sau altul, viaţa dumneavoastră s-ar putea schimba.

Gregory se sperie de acest „într-un fel sau altul”. Ce voia să spună?

— Mai rămâneţi câteva zile la Roma? întrebă Carvalho.

— Nu, mai am nişte treburi de terminat la Ierusalim.

— Chiar acum este Hanuka, Sărbătoarea Luminilor. Fie ca aceste lumini să vă lumineze, domnule Parker! Sunaţi-mă când luaţi o hotărâre.

Odată aflat afară, Gregory chemă un taxi pentru a merge la aeroport. Avea senzaţia că declanşase un mecanism foarte periculos. Acest om era capabil de orice. Şi mai ales de ce se putea mai rău.

32

Spre deosebire de vizitele anterioare, Natașa hotărâse să nu se grăbească. Întâi trecu pe la hotel. Era situat în cartierul Trevi, în inima capitalei, cu vedere spre Forum. Își aranjă lucrurile, își puse niște blugi, un tricou de bumbac și un pulover cu guler, înainte de a lua un prânz ușor, la restaurantul cu terasă. Ouă, salată verde, brânză italiană și fructe.

Se plimbă pe jos până în Piața Sfântul Petru. Era cam răcoare, dar cerul foarte albastru dădea locului un aer de vară. Apoi trase aer în piept. Era timpul să se întâlnească cu oamenii care contau pe ea.

Se prezentă la poarta care străjuia intrarea în Palatul Papei de la Vatican, apoi la intrarea în Arhivele secrete. Un ofițer al Gărzii Elveține îi verifică actele și un altul o însoți până la laboratorul părintelui Ernetti.

Când intră, descoperi o duzină de oameni ocupați în jurul aparatului. Majoritatea erau clerici.

— Natașa, ai ajuns, în sfârșit!

Era Pellegrino. Îl luă deoparte.

— Cine sunt acești oameni?

— Sfântul Părinte mi-a pus la dispoziție o echipă de tehnicieni foarte competenți și foarte devotați. Datorită lor, cronovizorul va fi în curând gata de lucru. Vino să vezi.

O conduse în camera alăturată.

— Doamne, strigă ea, e deja montat?

Mașinăria era la fel de impresionantă ca atunci când o văzuse prima dată. Angrenajul acela baroc, construit după legi greu de înțeles, era alcătuit din două etaje conectate printr-un număr considerabil de fire electrice. Pe un soclu solid

din oțel se sprijinea o sferă de cel puțin doi metri în diametru, prevăzută cu proeminențe mai scurte și mai groase decât la antenele convenţionale. Becurile fluorescente, care emanau o lumină slabă, albăstruie, dădeau întregului un aspect de film ştiinţifico-fantastic din anii 1950. Sfera care bâzâia întruna era legată printr-un cablu imens la un monitor montat pe un suport cu balamale. Similar unui microscop puternic, mărea imaginile holografice care se formau chiar în inima mașinii, pe un ecran de dimensiuni modeste.

— Natașa, vino să ți-l prezint pe părintele Ardengo Valera.

Se îndreptă spre un preot care părea să fie foarte ocupat.

— Părintele Valera a supravegheat cu brio munca tuturor acestor tehnicieni.

Era un bărbat de vârstă mijlocie cu un aer preocupat, un maistru perfect în sutană, nerăbdător să facă bine.

— Sunt foarte onorat, doamnă, părintele mi-a vorbit foarte mult despre dumneavoastră. Încă nu știu, oficial, la ce va fi folosit acest dispozitiv, dar vă pot spune că în curând vom putea trece la prima fază de testare.

Natașa îi zâmbi, iar părintele Valera se întoarse imediat la muncă.

Se aplecă spre Pellegrino.

— Nu știe pentru ce este, dar e gata să-l facă să meargă. Teribil de amuzant!

— Nu râde, Natașa, face ce poate. Minţile preoților noștri știu să funcționeze pe sertare atunci când este necesar. Acest lucru are nevoie de secole de gimnastică intelectuală. Bineînțeles că a priceput, dar umbra Papei planează asupra lui.

33

Papa Ioan-Paul al II-lea măsura biroul cu paşi mari, iar mişcarea asta îl ajuta să gândească. Ezită multă vreme, apoi se hotărî. În acest război de tranşee, fiecare îşi avea rolul său. În ciuda stării sale de spirit fragile, părintele se apucase să repună în funcţiune cronovizorul. Natașa reușise, ignorând interdicţiile, să afle secretul ascuns în cubul lui Solomon. Armata israeliană blocase intrarea în tunel.

Acum era rândul lui să înfrunte Bestia.

Întrucât Alberto Carvalho devenise pentru el o întrupare a Demonului. Mai devreme sau mai târziu, avea să se ajungă la şantaj, iar preţul era pontificatul său. S-ar preta oare, pentru a-şi atinge scopurile, să ameninţe credinţa creştină, propria sa credinţă? Papa aşa credea. Cu ani în urmă, pe când preda filozofia lui Toma d'Aquino la Universitatea din Cracovia, sugerase studenţilor săi să reflecteze asupra unei expresii a Doctorului Angelic, aşa cum era supranumit ilustrul gânditor. Toma d'Aquino văzuse ravagiile a ceea ce el numea „privirea lui Cain". Era o ură originară, inexplicabilă, aproape metafizică. Da, Dom Alberto părea să privească lumea precum Cain din Biblie.

Sfântul Părinte sună după majordom şi îi şopti câteva cuvinte. Acesta se întoarse o oră mai târziu, cu câteva haine pe care le puse pe o canapea. Papa îmbrăcă un costum de civil. Îşi puse un pardesiu uşor şi o pălărie mare, păstrată din anii tinereţii petrecute în Polonia. Ochelarii de soare (cam ciudaţi iarna, dar ce mai conta) îl făcură alt om. Îşi chemă secretarul, împietrit în faţa uşii de uimire.

— Sunteţi de nerecunoscut!

— Mă duc la întâlnirea cu Carvalho, Cipriano. Nu putem aştepta la nesfârşit.

— Harul lui Dumnezeu să fie cu dumneavoastră, Sfinte Părinte.

— Poţi să-mi arăţi „pasajul tău secret"?

— Veniţi cu mine.

Pentru a nu alarma pe nimeni care l-ar fi putut vedea pe Sfântul Părinte în îmbrăcămintea asta neobişnuită, Papa şi părintele Cipriano ieşiră pe o uşă de serviciu, ascunsă inteligent în arhitectura palatului. Ieşiră direct în stradă. Cipriano chemă un taxi, care opri în faţa lor.

— Sunteţi sigur, Sfinte Părinte, că nu vreţi un bodyguard?

— Absolut sigur. Lasă-mă acum, Cipriano.

Era aproape ora trei. La Roma cădea o ploaie fină. Taxiul îl lăsă la adresa cerută, un hotel de două stele din Trastevere. Acest vechi cartier proletar era acum la modă. Exista un număr mare de trattorie şi magazine de artizanat sau de îmbrăcăminte. Papa plăti şoferului şi intră în holul hotelului.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule? întrebă recepţionerul.

— Am o întâlnire cu domnul Carvalho, un brazilian.

— Da, mi-a spus. Camera 337. Etajul al treilea, pe stânga la ieşirea din lift. Îl anunţ?

— Nu e nevoie, mă aşteaptă.

Ioan-Paul al II-lea preferă să urce pe scări. La etajul al treilea însă, începu să respire greu. Ar fi vrut să fie mai degrabă la capătul lumii decât aici. Merse pe holul lung, uitându-se la numerele camerelor. Bătu la uşa 337. O voce îi răspunse:

— Intră, Karol.

34

— Câte cafele ați băut de azi-dimineață, părinte?

— Natașa, doar mă cunoști. Cafeaua este cel mai bun aliat al meu. Fără ea, mintea mi-e complet goală. După o ceașcă bună, în schimb, rotițele încep să se învârtă.

— Aveți grijă ca nu cumva și inima să nu se învârtă.

Părintele Valera bătu la ușă.

— Părinte, putem începe când doriți.

— Perfect. Vino, Natașa.

Pellegrino îi șopti la ureche părintelui Valera:

— Îi puteți ruga pe toți cei prezenți să părăsească laboratorul?

— Desigur, părinte.

Ezită o clipă.

— Și eu?

— Mi-e teamă că da, răspunse Pellegrino, îmi pare rău.

— Nici măcar nu pot participa la momentul pornirii? întrebă el, uitându-se la ecranul cronovizorului.

— Aș vrea să vă permit asta, dar nu sunt autorizat.

— Vă las atunci. Nu voi fi departe. Dacă e nevoie de mine…

Și ieși din laborator.

— Sărmanul, moare de curiozitate, spuse Natașa.

— Da, îmi pare rău pentru el.

Se întoarse spre ea.

— Tot ce mai lipsește e…

Natașa băgă mâna în geantă și scoase o cutie mică de sidef. Înăuntru era o cartelă electronică.

— Cea pe care mi-ați încredințat-o la Veneția, părinte. Nu credeam că o voi folosi atât de repede!

— Tu hotărăști, Natașa. Eu sunt mereu la ordinele Papei, nu-i pot refuza nimic, dar tu eşti liberă.

— Am acceptat deja această misiune, știți asta.

Pellegrino introduse cele două cartele în fantele din creierul cronovizorului. De îndată ce au fost conectate, aparatul a început să bâzâie.

— Încep cu un test, să văd dacă totul este în ordine.

Făcu o primă programare prin manipularea unor mici roți dințate care afișau pe un cadran latitudinea și longitudinea scenei în cauză. Pe un alt cadran, nota amploarea întoarcerii în trecut, exprimată în secunde. Simplificase mai demult calculele folosind un calculator electronic Olivetti – unul dintre primele – care efectua automat conversiile.

— Avem deja o imagine.

Ecranul arăta o vedere de sus a laboratorului. Geometria imaginilor le făcea pe toate să se adune într-un punct virtual situat deasupra mașinăriei. Din fericire, nu erau fixe. Părintele montase o pârghie care făcea posibilă deplasarea deasupra scenelor vizualizate, ca un elicopter. De asemenea, puteai să te apropii de fețe sau de obiecte prin mărirea imaginii, ca și cu o cameră.

— Pentru acest prim test, voi proceda la fel ca ultima dată.

Luă un ceas cu alarmă și îl așează pe masa de laborator, înclinând-o ușor în sus.

— Este ora 13:58, explică el. Vom aștepta trei ore, apoi ne vom întoarce în timp, în urmă cu trei ore sau 10.800 de secunde. Ceasul cu alarmă ne va spune dacă am reușit. Trebuie doar să așteptăm.

Natașa se îndepărtă de cronovizor și începu să exploreze laboratorul.

— Ce e în toate cutiile astea?

— Provizii. Cafea, ceai, fursecuri, conserve. O să stabilim și o zonă de gătit care ne va scuti de mersul la cantina Vaticanului.

— Aţi făcut bine. Nu mi-e la îndemână să iau prânzul cu fețe bisericești care șușotesc în jurul meu.

— Nici mie. Facem puțină ordine?

Despachetară cutiile și puseră conținutul într-un dulap.

— Este ora 16:57, Natașa. Încep?

— Dați-i drumul. Prima întoarcere în trecutul cronovizorului, versiunea 1980.

Părintele Ernetti apăsă pe un buton mare. Ecranul bâzâi și treptat se formă o imagine. Era în alb-negru și arăta limpede ceasul cu alarmă văzut din tavanul camerei.

— Suntem prea departe, nu putem citi ora, spuse Natașa.

— Măresc puțin.

Mișcă maneta și aduse ceasul deșteptător în prim-plan.

— 13:58.

— Aveați îndoieli? spuse Natașa zâmbind.

— Nu, dar este atât de extraordinar încât mereu mă întreb dacă nu visez. Îl voi

suna pe secretar, îi va da Papei vestea cea bună.

— Bine. Eu am să arunc o privire prin Biblioteca Apostolică. Mi s-a spus că este foarte bogată.

— O, da! Este una dintre cele mai vechi din lume.

— Unde se află mai exact?

— Nu prea departe. Întreabă un ofițer din Garda Elvețiană, te conduce el.

— Am să studiez niște documente. Epoca regelui Solomon a fost acum trei mii de ani. Unii istorici chiar susțin că acest rege n-a existat niciodată.

— Cronovizorul ne-o va spune, Natașa.

35

Alberto Carvalho închiriase un apartament frumos şi confortabil, chiar dacă hotelul era modest în aparenţă. Îşi aştepta ilustrul vizitator stând în picioare şi afişând un zâmbet larg.

— În sfârşit, ne întâlnim! N-a fost uşor să trec de Garda Elveţiană, dar iată rezultatul, ne vedem din nou ca doi vechi prieteni.

Vru să-l îmbrăţişeze, dar Papa se feri. Fără un cuvânt, îşi scoase pălăria şi pardesiul îmbibate de ploaie.

— Lasă-le pe pat, nu dorm aici. Îmi pare rău că te-am supus la aşa o deghizare, Karol, dar am vrut ca întâlnirea noastră să rămână discretă.

— Tu eşti de vină, Alberto, ai avut întotdeauna un adevărat talent în a-ţi face duşmani.

— Mi-am făcut un fel de filozofie din asta, să ştii. Majoritatea oamenilor sunt nemulţumiţi pentru că îşi doresc să fie iubiţi cu orice preţ. Drept urmare, trec prin existenţă ca nişte fantome. Ştii care este secretul fericirii, prietene? Să accepţi ura celorlalţi.

— Nu am venit să te ascult filozofând, Alberto.

Carvalho se tot învârtea în jurul fostului său prieten.

— Costumul chiar îţi vine bine.

— Ai reuşit şi asta, l-ai forţat pe Papă să poarte costum şi cravată.

Celălalt izbucni în râs.

— Vrei un ceai?

— Nu, să trecem direct la subiect.

Cei doi bărbaţi se aşezară în câte un fotoliu, faţă în faţă. Carvalho deschise discuţia.

— Cum ai găsit fotografiile pe care ţi le-am trimis?

Papa le minimiză voit.

— Surprinzătoare, dar nu foarte clare.

Carvalho avu un gest de enervare.

— De atunci, am primit o serie de fotografii mult mai bune… şi perfect publicabile. Unele, vei vedea, arată în prim-plan inscripţia gravată pe Chivotul Legământului.

Papa îl întrerupse:

— Spune-mi ce vrei, Alberto.

Privirea îi devenise de gheaţă. Carvalho nu-l văzuse niciodată aşa, plin de furie reţinută. Se decise să joace cu cărţile pe masă.

— Să începem cu cea mai proastă soluţie. Convoc o conferinţă de presă în cadrul căreia fac publică descoperirea arheologică pe care o ascundeaţi de noi, tu şi toţi cei pe care i-ai adunat aseară în Biserica Saint-Pierre-aux-Liens.

Până şi asta ştia. Acest om, îşi zise Papa, are ochi şi urechi peste tot.

— Cine ţi-a spus?

— După cum vezi, nu am doar duşmani.

— Continuă.

— Lumea va şti atunci că iudeo-creştinismul se bazează pe un monoteism importat, pe cultul unui vulgar idol egiptean.

Sfântul Părinte se ridică brusc.

— Eşti nebun, Alberto. Nebun!

— Ia te uită, Wojtyla se înfurie, spuse Carvalho, impresionat de violența Papei.

— Ești catolic, știi perfect că făcând asta vei provoca o criză generală a credinței care e și a ta. Doar ateii vor fi câștigători.

— Ar fi supărător, e adevărat, recunoscu Carvalho pe un ton ipocrit.

— Dar nu vei ezita?

— Nu voi ezita. Nu numai că haosul nu mă sperie, ci chiar îmi place. Sau…

Făcu o pauză bine gândită.

— Spune.

— …sau ajungem la un acord.

Tocmai de ceea ce mă temeam, se gândi Papa, începe tocmeala.

— Ce vrei?

— În primul rând, mă faci cardinal. Karol, aștept această recunoaștere de zeci de ani.

Evident, se gândi Sfântul Părinte, nu se va opri aici.

— După care?

— După care demisionezi.

— Un Papă nu demisionează, trebuie să rămână Papă până la sfârșit.

— Fals! sări Carvalho. Patru papi din istorie au demisionat. Am verificat. Doi în 1045 și 1046, altul în 1294, pentru a deveni pustnic, iar ultimul, Grigore al XII-lea, în 1415. Vezi? Poți s-o faci. Nimic, în afară de uzanțe, nu stă împotrivă.

— Și de ce aș face-o?

— Vei invoca motive de sănătate, este un argument de necontestat.

— Așa, și?

— După ce demisionezi, Colegiul Cardinalilor alege imediat un nou Papă.

— Un scrutin la care vei fi candidat, desigur?

— Candidat şi ales. Le voi spune totul, în spatele uşilor închise, şi le voi face aceeaşi ofertă ca şi ţie.

— Eşti un monstru.

— Ce cuvinte urâte, Karol, îmi joc cartea, atâta tot.

— Şi ce vei face când vei fi Papă?

— Programul meu îl ştii de mult. Voi renunța la organizarea actuală a Bisericii, voi proclama Vaticanul Săracilor, voi pune Sfântul Scaun în slujba luptelor revoluționare, voi chema la o insurecţie generală a damnaţilor pământului…

— Şi vei începe un nou război mondial.

— Tot ce-i posibil, dar ce mai contează dacă lupta este dreaptă?

— Nu, Alberto. Orgoliul te mână, nu Dumnezeu sau dreptatea. Nebunia ta va face milioane de morţi.

— Atunci Dumnezeu îi va alege pe ai Lui, Karol.

Papa se prăbuşi în fotoliu. De data asta suferea. Acest nebun voia să distrugă întreaga planetă cu nebunia lui. Ochii i se umplură de lacrimi. Dom Alberto se scotoci prin buzunare.

— Ţine un şervețel, zise el cinic, să-ţi ştergi lacrimile.

Papa scoase un oftat lung.

— De cât timp ne cunoaştem, Alberto?

— De mulți ani, Karol, de foarte mulți ani.

— Nu te-am văzut niciodată aşa cum te văd acum. Există un ghem de ură în tine, una de neînvins.

— Pentru că vreau să-ți iau locul? rânji Carvalho. Să fim serioși, Karol…

— Ura ta va dispărea, Alberto, doar când vei incendia lumea și vei face vărsare de sânge. Am acceptat să te întâlnesc pentru a negocia un acord rezonabil, dar văd că este imposibil.

Carvalho se crispă. Întrevederea nu decursese așa cum sperase.

— Ai grijă, Karol. Îți dau două săptămâni să te răzgândești. După…

Papa se ridică și își puse pardesiul.

— După aceea, mă las la mila Domnului!

Ieși ca o furtună din cameră, fără să închidă ușa.

Carvalho înjură în gând. Situația îi scăpase de sub control. Cu atât mai rău. „Viva la muerte” (Trăiască moartea!), după cum spuneau franciștii în timpul Războiului Civil Spaniol.

Ridică receptorul și sună la Ierusalim.

— Domnul Parker?

— Da, răspunse vocea îngrijorată a lui Gregory.

— Fotografiile dumneavoastră vor face înconjurul lumii!

36

Gregory puse receptorul în furcă. Pentru prima dată în viaţă fu cuprins de teamă. Fotografiile făcute de el, în presă! Şi nu pentru a anunţa o descoperire arheologică epocală, ci pentru a provoca haos în minţile oamenilor. Nu voia să fie amestecat în povestea asta. Se gândi la Chivot. Sigur episcopul bănuia ceva. Dacă punea mâna pe ea, ar arăta-o lumii întregi ca să-şi întărească acuzaţiile.

Gregory se grăbi spre parcare, urcă în maşina sa marca Pajero şi porni spre Negev. În mai puţin de o oră intra în depozit. Din fericire, preţioasa ladă aurită era încă acolo. O apucă de un capăt şi o târî la maşină.

— Dar pe noi cui ne laşi, Greg?

Arnaud şi Tom sosiseră pe nesimţite.

— Lasă lada, te rog.

Veniră spre el ameninţători.

— Ne-ai adus banii? întrebă Tom.

— Veneam să vi-i dau.

— Douăzeci şi cinci de miare la fiecare?

— Douăzeci de mii, am scăzut cheltuielile.

Le întinse două plicuri groase pe care le pregătise de la hotel.

Arnaud şi Tom îşi numărară banii.

— Mulţumiţi? întrebă Greg.

— Nu, spuse Arnaud. Cu Chivotul ce-ai de gând? I-ai propus un preţ finanţatorului?

— Nu, tipul nu îmi inspira încredere.

— Ce contează asta, dacă plătește? replică Arnaud. Dacă îi vindem Chivotul, facem milioane.

Exact de ce mă temeam, își zise Gregory.

— Nu vând Chivotul unui astfel de individ.

— Noi hotărâm, Greg.

— De unde până unde?

— Pentru că noi suntem doi, iar tu ești unul singur.

Tom scoase un cuțit și îl imobiliză pe Greg, amenințându-l.

Arnaud îi legă mâinile între timp și îl cotrobăi prin buzunare. Găsi factura pozelor și adresa lui Carvalho.

— El e omul cu banii? Un popă italian?

Gregory rămase tăcut.

— O sută de mii de dolari? O, păi în cazul ăsta stăm de vorbă, Greg.

Puse hârtiile în buzunar și apoi îl ajută pe Tom să ia Chivotul. În timpul ăsta, Parker se apropiase discret de rucsac. Tăntălăii făcuseră imprudența să nu verifice ce avea înăuntru. Deși avea mâinile legate, reuși să scoată de acolo un pistol-mitralieră Uzi. Avantajul acestei arme era că, odată pliat brațul acesteia, ocupa la fel de puțin spațiu ca un revolver. Greg orientă arma în direcția celor doi complici ai săi.

— Ai grijă, strigă Tom, care îl observase ce face.

Greg lansă o rafală de gloanțe. Tom se prăbuși. Chiar dacă Gregory avea mâinile legate, arma sa era decisivă. Arnaud înțelese imediat acest lucru și o luă la sănătoasa. După asta, prima grijă a lui Gregory fu să se dezlege. Găsi în buzunarul lui Tom un cuțit cu care își tăie legăturile. Odată eliberat, făcu turul depozitului. Cu siguranță, Arnaud nu ajunsese prea departe. Auzi un zgomot în

stânga. Se întoarse şi trase fulgerător înspre sol, stârnind praful.

— Arnaud, ieşi la iveală!

O siluetă îşi făcu apariţia, cu mâinile ridicate.

— Nu mă omorî, Greg.

— Dar tu m-ai omorî dacă ai fi în locul meu, nu?

Arnaud era alb la faţă de spaimă.

— Cară-te!

— Tommy e mort?

— Vrei să sfârşeşti ca el?

Arnaud dispăru fără să se mai uite înapoi.

Gregory se întoarse în depozit. Cadavrul lui Tom zăcea acolo. Situaţia îi părea de necrezut. În câteva secunde, Gregory devenise o altă persoană. Îl omorâse pe Tom din reflex, fără să mai stea pe gânduri. Tânărul căzuse ca o ţintă la bâlci. Era întins pe jos, cu ochii pe jumătate închişi. Gregory nu avea nicio remuşcare, oricât ar fi analizat gestul pe toate feţele. Nicio emoţie sau regret. Fiecare om, spunea fostul lui profesor de filozofie de la Cambridge, are de făcut câteva alegeri importante în viaţă. Oare el le făcuse pe cele mai proaste? Devenise un criminal de drept comun?

Glonţul îi perforase gâtul lui Tom, iar sângele curgea din ce în ce mai mult. Curând, din pricina căldurii din deşert, cadavrul o să înceapă să miroasă. Scotoci în buzunarele lui Tom şi îl uşură de paşaport şi de bani. Apoi sui cadavrul în maşină şi, la vreo cinci kilometri distanţă, găsi un loc nisipos, săpă o groapă ajutându-se de armă şi îngropă cadavrul. Asta e soarta soldatului, îşi spuse cu un sânge rece de care nu se credea capabil. Însă Gregory Parker nu lupta pentru nicio cauză. Omorâse un om ca orice bătăuş de cartier.

37

Împodobită cu vaste bolţi din mozaic pictat, Biblioteca Apostolică de la Vatican era alcătuită din mai multe galerii adăugate de-a lungul secolelor. Se păstra acolo o mare cantitate de opere filozofice şi istorice.

— Aş vrea să văd câteva documente despre istoria evreilor din vremea regilor David şi Solomon, îi spuse Natașa bibliotecarului. Şi încă vreo două cărţi despre domnia faraonului Akhenaton.

I se spuse să aştepte o clipă, după care i se aduse o fişă pe care s-o completeze. Natașa constată cu surprindere că biblioteca era dotată cu un calculator IBM. Bifă pe formular ceea ce o interesa. I se aduseră vreo zece cărţi. Îşi aruncă o privire de expert asupra lor şi păstră şase care îi puteau fi utile pentru întoarcerile în timp. Erau clare, accesibile şi conţineau date şi informaţii topografice preţioase. Ceru să le ia acasă.

— Vai, nu se poate, doamnă, fără o autorizaţie specială.

Natașa îi arătă permisul semnat de secretarul de stat al Papei. Bibliotecarul se înclină.

— O să trec titlurile într-un registru. Unde le duceţi?

Fata făcu un semn în jos.

— A, nu prea departe, la Arhivele secrete.

— Păi, să vă dau atunci un cărucior să le căraţi, sunt grele. Sfântul Părinte este interesat de domnia lui Solomon?

— Da, se poate spune şi aşa.

— Şi eu m-am ocupat de epoca asta pe când lucram la teza de doctorat în istorie. Din păcate, nu posedăm prea multe documente credibile. Iar vestigiile arheologice, cum ar fi celebrele „grajduri ale lui Solomon”, s-au dovedit a nu fi

din perioada respectivă.

— Într-adevăr, e o problemă.

Ce belea, se gândi Natașa, am dat peste un limbut!

— Iată de ce, recunoscu el, epoca asta e interesantă pentru studiu.

Se mai uită o dată peste fișă.

— Văd că strângeți informații și despre faraonul Akhenaton.

Of, nu mai tace odată!

— Da, și despre el, zise Natașa oftând.

— Dar ce legătură are faraonul cu Solomon?

— Sunteți cam curios din fire…

Acesta roși.

— Scuzați-mă, nu vreau să fiu indiscret.

— Nicio problemă. Sunt cam ignorantă în istoria Egiptului antic, așa că mă informez.

— A, foarte bine. Știți că nu departe de aici e Muzeul Gregorian Egiptean?

— Nu, nu știam.

Scrise câteva cuvinte pe o bucățică de hârtie.

— Dacă aveți nevoie de ceva, luați legătura cu dottore Battista del Drago, curatorul muzeului. Citește hieroglifele cu ușurință și v-ar putea fi de folos.

— E bine de știut, spuse Natașa și luă notița.

Un arhivar veni și îi șopti ceva la ureche.

— Cărțile dumneavoastră sunt gata.

— Mulțumesc, părinte.

— Dacă îl găsiți pe Solomon, dați-mi de știre, zise el râzând.

— Neapărat!

38

Pe Muntele Măslinilor, la Ierusalim, acolo unde Isus îşi dezvăluise umanitatea, dar îşi arătase şi disperarea, înainte de a fi abandonat cruzimii oamenilor, călugării franciscani ridicaseră o bisericuţă numită Dominus plevit (Dumnezeu a plâns). După ce medită mai multe ceasuri în grădină, un bărbat trecu pragul bisericii şi îl căută pe preot. Acesta era singur în naos.

— Părinte, pot să vă vorbesc?

— Desigur.

— Sunt englez, catolic anglican. Mă puteţi împărtăşi?

Preotul ezită.

— Ar trebui să vă adresaţi unui slujitor al credinţei dumneavoastră. E o dioceză la…

— Nu, părinte, de câteva ore stau şi judec la rece în grădina asta frumoasă. Trebuie să vă vorbesc chiar acum.

Preotul se uită mai cu atenţie la vizitator şi îi văzu disperarea din ochi. În faţa unui suflet pierdut, orice tradiţie şi orice ritual nu-şi mai aveau rostul.

— Să mergem, fiule.

Gregory Parker îl urmă pe preot în confesional.

— Stau în genunchi?

— În genunchi sau aşezat, cum doreşti.

— O să stau în genunchi. Binecuvântează-mă părinte, că am păcătuit.

— Spune-mi ce ai pe suflet, fiule.

— Am omorât un om, părinte. Și am încheiat un pact cu Diavolul.

Tăcere. Părintele nu se aşteptă la aşa o mărturisire. Gregory invocă legitima apărare, iar preotul îl sfătui să se ducă să se denunțe. Cât despre Diavol…

— Nu exagerezi, fiule?

— Nu, un asemenea om nu poate fi decât încarnarea Diavolului. Dacă nu fac nimic acum, mă duce în prăpastie.

— Ce vreți să spuneți?

— Am comis păcatul trufiei, acum câteva luni, când am încercat să dezleg un mister care mă obseda încă din copilărie. Între timp, am încheiat un pact cu un om plin de intenții malefice. Vrea să transforme descoperirea mea în ceva îngrozitor.

Preotul fu străbătut de un fior de groază.

— Și în momentul de față nu puteți rupe pactul?

— Nu, ce-i făcut e bun făcut. Omul ăsta e obsedat, nimic nu-i va sta în cale. Încotro să mă îndrept, părinte?

— Luptați cu el, opriți-l înainte de a comite ireparabilul.

Să-l oprească, se gândea Parker coborând dealul, dar cum? Denunțând public maşinațiunile lui Carvalho? Dar ce valoare ar avea mărturia lui față de dezvăluirile halucinante ale fostului episcop de Rio? O să fiu acuzat de complicitate cu autoritățile clericale. Nu, nu asta era metoda potrivită, trebuia să găsească altceva.

Când ajunse la hotel, recepționerul îl informă că îl aştepta cineva. Se întoarse şi văzu un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu gri, aşezat la bar, care îl privea surâzând. Purta kippa şi ochelari mici şi rotunzi. Barba scurtă era tunsă cu grijă. Îi făcu un semn prietenesc, dar Gregory rămase rezervat.

— Doreați să-mi vorbiți, domnule…?

— Cohen, Yoël Cohen. Vreau să vă fac o propunere, domnule Parker.

— De unde ştiţi cum mă cheamă?

— Nu sunt de la poliţia israeliană, nu vă temeţi. Nici nu am nicio legătură cu episcopul Carvalho.

Un fior rece îl străbătu pe Gregory.

— Cine sunteţi?

— Nu mai bine ne aşezăm într-un colţ mai retras?

Tânărul îl urmă, plin de neliniște.

— Fac parte dintr-o organizație care vă urmărește îndeaproape, încă de la expediția de sub Muntele Templului, domnule Parker. Știm ce ați descoperit, și Templul, și cubul.

Parker rămase impasibil.

— Ați făcut poze acestor vestigii și le-ați vândut unui episcop brazilian. Mai știm și că ați furat un obiect sacru, care se afla în interiorul cubului. Niciun evreu pios n-ar fi îndrăznit s-o facă, dar dumneavoastră da.

Lui Gregory îi era evident că oamenii ăștia știau totul despre el.

— Și mai ce?

— Aliindu-vă cu Dom Alberto Carvalho, ați luat-o pe o cale greșită. Omul ăsta e un răufăcător sadea.

— Cine îmi garantează că nu sunteți la fel de periculoși? Și ce vreți de la mine?

— Să vă ajutăm.

— Nimeni nu mă poate ajuta.

— O, ba da. Noi. Suntem membrii unei rețele internaționale care dispune de mijloace financiare considerabile. Cu cât v-a plătit Carvalho?

— Cu o sută de mii de dolari. Dar nu banii sunt problema, ci faptul că omul ăsta e înfiorător.

— E şi părerea noastră. Sunt mandatat să vă ofer de cinci ori mai mult, dacă acceptaţi să colaboraţi cu noi.

Suma părea imensă.

— Cinci sute de mii de dolari? Și ce vreți în schimb?

— Nu sunt decât un emisar, domnule Parker. Toate chestiunile ce ţin de bani se tratează direct cu generalul.

Gregory era neîncrezător. Oare o să pice în mâinile unui alt Carvalho, cu bani mai mulți? E drept că avea nevoie de aliați, dar cine erau oamenii ăștia?

— Unde locuiește acest general?

— La Dallas, în Texas.

39

Când sună telefonul, generalul Swaggart se duse la birou. Se afla într-un scaun cu rotile. La telefon era Yoël Cohen.

— M-am întâlnit cu el, domnule general, acceptă să vă vadă.

— Ce părere ai despre el?

— Interesant, fără îndoială, dar manipulabil într-o oarecare măsură. Veți judeca singur, dar pregătiți-vă bine argumentele, e foarte prudent.

— Ți-am spus că banii o să-l înmoaie.

— Nu chiar, domnule general. Cred că-l urăşte de moarte pe Dom Alberto, cel puțin la fel de mult ca noi.

— Vii şi tu cu el?

— Nu cred că ar fi o mişcare înțeleaptă. S-ar simți hăituit şi ar fugi.

— Când ajunge la Dallas?

— Diseară.

Generalul şuieră admirativ.

— Bravo, Yoël!

— E la fel de grăbit ca noi. După ce i-a dat fotografiile lui Carvalho, şi-a dat seama că a declanşat un mecanism infernal. Restul vă aparține, domnule general. Știți să fiți foarte convingător, când e nevoie.

Generalul Swaggart închise telefonul şi se deplasă în salon, de unde avea o vedere panoramică asupra Dallasului, cetatea imensă. Trebuie spus că Elmer W. Swaggart era unul dintre cei mai bogați oameni din America. Aproape toate

cauciucurile folosite pe continentul american ieşeau din uzinele sale, însă tatăl său fusese antreprenorul, dar murise cu mai mulţi ani în urmă. Elmer era militar de carieră. Fost elev la West Point, făcuse parte din anturajul generalului Patton în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Când, pe 9 decembrie 1945, protectorul său şi-a pierdut viaţa într-un accident de maşină, se afla lângă el. A scăpat cu viaţă, însă a rămas cu o paralizie a membrelor inferioare care l-a condamnat să trăiască într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieţii. De atunci, nu înceta să-şi blesteme corpul bicisnic.

Însă pentru că avea obiceiul de a interpreta toate evenimentele în termeni de recompensă şi pedeapsă, primul lui gând a fost să considere această tragedie un fel de pedeapsă a Cerului pentru păcatele făcute. Dar ce crimă comisese? Nu mai ştia numărul femeilor cu care se culcase, chiar şi cu vreo două nemţoaice în timpul războiului. Însă şi ceilalţi făcuseră la fel şi nu fuseseră loviţi atât de crunt. Era cu siguranţă altceva la mijloc.

Într-o noapte se trezi lac de sudoare. Avusese o revelaţie. Accidentul nu fusese o pedeapsă, ci o binecuvântare. Aprinse lumina şi căută un pasaj în Biblie. Aşa era, misiunea lui era clară. Îşi va investi banii într-un scop nobil: să reconstruiască Templul de la Ierusalim. Doar atunci Isus se va întoarce în Casa Lui şi va domni peste lume. Iar el, Elmer W. Swaggart, ar fi la originea acestei metamorfoze istorice epocale[1].

Dar de unde să înceapă? Cum să-şi convingă contemporanii că mântuirea stătea în reconstruirea Templului? Îşi făcu un plan în două etape. A fondat în Dallas un Institut pentru Ştiinţele Creaţiei care îşi propunea să răspândească litera Evangheliei prin mijloacele cele mai moderne. Un paravan perfect pentru marele lui proiect. Apoi s-a asociat cu israelienii de la Institutul Templului condus de Yoël Cohen. Şi ei voiau să construiască Al Treilea Templu, ca să grăbească venirea lui Mesia.

Când i s-a atras atenţia că asta înseamnă doi Mesia dintr-un foc, unul creştin şi unul evreu, s-a făcut că nu aude. Doar rezultatul conta. Dacă erau doi Mesia, foarte bine, să câştige cel mai bun!

Din păcate, intervenise un element neprevăzut. Cubul ăla şi ororile găsite în el. Acest lucru nu era neapărat un obstacol, atâta vreme cât povestea rămânea într-un cerc restrâns. Numai că, între timp, situaţia se schimbase.

1. Anumiți evangheliști americani își propuneau să reconstruiască Templul de la Ierusalim. În opinia lor, Isus nu urma să-și facă marea întoarcere pe pământ decât după ce era reconstruit. Donald Trump îi susținea.

40

— Intraţi, spuse Sfântul Părinte, veniţi să împărţim cina.

Natașa şi părintele Ernetti intrară în biroul suveranului pontif. În ajunul noii lor misiuni de explorare a trecutului cu ajutorul cronovizorului, dorise să-i primească într-un cadru mai amical şi să le dea binecuvântarea.

— Cipriano, veniţi să mă ajutaţi?

Cardinalul secretar de stat îl ajută să elibereze o măsuţă plină cu bibelouri.

Între timp, Ioan-Paul al II-lea aduse nişte farfurii de carton.

— Nu aveţi nimic împotriva farfuriilor de hârtie, sper. Nicăieri nu scap de ele, le folosesc încă din tinereţea mea în Polonia.

— Este o onoare să iau masa în amintirile dumneavoastră, Sfinte Părinte, spuse Natașa zâmbind.

— Am aici nişte servicii magnifice de porţelan, dar dacă încep să le folosesc, cu toată dezordinea asta din birou, voi sfârşi prin a sparge vreo piesă. Vom cina frugal.

Cardinalul Cipriano aduse trei caserole cu mâncare pe care i le livrase bucătăria.

— Nu rămâi cu noi, Cipriano?

— Mulţumesc, Sfinte Părinte, dar prefer să vă las singuri, aş fi în plus. Pe mâine.

Închise uşa în urma lui.

— Bucătarul nostru reuşeşte să facă un sushi admirabil. Este japonez, ştiaţi? Luaţi loc, vă rog.

Natașa gustă din sushi, care era într-adevăr delicios. Papa intră repede în subiect.

— În discursul pe care l-am ținut în fața conducătorilor Bisericilor, nu am dezvăluit existența cronovizorului. Nimeni, așadar, nu știe ce veți face mâine, în afara cercului nostru apropiat.

— Le veți spune într-o zi, Sfinte Părinte? întrebă Pellegrino.

— Totul depinde de ceea ce veți afla. De altfel, aș vrea să vă împărtășesc o îngrijorare…

Încerca să-și aleagă cuvintele, dar Pellegrino ghici la ce se gândea Papa.

— Când mi s-a spus prima dată despre cronovizor, nu am crezut în existența unei astfel de mașinării. Apoi am fost nevoit să mă plec în fața evidenței. Părinte, știu că Paul al VI-lea v-a cerut, la vremea respectivă, să explorați perioada Evangheliei, nu-i așa?

— Da, Sfinte Părinte.

— Apoi ați demontat mașinăria. De ce? Ce s-a întâmplat?

Pellegrino lăsă privirea în jos.

— Sanctitatea Sa, Paul al VI-lea, m-a pus să jur înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos că nu voi dezvălui niciodată ce s-a întâmplat, Sfinte Părinte. Sunt legat prin jurământ. Pot să vă spun doar…

— Da?

— Am observat că folosirea repetată a cronovizorului în aceleași epoci poate să modifice trecutul. De fiecare dată când ne întorceam la aceeași scenă, se schimba ceva și făcea loc unei scene puțin diferite.

— De aceea ați fost acuzat că ați schimbat cursul istoriei, dar cum este posibil acest lucru?

— Nu știu. Cred că fluxul de neutrini temporali s-a slăbit din pricina acestor întoarceri repetate. A fost înlocuit cu un flux paralel, ca o schimbare de comutator pentru șinele de cale ferată, explică Pellegrino. Aceste transformări ale trecutului l-au îngrozit pe Papa Paul al VI-lea, care mi-a ordonat să demontez mașina.

— Ar putea să se repete un astfel de fenomen?

— Nu, dacă suntem atenți și dacă evităm să înmulțim vizitele în același timp.

— Istoria este foarte sensibilă, glumi Natașa. O enervează orice nimic!

Această remarcă relaxă atmosfera.

— Bine, bine, murmură Papa.

— Totuși, continuă Pellegrino, nu știu ce vom afla. Pot exista surprize.

— După ce ați descoperit în cub, mă aștept la orice. Ce-ar fi să terminăm acest sushi?

Restul serii fu plăcut. Pentru a nu pune prea multă presiune asupra lor, Papa nu vorbi despre întâlnirea sa cu Carvalho și preferă să evoce Polonia natală. Regreta că nu mai putea merge acolo decât în călătorii oficiale. Când se despărțiră, îi îmbrățișă.

— Mult noroc, copiii mei. Aveți grijă să nu enervați istoria!

ÎNTOARCERI ÎN TIMP

41

Dom Alberto Carvalho nu avea deloc răbdare. Un mare poet brazilian zicea că „Paciência é a virtude dos mendigos”, adică „Răbdarea este virtutea cerşetorilor”. Dom Alberto nu era cerşetor, doar ura să fie a cincea roată la căruță.

Iar acum fierbea în suc propriu.

După întâlnirea cu Papa, aşteptase două săptămâni ca Sfântul Părinte să găsească o soluție. Era deja jumătatea lui decembrie şi nu primise niciun răspuns. Oare îşi asuma riscul de a le face un cadou otrăvit de Crăciun tuturor creştinilor de pe planetă? Nu prea îi venea să creadă, aşa că hotărî să mai aştepte câteva zile… însă turba de nerăbdare. Până şi Gregory Parker ăla, cu care făcuse o înțelegere, nu catadicsea să-i răspundă. Cine se credea?

Deasupra oceanului, în avionul care îl ducea la Dallas, Gregory se uita peste documentele date de Yoël Cohen despre generalul Elmer C. Swaggart. Institutul creat de el cuprindea patru asociații de militanți creaționişti care predicau sensul literal al Bibliei. Institutul era finanțat de magnații americani ai petrolului şi prin donațiile primite de la comunitățile evanghelice.

Creaționiştii! Asta mai lipsea, îşi zise Gregory.

Influența lor devenise atât de importantă în Statele Unite, încât grupurile de presiune încercaseră să introducă studiul acestei doctrine în universități, la paritate cu biologia, paleontologia sau genetica modernă. Învățământul public rezistase eroic, dar pe muchie de cuțit.

După ce aterizâ la Dallas, Gregory se urcă într-un taxi care îl lăsă în suburbia marelui oraş. Dacă era să-l crezi pe şofer, Institutul reprezenta un adevărat

Disneyland local, un oraș în oraș. Își dusese acolo de două ori copiii și nevasta și petrecuseră de minune.

— Aici este intrarea, dar trebuie să stați la coadă.

Avea dreptate șoferul, Institutul era construit ca un parc de distracții. Prima atracție era impresionantă, o Arcă a lui Noe, în mărime naturală, inspirată din Sfintele Scripturi. Dimensiunile erau aceleași că în Geneză, în coți, după cum scria pe un panou aflat la intrare. O sută cincizeci și cinci de metri lungime, douăzeci și șase de metri lățime și șaisprezece metri înălțime.

Ambarcațiunea, prevăzută cu o casă din lemn de pin, cântarea trei mii de tone. Vizitatorii se perindau peste tot și admirau animalele mecanice și familia lui Noe. Totul era explicat, cum îngrijeau animalele, cum le hrăneau și cum le făceau curat.

În interior, care era înfățișat ca un „muzeu al Creației”, institutul glorifica validitatea celor mai nebunești teorii creaționiste. Erau și panouri pitorești. În unul dintre ele, în care se demonstra că teoria evoluției nu era valabilă, Adam și Eva se plimbau liniștiți pe lângă niște dinozauri de dimensiuni redutabile, pentru că, nu-i așa, Dumnezeu crease toate viețuitoarele în același timp, acum șase mii de ani.

Un conferențiar retrasa desfășurarea istoriei așa cum și-o imaginau creaționiștii: Potopul avusese loc în anul 2348 î.Hr., iar construcția piramidelor Egiptului fusese decalată în anul 1743 î.Hr. Publicul părea convins.

— Domnul Gregory Parker?

O funcționară de la departamentul de relații publice venise să-l întâmpine.

— Generalul Swaggart vă așteaptă. Dacă doriți, puteți vizita după prânz restul expoziției noastre.

— Cu plăcere.

Îl însoți până la un lift de sticlă care îi lăsă la etajul al treilea, apoi îl conduse într-un birou imens unde îl aștepta un bătrân într-un scaun cu rotile. Pe peretele din spatele lui era un portret înrămat al generalului George S. Patton, purtând celebra sa cască neagră cu cinci stele.

— Încântat, domnule Parker, sunt generalul Elmer T. Swaggart.

42

Dis-de-dimineaţă, când părintele intră în laborator, Natașa era deja acolo și își punea în ordine documentaţia.

— Ai și ajuns?

— N-am dormit toată noaptea.

— Din pricina sushi-ului de aseară?

— Nu, abia dacă l-am gustat. Am căutat câteva cărţi despre domnia regilor David și Solomon. Istoricii nu spun prea multe despre asta, deoarece vestigiile rămase în urma lor sunt atât de vagi.

— Dacă eşti de acord, Natașa, nu ne vom întoarce direct în vremea lui Solomon. Deoarece este un salt uriaș de trei mii de ani, aș prefera să îl fac în două etape.

— Dumneavoastră sunteţi pilotul, părinte. Dar mai întâi…

Se ridică și își turnă o cafea fierbinte.

— Nu am înghiţit nimic de ieri…

— Mă bucur că ai acceptat să te destinzi un pic, Natașa. Când ne-am cunoscut, erai ca un adevărat butoi cu pulbere.

— Am învăţat să mă calmez, spuse ea, mâncând un biscuit.

Părintele o privi ironic.

— Sunt sigur că există și un alt motiv.

Fata recunoscu pe tăcute, coborând privirea.

— Cronovizorul ăsta mi-a spulberat toate iluziile. Întreaga mea copilărie am fost

legănată de minunatele legende ale lui David şi Solomon. Nu mă grăbesc să aflu adevărul.

— Şi mie mi-au plăcut aceste poveşti: David măsurându-se cu uriaşul Goliat, Solomon făcând dreptate sau îndrăgostindu-se de regina din Saba.

— Suntem la fel ca toţi ceilalţi, părinte, iubim miturile fondatoare.

Câteva momente mai târziu, erau aşezaţi la consolă. Fata căuta ceva.

— Nu aţi adus un aparat de fotografiat de şaisprezece milimetri pentru a ne înregistra călătoriile?

Când exploraseră pentru prima dată epocile trecute, avuseseră o cameră de luat vederi pentru a înregistra ceea ce se întâmpla pe ecran. Era un proces îndelung şi plictisitor, căci trebuia să schimbi periodic rolele de o sută douăzeci de metri.

— Nu mai e nevoie. Acum avem aparate care captează imaginea video direct de pe ecran. De îndată ce pornesc cronovizorul, ceea ce vede este înregistrat imediat pe o bandă de o oră.

— Minunat. De unde începem?

— Am introdus coordonatele geografice ale Muntelui Templului. Pentru prima noastră întoarcere, nu aş vrea să depăşesc patru-cinci secole înainte de perioada romană. Ai o preferinţă?

Ea răsfoi una dintre cărţile luate de la bibliotecă.

— Încercaţi 515 î.Hr., părinte.

— Deci un salt de douăzeci şi cinci de secole. Pornesc. Ţine-mi pumnii…

— E vreun pericol?

— Nu. În cel mai rău caz, aparatul ne va arăta un ecran negru.

Asta se şi întâmplă, timp de vreo treizeci de secunde.

— Vai, nu merge?

Pellegrino verifică încă o dată cadranele.

— Nu, totul pare să fie în regulă. Nu uita, Natașa, nu uita că suntem la distanță de atâtea secole.

Se ridică să-și dezmorțească picioarele. Natașa stătea cu ochii ațintiți asupra ecranului. În cele din urmă, ceața se risipi și după mici bruiaje, se formă ceva clar.

— Părinte, cred că… avem o imagine!

43

— Mulțumesc, Barbara, poți să pleci, spuse generalul Swaggart.

Odată tânăra ieșită, îl invită pe Gregory să ia loc.

— V-a plăcut expoziția noastră?

— Este foarte bine făcută, dar vreți o părere sinceră, domnule general?

— Desigur, prefer sinceritatea.

— Nu sunt geolog, totuși cred că lui Dumnezeu, dacă există, i-a luat ceva mai mult de șase zile pentru a crea universul!

Generalul izbucni în râs.

— Biblia nu ar trebui să fie luată ad litteram, domnule Parker. Pe atunci, o zi era egală cu una dintre erele noastre geologice.

Gregory zâmbi. În mod evident, generalul își pregătise un răspuns pentru fiecare obiecție, așa că aștepta să vadă ce are să-i spună.

— Sunt militar de carieră, domnule Parker, voi fi direct. Aparțin unei organizații de creștini evanghelici care și-au propus să reconstruiască marele Templu din Ierusalim, Al Treilea Templu.

— Ca evreii ultra-ortodocși?

— Dar nu din aceleași motive. Din punctul nostru de vedere, Hristos așteaptă reconstrucția Templului pentru a se întoarce pe Pământ. Până nu îndeplinim această misiune, n-o va face. Datoria noastră este una sacră.

— Și ce așteptări aveți de la mine?

— În 1978, cu doi ani înaintea dumneavoastră, un bătrân rabin a găsit accidental

drumul către Templul lui Solomon. Acest om se numea Elisha Cohen şi era tatăl lui Yoël Cohen, pe care l-aţi cunoscut la Ierusalim.

— A intrat în cub?

— Da, iar ceea ce a văzut l-a îngrozit. A şi murit la scurt timp după aceea.

— Pentru un spirit religios, şocul trebuie să fi fost teribil.

— Exact. Dacă lumea află ce este în acel cub, domnule Parker, va fi un dezastru pentru toţi credincioşii.

— Tot ce e posibil, domnule general, dar cel pe care trebuie să-l convingeţi de acest adevăr se numeşte Dom Alberto Carvalho.

— Trebuie să-l oprim înainte de a fi prea târziu.

— Cum? Trăgându-i un glonţ în cap?

— N-aş sta pe gânduri, dar nu e o idee bună momentan. Oamenii precum Carvalho sunt bine protejaţi, cu siguranţă şi-a luat măsuri de precauţie în cazul în care cineva ar reuşi să pună mâna pe el. Există şi altă modalitate de a-l neutraliza.

Gregory era din ce în ce mai intrigat.

— Vă ascult…

— În interiorul cubului, bătrânul rabin a găsit o cutie de fier, gravată cu sigiliul lui Seth. Era un semn de blestem la vechii faraoni.

Îi arătă lui Gregory o fotografie a capacului. Zeul Seth avea o figură înfricoşătoare, cu bot lung şi urechile ridicate. Imaginea sigiliului fusese simplificată şi redusă la un simplu contur.

— În cutie se găsea şi un fragment de tăbliţă gravat cu hieroglife. Am tradus acest text. Provine direct de la faraonul Akhenaton.

Hotărât lucru, cubul este o sursă inepuizabilă de surprize şi de mistere, gândi Gregory.

— Eu și Yoël Cohen, adăugă generalul, credem că această tăbliță ne-ar putea ajuta să zădărnicim proiectele lui Carvalho.

— Cum?

— Yoël vă va spune ceva mai multe dacă veți accepta misiunea.

— Ce misiune?

— V-am spus, această tabletă este doar un fragment. Ne lipsește partea stângă pentru a face o încercare serioasă. Fără ea, textul poate fi interpretat în diferite moduri și vom fi acuzați că am propus o versiune părtinitoare. Treaba dumneavoastră, domnule Parker, va fi să găsiți partea care lipsește și să traduceți totul. Dacă intuiția noastră este corectă, va fi o descoperire la fel de importantă precum cea a cubului lui Solomon.

— Dar de ce eu?

— Avem motivele noastre.

— Domnule general, nu cunosc bine Egiptul și nici măcar nu pot descifra hieroglifele.

— Nu vă faceți griji în privința asta, veți avea pe cineva care să vă ajute.

— Un egiptolog?

— Un neamț care locuiește acum în Cairo. Este un personaj capricios, dar unul dintre cei mai mari specialiști ai domniei faraonului Akhenaton. Dacă cineva poate găsi bucata lipsă, atunci el este. Decizia vă aparține.

Gregory era uimit de amploarea sarcinii.

— Nu este o treabă ușoară, domnule general.

— De ce credeți că vă vom plăti cinci sute de mii de dolari?

44

În laborator, Natașa și Pellegrino scrutau ecranul cronovizorului. Treptat, „zăpada” de pe ecran făcu loc unei imagini aproape clare, văzută de sus. Chiar în vârful Muntelui Templului, în centrul unei vaste esplanade, se vedea o construcție importantă.

— Apropiați-vă, părinte, suntem prea departe.

Apăsând pe manetă, părintele urcă dealul.

— E Templul lui Solomon?

Natașa clătină din cap.

— Nu. La vremea la care ne-am întors acum, Templul lui Solomon nu mai există. A fost distrus de armatele lui Nabucodonosor, iar evreii au fost deportați în Babilon. Când s-au întors în țară, cincizeci de ani mai târziu, au construit acest Al Doilea Templu cu mijloacele avute la îndemână atunci.

Clădirea era cenușie și destul de anostă, înconjurată de o curte în care se practicau sacrificiile.

— Dacă am înțeles bine, spuse Pellegrino, Primul Templu a fost cel al lui Solomon, Al Doilea Templu este cel pe care îl vedem… Și templul cel mare al lui Irod, cel din vremea lui Isus?

— E tot Al Doilea Templu, dar mărit și împodobit de regele Irod. A fost Templul 2A, dacă vreți. Templele, la evrei, se numără în funcție de continuitatea cultului. Nu a existat nicio întrerupere între 2 și 2A.

— Ce complicat! oftă Pellegrino.

Aruncă un ochi la instrumente.

— Oricum, cronovizorul nostru pare să funcționeze perfect. Ne întoarcem și în

vremea lui Solomon?

— Va fi un salt de încă cinci sute de ani, îl avertiză Natașa.

— Să încercăm. Vrei o dată anume?

Fata se uită pe notițe.

— Potrivit istoricilor, domnia lui Solomon se întinde de la 970 î.Hr. până în 931 î.Hr. Mă gândesc să ne oprim cam pe la mijlocul domniei, în anul 950 î.Hr.

— Să vedem. Suntem la limitele amplitudinii mașinăriei, dar ar trebui să meargă.

Programă noua dată și lansă cronovizorul. Ecranul se întunecă… și rămase negru.

— E vreo problemă? se îngrijoră Natașa.

Pellegrino mai făcu vreo două încercări. Era nemulțumit.

— Da, un colector de neutrini care cam dă rateuri.

Opri aparatul și se uită la Natașa zâmbind un pic strâmb.

— Am fost prea optimist. Am nevoie de două sau trei zile ca să-l repar.

Natașa se ridică. Îi venise o idee.

— Aveți nevoie de mine, părinte Ernetti?

— Nu, nu ai cu ce să mă ajuți.

Ea prinse ocazia din zbor.

— Atunci mă duc vreo două zile la Florența.

O încurajă cu un zâmbet larg.

— Du-te, nu vei fi dezamăgită. Și, când te întorci, mașinăria va fi ca nouă!

45

Chiar dacă nu-l plăcuse cine știe ce pe Elmer C. Swaggart, Gregory Parker părăsise Dallasul dându-i un acord de principiu. Generalul părea convins că are mijloacele de a-i bloca drumul lui Carvalho. Gregory era sceptic, dar chiar voia să-și repare greșeala. Imediat ce ajunse în camera lui de la Colony, recepționera îi făcu legătura la telefon. Era Yoël Cohen.

— Vă aștept la bar, domnule Parker.

— Cobor imediat.

Yoël aștepta, tot foind o servietă din piele. Îl trase pe Gregory într-un colț mai ferit.

— Generalul m-a pus la curent. Ați luat decizia corectă, și pentru dumneavoastră, și pentru noi.

Deschise servieta și scoase o tăbliță mică de piatră de douăzeci și cinci de centimetri lungime, acoperită cu aproximativ cincizeci de rânduri de hieroglife.

— V-am adus fragmentul găsit de tatăl meu în cub.

— O copie pe hârtie nu ar fi fost suficientă?

— Nu. Dacă găsiți fragmentul care lipsește, va trebui să se potrivească perfect. Veți ști asta doar dacă dețineți originalul.

Gregory examină tăblița:

— Pentru moment, ce spune jumătatea de text?

Yoël scoase o foaie de hârtie dactilografiată.

— Aici este traducerea cuvânt cu cuvânt. Ipoteza noastră este că e vorba de o mărturisire făcută de faraon marelui său vizir Ay, cu foarte puțin timp înainte de

a muri.

— Un fel de testament?

— Mai degrabă o mărturisire legată de naşterea unui cult al zeului Aton, dar trebuie să aflăm mai multe. De aceea avem nevoie de cealaltă bucată.

Yoël îi întinse lui Gregory o carte de vizită.

— Iată adresa omului dumneavoastră de contact din Cairo, egiptologul german Gunther Kircher. Îl cunoaştem doar după reputaţie.

Gregory strecură cartea de vizită în buzunar, dar o întrebare îi stăruia în minte.

— Un lucru nu înţeleg, domnule Cohen. De ce m-aţi căutat pe mine? La urma urmei, aţi fi putut să mergeţi dumneavoastră înşivă.

— Nu. În primul rând pentru că sunt israelian. Războiul cu egiptenii s-a terminat, dar nu aş fi binevenit acolo…

— Şi al doilea motiv ar fi că, plătindu-mă, generalul mă ţine în lesă?

Yoël dădu din cap cu un zâmbet uşor.

— Oarecum.

Tipul este destul de cumsecade, se gândi Gregory. Mai mult decât partenerul său american, în orice caz.

— Aveţi grijă de tăbliţă, domnule Parker. I-am ataşat şi un certificat de proveniență fals, Made in Hong Kong. Cu asta, vameşii nu ar trebui să vă facă probleme.

Îi dădu şi un plic.

— Înăuntru se află biletul de avion dus-întors pentru Cairo şi douăzeci de mii de dolari pentru cheltuieli şi salariul egiptologului.

— Sunteţi foarte bine organizaţi.

— Generalul nu lasă nimic la voia întâmplării, iar miza este importantă atât

pentru el, cât și pentru noi… chiar dacă avem doi Mesia diferiți!

*

Între timp, la patru mii de kilometri de Ierusalim, Natașa descoperea cu încântare minunile expuse în muzeul Uffizi din Florența.

Colecțiile de picturi renascentiste italiene erau uluitoare. Ca toți ceilalți, văzuse reproduceri ale Nașterii lui Venus de Botticelli sau Adorația magilor de Leonardo da Vinci, dar originalele aveau ceva magic.

Își petrecu după-amiaza vizitând maiestuoasa catedrală Santa Maria del Fiore, încununată de cupola impunătoare a lui Brunelleschi. Apoi își făcu timp să se plimbe pe străzile comerciale și să meargă la cinema pentru a vedea noul Star Wars, intitulat Imperiul contraatacă. Filmul era destul de bine realizat, dar infantil. Știa că science-fictionul era joacă de copii pe lângă știința adevărată, cea care punea în funcțiune mașinăria părintelui Ernetti!

46

Avionul în care se afla Gregory Parker tocmai aterizase la Cairo. Ca întotdeauna, cozile de la ghișeele vamale erau nesfârșite. Gregory se prezentă vameșului drept un londonez pasionat de piramide, apoi își recuperă valiza de pe rotativa de bagaje, îngreunată de tăblița de piatră ascunsă bine printre haine.

Chemă un taxi și îi dădu șoferului adresa primită de la Yoël. O oră mai târziu intra în Zamalek, unul dintre cartierele cochete ale capitalei egiptene. Șoferul îl lăsă în fața Deutsches Archäologisches Institut Kairo, Institutul German de Arheologie din Cairo.

La recepție nu era nimeni. Aşteptă cu răbdare. Din călătoriile anterioare învățase să fie răbdător în Egipt. Institutul era o clădire de modă veche, cu o scară mică în spirală care ducea la primul etaj al bibliotecii. Aşezaţi la o masă lungă, doi studenţi şi o tânără acoperită de un văl citeau. Un bărbat în vârstă, îmbrăcat în costum, veni spre el.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Îl caut pe doctorul Gunther Kircher.

— Aveţi o întâlnire stabilită cu el?

— Da, la ora unsprezece.

— A şi uitat de dumneavoastră!

Funcționarul se aplecă și îi șopti cu voce joasă:

— Îl găsiţi în „biroul” lui, de la Pub 107, la vreo două sute de metri de aici.

Gregory nu înțelese de prima dată.

— La numărul 107 pe bulevard. Stă mai mult acolo decât la Institut. Puteţi să vă lăsaţi valiza aici, e chiar alături.

— Nu, prefer s-o iau cu mine.

Se duse la adresa indicată. Încăperea, aproape în întregime goală, duhnea a tot ce fumaseră şi băuseră clienţii seri la rând. Se duse la barman.

— Îl caut pe doctorul Kircher.

— A, Herr Doktor? spuse bărbatul cu un zâmbet batjocoritor. Uitaţi-l acolo.

Arătă spre un bărbat care dormea cu coatele pe masă, în fundul sălii. Gregory se apropie încetişor. Bărbatul mirosea puternic a alcool.

— Doctore Kircher, aveam întâlnire, îi spuse bătându-l uşurel pe umăr.

Kircher deschise un ochi. Arăta ca un egiptolog din secolul trecut. Avea vreo şaizeci de ani, ochelari de vedere şi bărbuţă. Părea coborât direct dintr-un roman de Jules Verne. Purta o vestă de catifea reiată cu nenumărate buzunare şi pantaloni largi din acelaşi material. Ambele piese de îmbrăcăminte nu mai văzuseră săpunul de multă vreme. Barmanul aduse un pahar plin cu o băutură maronie.

— Daţi-i să bea asta, domnule, este singurul mod de a-l pune pe picioare.

Îi dădu băutura lui Kircher, care se strâmbă. Însă licoarea îşi făcu efectul. În zece minute, bărbatul se metamorfozase.

— Cu cine am onoarea?

— Sunt Gregory Parker. Aveam întâlnire astăzi cu dumneavoastră. Trebuie să vorbim.

— Atunci vorbiţi, vă ascult.

Gregory se uită în jur.

— Aş prefera un loc mai discret. Am ceva să vă arăt.

— Să mergem la Institut. La ora asta este aproape pustiu.

Gregory îl ajută să străbată cele două sute de metri dintre pub şi Institut.

— Cum e, doctore, ați petrecut o seară agreabilă?

— Mahmud, eu nu te-am întrebat cum ai petrecut-o pe a ta, replică pe loc Kircher.

— Cu nevastă-mea, ne-am uitat la televizor, răspunse Mahmud.

— Ei bine, Pub 107 este televizorul meu.

Conversația părea să-i deranjeze pe studenți, care îl priveau pe Kircher nemulțumiți.

— Haideți la primul etaj, acolo nu vom fi deranjați.

Intrară într-o încăpere minusculă, plină de cărți.

— Ăsta este biroul meu. Sau mai degrabă era când încă mai scriam articole pentru revistele academice. Așezați-vă pe unde puteți, domnule Parker. Și spuneți-mi ce vânt v-aduce.

— Doctore Kircher, noi…

— Lăsați titlul, spuneți-mi Kircher. Sau, mai bine, Gunther.

— Foarte bine, Gunther. Mi s-a spus că ați fost unul dintre cei mai buni specialiști ai dinastiei a XVIII-a egiptene.

— E adevărat.

— Caut informații despre faraonul Akhenaton.

— Oh, nebunul ăla…

Kircher arătă către cărțile îngrămădite pe rafturi.

— O carte din două de aici îi este dedicată.

— Akhenaton chiar era nebun?

— În orice caz, era un tip ciudat.

Gregory deschise valiza și scoase fragmentul de tăbliță.

— Aș dori să vă uitați pe această inscripție. A fost păstrată într-o cutie purtând sigiliul lui Seth, ca și cum ar fi fost blestemată.

Kircher luă jumătatea de tăbliță, intrigat.

— Cum de ați pus mâna pe așa ceva?

— Nu contează. Cred că ar putea fi o piesă importantă.

Kircher își șterse ochelarii și începu să descifreze hieroglifele.

— E un fragment de text dictat de faraonul Akhenaton, spuse el, dar este incomplet.

Se aplecă să examineze tăblița îndeaproape.

— Această serie de semne îmi spune ceva…

Se referea la un set de bare mici și alte personaje mai complexe.

Gregory băgă mâna în buzunar și scoase un teanc de bancnote.

— Aveți două mii de dolari, domnule Gunther, dacă mă ajutați să merg mai departe.

Kircher făcu ochii mari.

— Este această tăbliță atât de importantă, domnule Parker?

— Pentru clientul meu, da.

— Ce vreți de la mine?

— Să mă ajutați să găsesc partea care lipsește. Fără ea, fragmentul pe care îl am nu valorează nimic.

Kircher izbucni în râs.

— E plin de tăblițe în Egipt, să știți!

— Clientul meu crede că acest text aduce dezvăluiri decisive despre faraonul Akhenaton. Dacă reuşiţi să reconstruiţi tăbliţa, vă veţi bucura şi de onorurile descoperirii.

Această perspectivă părea să-l atragă pe Gunther Kircher cel puţin la fel de mult ca dolarii. Se uită în agendă.

— Săptămâna viitoare trebuie să particip la nişte săpături în Valea Regilor. Să mergem împreună, o să vă arăt un mormânt abandonat pe deal. Pentru mine, nu există nicio îndoială, este cel al faraonului Akhenaton. Are mai multe intrări, inclusiv una care v-ar putea interesa.

— Perfect, spuse Gregory, dar să plecăm astăzi. Plătesc toate cheltuielile.

Kircher se ridică.

— De ce nu? Sunt zboruri Cairo-Luxor în fiecare zi. Închiriem o maşină la aeroport.

Fusese vorba doar de bani? Gustul pentru descoperiri care nu-l părăsise niciodată cu adevărat? Gunther Kircher părea să-şi fi regăsit deodată o a doua tinereţe.

47

Natașa se strecură până la părintele Ernetti, ocupat să repare un detaliu de pe tabloul de control. Îl sărută pe obraz. Se simţea ca în rai.

— Știți ce, părinte?

— Spune…

— Încep să cred că prefer Florența în locul Veneției.

— Ce spui tu acolo? întrebă Pellegrino. Nu există nimic mai frumos decât Veneția!

Se simţea jignit în patriotismul lui local. Ea nu insistă.

— Cum merge mașinăria?

— E în formă maximă! Așază-te și pune-ți centura de siguranță, Natașa, plecăm în împărăția lui Solomon.

Porni cronovizorul. De data aceasta, fără să se poticnească, mașinăria se cufundă în abisul timpului.

Pe ecran se văzu o clădire înaltă de piatră, marmură și aur care strălucea în soare.

— Templul nou-nouț al lui Solomon, se minună Natașa. Iar la picioarele lui, cetatea Ierusalimului.

Era doar o imagine alb-negru, văzută pe un mic ecran de treizeci și unu de centimetri, dar pentru Natașa valora cât cele mai frumoase tablouri ale marilor maeștri. La sud de colină se întindea un rând de căsuțe rustice, făcute din blocuri de piatră puse unele peste altele. Întregul oraș era înconjurat de un zid gros de apărare. Era un oraș antic tipic, cu cartiere rezidențiale și magazine de

meșteșugari, străbătut de alei de pământ și protejat de fortificații înalte.

Părintele fu surprins.

— Când citim Biblia, ne imaginăm o metropolă ca Babilonul.

Ceea ce aveau în fața ochilor, de fapt, semăna mai degrabă cu un sat mare decât cu capitala unui imperiu. Natașa încercă să corecteze această impresie.

— La fel ca toate popoarele, evreii și-au inventat și ei un trecut prestigios. E cazul clasic, nu-i așa? Și voi, romanii…

— Natașa, te tachinam!

Ea zâmbi și se apropie de ecran pentru a vedea detaliile.

— Ați putea mări imaginea Templului?

— Voi încerca.

Manipulă pârghia de comandă pentru a face prim-planuri.

— Vezi? O parte a Templului este făcută din cedru de Liban. Regele Tirului și-a vândut copacii lui Solomon și i l-a împrumutat, de asemenea, pe arhitectul său personal, Hiram-Abi. El este strămoșul francmasonilor.

— Ce legătură au francmasonii cu Templul lui Solomon?

— Este unul dintre secretele lor, părinte, iar oamenii aceia au o mulțime de secrete.

Două coloane înalte de aur încadrau intrarea în Templu. În față se afla un altar pentru jertfele de animale. În dreapta, vasul de aramă era folosit pentru abluțiunile credincioșilor.

— E ce te așteptai să vezi?

— Oarecum. Doar Solomon lipsește.

Arătă spre un punct de pe ecran.

— Puteți să măriți acest basorelief, părinte? E ceva scris pe marmură…

Ernetti mări inscripția.

— Cred că este o binecuvântare în paleo-ebraică: „Marele preot… Țadok cere binecuvântarea lui Dumnezeu pentru… Șelomho”.

Natașa bătu din palme.

— E Solomon!

Bucuria ei îl amuză pe Pellegrino.

— Ți-ar fi lipsit, nu-i așa, dacă n-ar fi existat!

— Puțin, recunoscu ea.

— Pe mine, în schimb, ceva mă intrigă.

— Ce?…

— Unde este cubul?

Într-adevăr, pe colină nu se vedea nimic altceva decât Templul.

— Nu zăresc nimic, spuse Natașa.

— Și dacă suntem pe drumul greșit?

48

Orașul Luxor era de fapt un sat mai mare, dedicat în întregime activităților turistice. În mijlocul orașului, se afla această minune: templul lui Ramses al II-lea, străjuit de doi coloși cu efigia faraonului.

— Opriți aici, ordonă Gunther Kircher.

— Credeam că mergem în Valea Regilor, zise Gregory.

— Da, dar avem nevoie de o cheie și de o binecuvântare.

Gregory parcă lângă templu. Kircher ieși iute din mașină și dispăru în mulțime.

— Domnule Gunther, așteptați-mă!

Germanul, care era cunoscut în Luxor drept Lupul Alb, intră în templu fără să mai treacă pe la ghișeu, cu Gregory pe urmele lui. Cu mersul lui săltăreț, traversă sala hipostilă cu coloane impunătoare, apoi marea curte a lui Amenofis al III-lea. Se opri într-o mică incintă din capătul clădirii. Își sprijini fruntea și palmele de piatră și rosti câteva cuvinte abia auzite.

Apoi se întoarse spre Gregory.

— Este zeul cel mai puternic din templul lui Ramses. Nu vin niciodată aici fără să spun o mică rugăciune către zeii Egiptului. Uneori aduc ofrande.

— Serios?

— Fructe, legume, unt de migdale. Într-o zi, am lăsat chiar și o caserolă cu mâncare de varză murată pe care o adusesem de la München. Zeilor le-a plăcut, a dispărut câteva ore mai târziu.

— Sunteți sigur că zeii au făcut-o?

— Cine altcineva? Ați văzut vreodată egipteni mâncând varză murată? Acum să

mergem după cheie.

Se duse la o baracă în care stătea unul dintre îngrijitorii templului, care fu de acord cu cererea lui.

— Sunt gata! Plecăm mâine, situl se închide devreme iarna. Unde ne-ați rezervat camerele?

— La Old Winter Palace (Vechiul Palat de Iarnă).

— Aveți bun-gust, domnule Parker, este cel mai bun hotel din oraș.

Era într-adevăr un hotel magnific, construit pe malul Nilului în stilul colonial englez al secolului al XIX-lea. Gregory își lăsă bagajele în camera lui, apoi se întâlni cu Kircher la bar.

— Ce-ar fi să-mi vorbiți despre programul nostru de mâine, domnule Gunther?

Egiptologul îi arătă cheia.

— Vom vizita mormântul KV 55. Cred că vom găsi informații interesante pentru reconstituirea tăbliței dumneavoastră.

Se așezară în fotoliile confortabile din piele.

— Știți că Vechiul Palat de Iarnă era hotelul preferat al lordului Carnarvon, acel Mecena englez care i-a permis lui Howard Carter să descopere mormântul lui Tutankhamon?

— Nu, nu știam.

— Nefericitul a murit chiar aici, din cauza unei infecții provocate de o pișcătură de țânțar. Tocmai am vorbit despre răzbunarea faraonilor. O prostie care ne amintește că Egiptul te poate înnebuni, domnule Parker.

Gregory îl găsea pe acest bătrân cam sucit, dar sincer și cinstit.

— De cât timp faceți meseria asta, domnule Gunther?

— De mai bine de treizeci de ani. Sunt unul dintre acei egiptologi care au căutat mult și nu au găsit nimic.

— Măcar o recunoașteți.

— Pentru că este adevărat. Nu e o chestiune de talent, ci adeseori de noroc. Am cunoscut băieți mult mai tineri decât mine care nu știau nimic despre Egipt și care au dat peste o descoperire majoră în timpul primelor săpături. Au fost aplaudați, au ținut conferințe peste tot și s-au ales cu posturi prestigioase la universitate. Numai eu nu. Răzbunarea faraonilor, poate?

A chicotit trist, apoi a întins mâna pentru a comanda un al treilea pahar, dar Gregory l-a convins să renunțe.

— Îl cunoașteți pe generalul Swaggart, Gunther?

— Nu. Cine e?

— Cel care m-a trimis la dumneavoastră. M-a asigurat că sunteți cel mai bun specialist în Akhenaton din Cairo. Colegii mi-au confirmat acest lucru.

— Sunt generoși.

— Au adăugat „când este treaz”.

— Au dreptate.

Începea să moțăie.

— Nu veniți la cină?

Bătrânul deschise un ochi.

— Am mâncat toți biscuiții din minibarul de la mine din cameră.

Udându-i din belșug, se gândi Gregory. Dar nici lui nu-i era prea foame.

— Ei bine, recuperăm mâine, la micul-dejun. Plecarea la șapte?

— Șase și jumătate, îl corectă Kircher. După șapte, în Valea Regilor, începe să fie foarte cald. Aduceți o sticlă cu apă și pantofi buni, avem de urcat. Luați și o

pălărie.

— Vă imaginaţi că m-am gândit la toate, domnule Gunther!

49

În Piaţa Sfântul Petru, în ciuda unei ploi fine şi reci, se auzeau colinde de Crăciun. Un brad imens fusese instalat în faţa intrării în bazilică. Pe străzile învecinate, magazinele erau iluminate.

— Deja vine Crăciunul? exclamă Natașa.

— Da, este 17 decembrie.

Se refugiară într-o cafenea unde mâncară o budincă de vanilie şi băură un cappuccino.

— Am putea mânca şi de prânz, părinte.

— Vreţi?

Natașa stătu pe gânduri o clipă.

— Nu cine ştie ce.

— Această întoarcere în timp este atât de captivantă, recunoscu părintele, încât uit de toate.

— Mai mult decât atât, a adăugat Natașa, această maşinărie ne smulge din timpul prezent. Din cauza faptului că trăim în alte epoci, o uităm pe a noastră. Uneori, asta ne încurcă.

— Am simţit-o cu şaisprezece ani în urmă, în timpul întoarcerilor în vremea Evangheliei. Când ieşeam din laborator, lumea exterioară îmi părea cu totul străină.

— Există o singură modalitate de a lupta împotriva acestui sentiment de irealitate, părinte, şi anume să îl tai felii.

El aprobă şi apoi întrebă:

— Vrei să te întorci la Ierusalim de Crăciun?

— Nu chiar. Dar dumneavoastră vă întoarceţi la Veneţia?

— Nu, trebuie mai întâi să rezolvăm acest mister al absenţei cubului.

Izbucniră în râs.

— Ne plângem că pierdem legătura cu realitatea, dar nu ne putem dezlipi de cronovizor.

— Sau el de noi!

*

Când se întoarseră la Arhive, Pellegrino puse din nou maşinăria în funcţiune pentru vremea lui Solomon.

— Nu mai alegeţi acelaşi an, părinte, să nu „enervăm” prea mult istoria, cum spunea Papa. Nici nu prea ne-a ieşit până acum.

— M-am gândit la asta. M-am oprit cu un an mai devreme, în 951 î.Hr.

Cubul tot nu era.

— Ciudat, remarcă Natașa. Doar dacă…

— Te gândeşti la ceva?

— Şi dacă era deja îngropat sub Templu?

— Am ajuns prea târziu?

— Există o singură cale de a afla: să ne întoarcem pe vremea când Templul lui Solomon nu exista.

Pellegrino reveni pe dată la panoul de comandă.

— Să încercăm cu patruzeci de ani în urmă?

— De acord. Şi picăm exact pe vremea lui David, tatăl lui Solomon.

Începu să manipuleze maneta, dar Natașa îl opri.

— Staţi puţin, văd agitaţie în faţa templului!

Ecranul arăta servitori care derulau covoare lungi pe aleea care ducea la intrarea în altar.

— Cred că se aşteaptă la o vizită regală. Uitaţi-vă…

O procesiune care venea de la palatul regal se îndrepta spre Templu.

— Vrei să mă apropii mai mult?

Ea dădu din cap, cu ochii strălucind.

— Am putea să ne întâlnim faţă în faţă cu regele Solomon?

Pellegrino stăpânea din ce în ce mai bine cronovizorul. Folosind pârghia de control, se apropie cu pricepere de grupul care conducea cortegiul.

— Îl puteţi încadra pe rege în prim-plan?

Imaginea se fixă pe figura centrală.

— E bine aşa?

— Perfect.

— Acum lărgesc cadrul.

Suveranul era aşezat într-o lectică. Purta o coroană mică de aur, iar faţa îi era pe jumătate ascunsă de o barbă uriaşă neagră, ondulată, după moda babiloniană.

— E sigur Solomon, poartă coroana regală.

— Nu vreau să te dezamăgesc, draga mea, îi şopti Pellegrino la ureche, dar Solomon al tău seamănă mult cu un tiran oriental clasic.

— Recunosc că este mai puţin chipeş decât Yul Brynner la cinema[1].

— Mi se pare tare plin de el.

— Pe atunci toţi erau la fel. Pentru că ştiu că sunt filmaţi în prim-plan, politicienii au prins obiceiul să zâmbească. Înainte, nu trebuiau să se forţeze, erau văzuţi doar de la distanţă.

— Cel puţin Solomon a fost la fel de înţelept cum pretind ei?

— Tot ce pot să vă spun, părinte, este faptul că făcea negoţ, nu război. Acesta este începutul înţelepciunii, nu?

În cadrul procesiunii era un grup diferit de ceilalţi, cu pielea neagră şi purtând turbane.

— Cred că vin din Saba, spuse Natașa.

— Deci această poveste despre iubirea dintre Solomon şi regină este adevărată?

— Istoricii susţin că regina Bilqîs a existat în realitate şi că cele două ţări făceau schimb de mărfuri.

— Regina era neagră?

— Era etiopiană. Pentru că locuitorii din Saba se închinau la idoli, o legendă spune că, atunci când a ajuns la Ierusalim, Solomon a vrut să verifice că regina nu avea picioarele despicate ca un diavol. Aşa că a ascuns o oglindă pe drumul pe care venea şi a descoperit că avea picioare foarte frumoase. S-a îndrăgostit de ea şi i-a făcut un copil.

— Poveştile tale biblice se termină adesea cu afaceri de alcov, protestă Pellegrino.

— Exact ca în viaţă, nu?

Însă Ernetti preferă să schimbe subiectul şi începu să reprogrameze cronovizorul.

— Ne întoarcem cu patruzeci de ani înainte, în anul 990?

— Sigur.

Cronovizorul avu nevoie de câteva secunde pentru a da şi o imagine. Natașa arătă spre ecran:

— Iată cubul!

1. Aluzie la filmul Solomon şi regina din Saba, în care Yul Brynner l-a interpretat pe regele Solomon.

50

După ce au ocolit câțiva kilometri pentru a traversa Nilul pe pod, Jeep-ul cu Gregory și Gunther Kircher se îndreptă direct spre Valea Regilor.

— Aici, remarcă Gregory, chiar și munții seamănă cu o piramidă.

— E muntele teban. Încă din perioada Regatului Nou, egiptenii au ales acest loc pentru a-și îngropa morții iluștri. Astăzi, zona e frecventată mai ales de turiști.

O luară pe un drum nepietruit, ceea ce făcu călătoria mai puțin confortabilă. Gunther călcă accelerația. Jeep-ul primi un nou impuls.

— Hei, strigă Gregory, n-ați putea să conduceți puțin mai încet? Nu ne așteaptă nimeni.

— Aveți dreptate, este un vechi reflex de egiptolog, teama că un altul va face o descoperire înaintea ta.

Ajunseră la o barieră. Gunther le făcu un semn prietenos soldaților egipteni care păzeau locul. Îi întoarseră salutul și îi lăsară să treacă.

— Nu ne cer actele?

— După treizeci de ani de explorare a Văii Regilor, toată lumea mă cunoaște. Sunt un VIP local!

Acum Jeep-ul se avântă încet pe pietriș.

— KV 55 este la cinci sute de metri în față, pe deal. Va trebui să urcați puțin.

— Ce înseamnă KV?

— King Valley, e la mintea cocoșului.

Opri Jeep-ul.

— Nu uitați sticla de apă, soarele e puternic. Ploscuța cu apă și o pălărie cu boruri largi sunt cei doi mari aliați ai egiptologului.

Urcară pe deal. Gunther rămase un pic în urmă, gâfâind. Gregory îl ajută să înainteze pe ultimii metri.

— Alcoolul, domnule Gunther, nu prea se potrivește cu alpinismul.

— Mâine mă las.

— De câte ori ați promis asta?

— În toate zilele lăsate de Dumnezeu.

Intrarea în mormânt era închisă de o poartă. Gunther băgă mâna în buzunar și scoase cheia împrumutată de la gardianul Templului Luxor, pentru a deschide poarta. Apoi aprinse lanterna.

— Urmați-mă și aveți grijă pe unde călcați.

Înaintară în semiîntuneric de-a lungul unui coridor care fusese cu mult timp în urmă prevăzut cu trepte săpate în stâncă. Acum erau complet erodate.

— Am probleme cu respirația, spuse Gregory.

— Asta e problema cu aceste morminte. Coborârea este atât de îngustă și căldura atât de mare încât aerul de acolo devine greu de respirat. Morților nu le pasă, știți?

Pe pereți se distingeau fresce aproape șterse.

— Se pare că fața faraonului a fost răzuită, observă Gregory

— Este ceea ce egiptologii numesc o damnatio memoriae, o damnare a memoriei. Au fost șterse numele și fețele faraonilor condamnați la uitare.

— Credeam că Akhenaton a fost îngropat în capitală, la patru sute de kilometri

de Luxor.

— La început, da, în plină glorie şi splendoare. Acolo s-a odihnit într-un mormânt mare, foarte luxos. După căderea sa, a fost repatriat aici. Avea dreptul, făcea parte din familie. Dar pentru că era detestat, i s-a dat mormântul cel mai prăpădit.

— Mai avem mult până acolo?

— Nu, ajungem imediat.

Kircher şi Parker îndreptară lanternele spre pereţii mormântului.

— Ce mizerie! exclamă Gregory.

— Putem spune şi aşa.

Tot mormântul părea să fi fost devastat de o mulţime furioasă.

— Nu a mai rămas aproape nimic. Înainte, exista un sarcofag care conţinea o mumie. Din punctul meu de vedere era a lui Akhenaton[1], dar mulţimea a distrus totul când a restaurat vechea religie.

— Deci au distrus mumia?

— Au stricat-o destul de rău. Acum se află la Muzeul din Cairo. Au rămas doar bucăţi din sarcofag.

— Domnule Gunther, tot ce-mi spuneţi este foarte interesant, dar de ce m-aţi adus aici?

— Din cauza a ceea ce este gravat pe pereţi. Uitaţi.

Pereţii erau într-adevăr acoperiţi cu hieroglife.

— Sunt blesteme care îl trimit pe faraon la zeii infernali. Le ştiu pe de rost. Unul dintre ele se leagă direct de tăbliţă. Vedeţi această serie de semne? Este o numeraţie egipteană care înseamnă 1427. Aţi luat fragmentul cu dumneavoastră?

— Da, e în rucsac.

Au examinat jumătatea de lut. Avea același număr.

— Textul de pe perete vorbește despre o scriere a regelui „blestemat de trei ori”. Aveți acolo un adevărat butoi cu pulbere. Din păcate, jumătate din dovadă lipsește.

— Ce-ar putea fi? Mi s-a spus despre un fel de testament al lui Akhenaton.

— Nu știu nimic. Tipul ăsta era pe jumătate nebun, trebuie să te aștepți la orice de la el. Am să investighez.

— Vă mai dau o mie de dolari, domnule Gunther, dacă veniți cu un răspuns în două săptămâni.

— Sunteți așa de grăbit?

— Foarte. Lucrez pentru un colecționar de antichități, minți Gregory. Vrea totul foarte repede, dar este gata să plătească oricât pentru ceea ce îl interesează.

— Atunci îmi voi aduna toți prietenii de la Institutul German. Dacă nu găsim nimic, domnule Parker, înseamnă că această scriere nu există.

1. Analiza ADN, în 2010, a stabilit că era într-adevăr mumia lui.

51

De data aceasta, pe ecranul cronovizorului, cubul era la locul lui, numai că fusese înconjurat de sute de muncitori care îl acoperiseră cu pământ.

— Ce fac acolo? se întrebă Pellegrino.

Și Natașa părea intrigată.

— Cred… Cred că au închis templul egiptean în acest cub pentru a-l izola de lume. Acum construiesc un deal artificial pentru a-l îngropa.

Părintele Ernetti era neîncrezător.

— Dacă nu l-au mai vrut, de ce nu l-au distrus sau ars? Ar fi fost mai ușor!

— Suntem pe un deal sfânt din Ierusalim, explică Natașa. Nu poți face ce-ți trece prin cap. Dacă intenționează să construiască un templu dedicat zeului lor național Yahvé, evreii trebuie să urmeze instrucțiunile preoților. Era necesar să anuleze simbolic zeul fals pentru a-i face loc celui adevărat.

— Dar de ce să-l îngroape?

— Pentru că aveau o psihologie diferită de a noastră. Chiar dacă au considerat că Aton este doar un idol, s-au temut de răzbunarea lui și au preferat să-l îngroape.

— Biblia nu spune deloc asta, zise Pellegrino.

— Să ne pregătim și pentru alte surprize, părinte. Mi se pare că…

Ceva îi atrăsese atenția.

— Ați putea mări cadrul? Ceva s-a întâmplat în acest oraș.

Pellegrino mări imaginea.

Fură îngroziți.

În fața lor, se întindea un câmp de ruine.

— Se pare că au fost loviți de un cutremur.

— Sau de un război, spuse Natașa.

Mișcând cronovizorul, Pellegrino îl îndreptă dincolo de metereze. În jurul Ierusalimului erau ridicate sute de corturi, păzite de soldați înarmați.

Natașa se uită pe notițele sale.

— Cu siguranță, învingătorii, spuse ea. Cred că sunt canaaniți.

— Adică?

— Triburi locale. Printre ei se numără evreii lui David, triburile habiru.

— Cum le spui?

— Habirus sau Apirus este cuvântul aflat la originea numelui de „evrei”. Au asediat îndelung poporul Ierusalimului și au câștigat.

Cronovizorul, alunecând de-a lungul meterezelor, urca spre una dintre porțile orașului. Soldații evacuau femei, bătrâni și copii. Războinicii învinși erau dezarmați și legați la mâini.

— Acești prizonieri pe care îi vedem sunt egipteni?

— Așa s-ar spune. Ruinele orașului par a fi în stil egiptean.

— Deci ipoteza Papei este confirmată. Cu mult înaintea evreilor, țara Canaanului a fost ocupată de coloniști din Egipt. Și Ierusalimul însuși…

— Ierusalimul era o capitală egipteană, continuă ea. Nu se numea Ierusalim și probabil că avea un nume egiptean.

Nu le venea să creadă. Nimic din ceea ce vedeau nu avea vreo legătură cu

relatările istorice din Biblie. Pellegrino își reluă comenzile și îndreptă mașinăria spre spațiile de locuit. Soldații dărâmau zidurile care încă erau în picioare. Alții jefuiau case și distrugeau obiectele de cult.

— Ce fac?

— Distrug Ierusalimul egiptean până la ultima piatră, spuse Natașa. Ăsta este motivul pentru care arheologii n-au găsit niciodată nici cea mai mică urmă a lui.

— Așa cum noi, romanii, am distrus Cartagina, spuse Pellegrino, iar apoi am presărat sare, ca să nu mai crească nimic în loc.

Cronovizorul îi arătă din nou pe prizonierii care erau grupați în mai multe coloane.

— Ce se va întâmpla cu ei? întrebă Pellegrino.

— Ce s-a întâmplat peste tot în Antichitate. Vor trebui să accepte dominația și zeul învingătorului.

— Așa cum canaaniții au fost forțați să-l accepte pe zeul Aton, o divinitate egipteană. Bărbații sunt mereu la fel, Natașa!

Se ridică, extrem de palidă.

— Cred că am văzut destul pe ziua de azi, părinte Ernetti.

— Nu vrei să vezi continuarea?

— Sigur că da, dar… trebuie să reflectez la tot ce am descoperit până acum.

Pellegrino înțelese că ședința o tulburase.

— Mâncăm ceva împreună?

— Nu, aș prefera să mă întorc la hotel.

Din cameră, Natașa sună la recepție. Comandă o masă ușoară și luă un somnifer, dar înainte de asta, sună la Tel Aviv. Trebuia să-i raporteze lui Zvi Eizer.

— CE?!

Îndepărtă receptorul de la ureche, deoarece Zvi urlase în telefon.

— Ce tot spui?

— Îți spun ce am văzut, Zvi. Cu mult înainte de sosirea evreilor, Ierusalimul a fost ocupat de colonişti egipteni. De vreme ce se închinau zeului Aton, presupun că ajunseseră în zonă în timpul faraonului Akhenaton, cu trei secole înainte.

Zvi Eizer se agăță de un colac de salvare.

— Poate cronovizorul îți joacă feste?

— Nu cred. De data aceasta am descoperit o latură ascunsă a poveștii biblice.

Îl simțea descumpănit.

— Dar ce-o să-i spun lui Menahem Begin?

— Spune-i ce vrei. Eu mă duc să mă culc.

Și închise.

52

Abia întors din Egipt, Gregory găsi un bilet de la Yoël Cohen, lăsat la recepţia de la hotel. Îl invita să treacă pe la el, la muzeul din Oraşul Vechi.

Oamenii ăştia mă urmăresc peste tot, întruna, se gândi Gregory.

Se duse la adresa indicată. După esplanada Kotel, merse pe străduţele pline de lume, unde fast-food-urile orientale se învecinau cu magazinele de suveniruri. Anticarii vindeau articole religioase sau vestigii arheologice. Era districtul Yeşivelor, şcolile evreieşti în care ultra-ortodocşii petreceau ore întregi studiind Tora şi Talmudul.

Ajunse în faţa muzeului condus de Yoël Cohen. Din motive de securitate, trebui să introducă un cod la un interfon. Yoël veni să-i deschidă uşa.

— Bine aţi venit la Institutul Sfântului Templu, domnule Parker.

Locul avea dimensiuni modeste. Era format dintr-o încăpere principală, înconjurată de dulapuri din sticlă. Pe o masă lungă fusese expus un model detaliat al celui ce avea să fie cel de-Al Treilea Templu. Era un fel de muzeu imaginar, care celebra o clădire ce nu exista. Nu încă.

Yoël îl servi cu un ceai.

— Cum merg treburile, domnule Parker?

— Nu i-am telefonat generalului ca să preîntâmpin abandonul.

— Aţi făcut bine, îl informez eu discret. Gunther Kircher este la înălţimea aşteptărilor?

— Aşa cred. Va lua legătura cu cercul său de egiptologi ca să găsească fragmentul lipsă.

Yoël dădu din cap, suspicios.

— Sper să nu fie prea vorbăreț.

— Nu vă faceți griji, nu va împărtăși descoperirea cu colegii săi.

Gregory se ridică de pe scaun și se apropie de modelul instalat în centrul camerei.

— Pot să arunc o privire?

— Vă rog.

— Al Treilea Templu este un adevărat zgârie-nori!

— Va fi uriaș, dar nu este o fantezie din partea noastră. Tot ceea ce este expus în acest muzeu este în concordanță deplină cu descrierea profetului Ezechia, din capitolele 40-48.

Înconjurat de un zid înalt și trei curți alăturate, sanctuarul era alcătuit din mai multe etaje suprapuse, ca o grămadă de cuburi cu nenumărate ornamente aurite. În curtea preoților se afla un altar mare din bronz, pentru jertfe.

— În aceste vitrine, comentă Yoël Cohen, am reconstituit costumele și accesoriile care vor fi folosite în viitorul templu. Aici aveți veșmintele marelui preot și pieptarul său bătut cu douăsprezece pietre prețioase, reprezentând cele douăsprezece seminții ale lui Israel.

— Și trâmbițele alea?

— Sunt de argint și vor suna ceasul rugăciunilor. Nu am de gând să suflu în ele, dar sunt perfect funcționale.

Îi arătă și o serie de căni, platouri și pahare.

— Această veselă este din aur și va fi folosită în timpul serviciului religios.

Yoël și susținătorii săi plănuiseră așadar totul, până la cel mai mic detaliu, dar acest proiect părea atât de departe de realitățile politice ale momentului.

— De ce sunteți atât de dornic să construiți acest Al Treilea Templu, domnule Cohen?

— Pentru că poporul evreu a fost de două ori lipsit de casa lui de rugăciune de către invadatorii străini. Al Treilea Templu va fi condiţia necesară pentru venirea lui Mesia.

Exact ce mi-a spus generalul, se gândi Gregory, dar el vorbea despre venirea lui Hristos.

— În această casă reconstruită, Mesia al nostru va veni să vestească o nouă eră de pace şi de prosperitate pentru întreaga umanitate, nu numai pentru evrei.

— Bine, dar ce veţi face cu moscheile? Dacă vă atingeţi de ele, veţi începe un război sfânt.

— Dumnezeu ne va ajuta să găsim calea, domnule Parker. Poate prin negocieri.

Tipul ăsta nu e un provocator de duzină, se gândi Gregory, mai degrabă pare genul de om care ar putea, fără efort, să dea foc la tot cartierul.

— Există un lucru care mă intrigă, domnule Cohen. Pentru a vă duce la îndeplinire planul, v-aţi unit cu evangheliştii creştini ai generalului Swaggart, dar ei cred că Al Treilea Templu va vesti revenirea lui Hristos.

— Vom vedea, domnule Parker. Dumnezeu, în ultimul moment, va face alegerea corectă.

Iată doi parteneri, gândi Gregory, care riscă un război sfânt la noroc, fiecare împingându-şi în faţă propriul Mesia şi lăsând Cerul să decidă care este cel potrivit. Carvalho, la rândul său, nu va ezita să arunce în aer credinţa creştină, credinţa sa de preot. Ce microb i-a infectat pe toţi? Regretă în acel moment că nu acceptase de la tatăl său funcţia de preşedinte al Camerei de Comerţ şi Industrie din Plymouth.

53

— În sfârşit! exclamă Dom Alberto Carvalho.

Telegrama pe care o primise era de la Vatican. Fusese adresată „Monseniorului Dom Alberto Pindare de Carvalho”. Dacă Vaticanul i se adresa cu „Monseniore”, îşi spuse el, era pentru că ţinea să-l menajeze. O exigenţă de-a Papei, fără îndoială. Mai ales că telegrama îi propunea o întâlnire pentru a doua zi, la începutul după-amiezii, care să „pună capăt o dată pentru totdeauna acestei situaţii nocive pentru toată creştinătatea”. Era prea devreme pentru a respira parfumul dulce al victoriei, dar lucrurile păreau să se mişte în direcţia cea bună.

A doua zi, Mercedesul condus de Joaquin îl lăsă în Piaţa Sfântul Petru. În timp ce străbătea esplanada palatului papal, Carvalho jubila. De la îndepărtarea lui, toată lumea ştia că Papa Ioan-Paul al II-lea refuza cu încăpăţânare să-l primească. Nu aflaseră în ce condiţii jalnice venise Sfântul Părinte să se întâlnească cu el, deghizat într-un bărbat oarecare, într-un hotel din Trastevere. Astăzi, în sfârşit, se răzbuna. Fiind pasionat de istorie şi bun cunoscător al ei, îşi aduse aminte că, în 1077, suveranul Sfântului Imperiu Roman Germanic, Henric al IV-lea, venise la Canossa să îngenuncheze în faţa Papei Grigore al VII-lea. Astăzi, Papa însuşi era cel care mergea la Canossa:

— Vin la invitaţia Sfântului Părinte, anunţă cu voce tare la intrare.

Funcţionarul – acelaşi sfrijit dintotdeauna, remarcă în gând – verifică o listă de întâlniri.

— Aşa este, Excelenţă. Anunţ că aţi sosit.

Îl lăsară să aştepte vreo douăzeci de minute, ca pe un vizitator obişnuit, apoi veni un prelat să-l conducă.

— Urmaţi-mă, Excelenţă.

La etaj, clericul bătu la ușa de lângă biroul Papei, cea a cardinalului Cipriano. Acesta îl salută cu un zâmbet larg.

— Bine ai venit, Alberto!

Carvalho făcu un pas înapoi.

— Nu am nimic să-ți spun, Cipriano, vreau să-l văd pe Papă.

— Vai, Sanctitatea Sa are un program foarte încărcat, m-a rugat pe mine să descâlcesc situația. Vrei să iei loc?

Zâmbetul fals binevoitor al lui Cipriano, care fusese atât de nepoliticos cu el la telefon cu câteva săptămâni înainte, nu însemna nimic.

— În niciun caz, voi discuta doar cu Karol, nu cu un subaltern.

— Păcat, replică Cipriano, ignorând insulta. Cu toate acestea, avem multe lucruri să ne spunem unul altuia.

Stârnit de curiozitate, Carvalho făcu efortul să se așeze în fața secretarului de stat.

— Sfântul Părinte s-a mai gândit? Are să-mi facă vreo propunere?

Zâmbetul blând al cardinalului dispăru brusc.

— Nu, Alberto, Sfântul Părinte nu intenționează să cedeze. Vrea doar să-ți arate asta.

Secretarul de stat deschise un dosar de pe birou. Scoase o serie de fotografii pe care le înșiră în fața lui Carvalho.

— Bun, și? Astea le-am trimis eu însumi Papei.

— Tocmai că nu, îl corectă Cipriano. Astăzi, datorită computerelor și tehnicilor de editare a imaginii s-au făcut multe progrese. Aceste fotografii sunt realizate de noi și sunt un fals.

Carvalho nu mai înțelegea nimic.

— Cum adică un fals?

— Aceste fotografii sunt opera Departamentului de Arte Grafice de la Vatican!

Designerii graficieni ai Sfântului Scaun folosiseră ultimele noutăţi în materie de grafică pe computer, un calculator Xerox Star şi un software de editare a imaginilor numit Sketchpad. Cipriano însuşi găsise şmecheria. Mai întâi, contactase departamentul de recuzită de la Cinecittà. Încă de pe vremea filmelor de capă şi spadă, se reconstituiau şi fabricau acolo tot felul de antichităţi. Ei reconstruiseră aşadar, în atelier, rămăşiţele Templului lui Solomon, cubul şi templul egiptean. Cât despre Chivotul Legământului, Cipriano precizează că este din polistiren şi provine dintr-un film vechi, Samson şi Hercule!

Odată ce decorurile au fost montate în studio, fură fotografiate folosind aceleaşi unghiuri ca în fotografiile lui Gregory Parker. Apoi departamentul de grafică de la Vatican prelucrase imaginile pentru a le face identice cu cele ale lui Carvalho.

Acesta din urmă rămase uimit, pricepând incredibila şiretenie a Papei.

— Dacă vei chema presa, Alberto, dacă vei arăta publicului fotografiile cu care ne ameninţi, vom răspunde că sunt efecte speciale şi le vom publica pe ale noastre.

Puse două poze una lângă alta. Una trimisă Papei de Carvalho, cealaltă făcută de departamentul de arte grafice al Vaticanului.

— E o înşelătorie, nu-i aşa?

Carvalho icni.

— Am avut grijă chiar să realizăm un mic reportaj documentar despre producerea fotografiilor, pe care îl vom pune la dispoziţia agenţiilor de presă şi a canalelor de televiziune. Vom „dezvălui” apoi că ai intenţionat să ne vinzi fotografiile tale false pentru o sumă exorbitantă, ceea ce te va face un falsificator dublat de un escroc. Nu pică bine reputației tale!

Dom Alberto respiră adânc pentru a-şi stăpâni furia. Se ridică încet.

— Foarte bine, Cipriano, îmi recunosc înfrângerea.

Când ajunse la ușă, se întoarse spre secretarul de stat, cu un aer amenințător.

— Spune-i lui Wojtyla că probabil a câștigat primul tur, dar amintește-i că nu renunț niciodată!

54

Când Natașa se întoarse în laboratorul de la Vatican, părintele Ernetti o aștepta cu nerăbdare pentru o nouă călătorie în timp, dar se stăpâni.

— Ai dormit?

— Prost.

Oftând, își scoase paltonul.

— Să începem.

Părintele Ernetti puse mașinăria în funcțiune.

— Îți propun să ne întoarcem la șase luni după ca să vedem ce au făcut cu acel cub.

— De acord.

Ierusalimul era tot sub dărâmături, dar ceva se schimbase.

— Cubul a fost îngropat, observă Pellegrino.

Când apropiară imaginea de colină, văzură muncitori care săpau fundațiile unei construcții monumentale.

— Construiesc deja templul? se miră părintele Ernetti.

— Nu, palatul regelui David. Până atunci, a locuit într-un cort. Acela de acolo de jos.

În depărtare se întrezărea un cort mare și spațios. La intrare erau două panouri rotunde, pline de inscripții.

— Sunt în ebraică. „Beth David”, Casa lui David. Evident că e vorba de cortul regelui.

— Sunt mulţi oameni pe şantier, observă părintele.

— Da, aveţi dreptate. Puteţi să mai apropiaţi puţin?

Se vedea un grup de vreo zece persoane care vorbeau animat.

— Cu siguranţă cel care poartă armura este David, zise Natașa.

Arătă spre un personaj încă tânăr, cu un aer marţial şi autoritar. La fel ca toţi bărbaţii din acea epocă, purta o barbă neagră ce-i ascundea jumătate din faţă.

— Nu seamănă cu efebul blond al lui Michelangelo, dar are o statură frumoasă, nu-i aşa? Putem auzi ce spune, părinte Ernetti?

— Încerc.

Pellegrino repeta ce citea pe buze. Vorbeau în ebraica veche. Discuţia, condusă cu o mână de fier de către rege, avea aerul unei negocieri între suveran, preotul Ţadok (care încă nu era Marele Preot al regelui Solomon) şi profetul Nathan.

— Cred că după ce au îngropat cubul se pregătesc să impună noua religie, cea a lui Yahvé.

— În sfârşit ajungem la ceva cunoscut, zise Pellegrino, bucuros că avea de a face cu personaje biblice. Ştii de ce l-au ales pe Yahvé?

— Pentru că era o divinitate impresionantă, cea a vulcanilor. Sunt multe cutremure în regiune. Arheologii cred că, la origine, zeul ăsta era adorat şi de beduinii din Sinai.

— Un zeu local, atunci?

— La început. Dar după ce a fost ales de David şi de preoţii lui, presupun că Yahvé a căpătat toate caracteristicile zeului egiptean Aton. Un zeu universal, unic, imposibil de reprezentat.

— Aton cu alt nume?

— Mai degrabă un amestec de Yahvé şi de Aton, tradiţia semitică plus cea egipteană. Aşa, fiecare are zeul lui, învingători şi învinşi.

Părintele Ernetti se ridică, profund tulburat.

— Păi, e doar politică, Natașa. Și Dumnezeu unde e în afacerea asta? Adevăratul zeu? Cel care a creat lumea și oamenii.

Fata simţi descurajarea şi disperarea lui Ernetti.

— Când eram la seminar, ni se spunea că Dumnezeul Etern li s-a arătat profeţilor în vis, cât erau într-o stare de graţie. Dar ce văd aici e un troc, schimbăm un zeu cu altul.

— Cronovizorul nu e poet, părinte. Ne arată doar, fără menajamente, cum s-a născut o religie nouă. Într-o discuţie foarte lucidă dintre un preot, un profet şi un rege, luând în calcul teologia și politica. Creștinismul a apărut la fel, știți mai bine decât mine.

Ernetti nici nu voia s-audă.

— Nu, Natașa, creștinismul nu a fost „încropit”!

— Este un compromis, la fel ca toate religiile, insistă ea. A fost nevoie de săptămâni întregi de discuţii la Conciliul de la Niceea[1] astfel încât creştinătatea să adopte o doctrină comună, cea a Trinităţii. Era tot un aranjament politic și teologic, ca la Ierusalim.

— Fie. Dar unde e Dumnezeu?

Tânăra făcu un gest de neputinţă.

— Nu am un răspuns la asta, părinte.

1. Conciliul de la Niceea a avut loc în anul 325, la iniţiativa lui Constantin cel Mare, în orașul Betania, și a pus bazele religiei creștine.

55

După întâlnirea jalnică de la Vatican, primul instinct al lui Dom Alberto Carvalho a fost să lase totul baltă şi să se întoarcă în Brazilia. Se închisese în frumoasa vilă de pe Via Antica, fiind convins că tot Vaticanul râdea cu poftă după renghiul pe care i-l jucase Papa. „Nu-ţi subestima niciodată duşmanii”, îi spunea adesea tatăl său[1]. Avea dreptate. Pe lângă faptul că era foarte inteligent, acest Papă era şiret, şi tocmai o dovedise. Însă ticălosul ticăloşilor fusese, fără îndoială, Cipriano, secretarul său de stat. Ah, pe ăla, l-ar fi sugrumat bucuros!

— Aveţi nevoie de ceva, Dom Alberto?

Era Joaquin, unul dintre ultimii oameni care îi rămăsese fidel, singurul în care avea încredere totală, cel în faţa căruia putea să-şi deschidă inima fără falsă pudoare.

— Am dat greş, Joaquin. Ne facem bagajele şi ne întoarcem în Brazilia.

— Şi acolo ce facem, Dom Alberto?

— Cum adică? Mă odihnesc, Joaquin, nu mai sunt tânăr.

— Ăsta nu sunteţi dumneavoastră. Tatăl meu, care vindea legume în São Paulo, a murit la două luni după ce s-a pensionat.

— Ei bine… Îmi voi scrie Memoriile, romanul vieţii mele.

O astfel de carte i-ar face pe toţi să râdă, se gândi el cu amărăciune, viaţa lui nu era decât un sir de eşecuri, o vânare de vânt.

— Mai e şi familia, adăugă Joaquin, nimic nu este mai preţios decât familia. Aţi putea…

— Te referi la nepotul meu?

Un imbecil sinistru, singurul membru al familiei lui care îl putea moşteni. Numai

gândul la el îi ridica tensiunea. Își aminti apoi că luase decizia de a-și folosi averea, până la ultimul ban, pentru a se răzbuna împotriva Vaticanului. Se va ține de această hotărâre.

Deschise seiful și scoase fotografiile pe care le cumpărase de la Gregory Parker. Le examină una câte una. Cum poți renunța la luptă cu astfel de atuuri la îndemână? Pentru moment, era adevărat că se afla într-un impas. Fotografiile lui erau autentice, nu exista nicio îndoială. Dar cum să demonstreze asta? Nu putea verifica la fața locului, știa că israelienii blocaseră pasajul care ducea la ruinele Templului lui Solomon. Atunci încercă o strategie complet nouă. El, care de obicei forța destinul, decise să se lase la mâna sorții.

Iar soarta nu-l dezamăgi.

1. Vezi volumul I, Mașina Ernetti, op. cit.

56

Când părintele Ernetti merse a doua zi la laborator, dădu peste un brad de Crăciun.

— Ce-i asta?

Natașa se uită la el zâmbind.

Sigur că da! se gândi Pellegrino. Cum putuse tocmai el, preot, să fi uitat ziua aceea? Era 24 decembrie.

— Garda Elveţiană de la intrare, mărturisi Natașa, mi-a adus bradul.

O îmbrățișă călduros. Apoi observă o cutie frumoasă legată cu o panglică.

— Mi-e așa de rușine, Natașa, am fost atât de îngrijorat de ceea ce am văzut în Ierusalim, încât nu m-am mai gândit la Crăciun sau la un cadou pentru tine.

Avea lacrimi în ochi.

— Culmea culmilor, tu, din Israel, îmi aminteşti să sărbătoresc Naşterea Domnului nostru!

— Adevăratul dar, părinte Ernetti, este că suntem aici împreună după atâta vreme. Puteţi să deschideţi cadoul încă de pe acum, spuse Natașa zâmbind.

Desfăcu panglica cu mare emoţie. În cutie, se afla un pulover magnific de caşmir.

— Pentru serile noastre lungi de iarnă în faţa cronovizorului, spuse ea.

Încercă puloverul, îi venea perfect.

— Am adus şi şampanie, adăuga ea, arătând spre o sticlă.

— Ce idee bună! O să rog gărzile să o pună la frigider.

Se îndreptă spre uşă, apoi se răzgândi şi se întoarse spre ea.

— Natașa, nu lucrăm în Ajunul Crăciunului. Pune-ţi haina, hai să facem o plimbare prin centrul Romei!

Fata acceptă cu bucurie. Amândoi aveau nevoie de această pauză pentru a-şi pune gândurile în ordine.

— Îmbracă-te bine, ninge.

Într-adevăr ningea, fapt destul de rar la Roma. Piața Sfântul Petru era încă plină de lume, iar în fața bazilicii fusese ridicat un brad uriaş. Luară un taxi care îi duse pe Via del Corso, una dintre cele mai aglomerate străzi comerciale din capitala Italiei.

— Toate aceste magazine luminate, spuse Natașa, nici nu știi unde să te uiți.

Locuitorii Romei umpleau magazinele în căutare de cadouri. Pellegrino nu se lăsă mai prejos și o duse pe Natașa la un magazin special.

— E un vechi prieten, un artizan venețian care nu are egal la Roma.

Magazinul vindea obiecte manufacturate inspirate din picturile marilor maeştri. Erau de tot felul, dar cele mai reuşite rămâneau oglinzile semisferice realizate după celebrul tablou al pictorului Jan Van Eyck, Soții Arnolfini. Cumpără una pentru Natașa.

— E magnifică!

— Pe vremea aceea, spunea meșterul, se numeau „ochi de vrăjitoare”. Se credea că vrăjitoarele se ascundeau în colțurile caselor și că această oglindă, datorită vederii în unghi, făcea posibilă descoperirea lor.

După ce petrecură vreo două ore în Via del Corso, merseră la patinoarul Re di Roma, din cartierul San Giovanni.

— Când eram copil, spuse Pellegrino, obișnuiam să vin aici în fiecare săptămână.

Natașa practica multe sporturi, dar nu patinase niciodată, Ierusalimul nu era locul potrivit pentru asta.

— Este totuși simplu, uite…

Se răsuci în fața ei, cu o flexibilitate și o grație pe care nu i le cunoștea. Era uluită.

— E rândul tău.

Înaintă prudent pe gheață, avu câteva mici probleme în a-și menține echilibrul, dar apoi începu să-i placă.

— Vino, spuse Pellegrino, dă-mi mâna.

În difuzor se auzea „Valsul patinatorilor” al lui Waldteufel. Făcură câteva piruete.

— Sunteți un adevărat Fred Astaire, părinte Ernetti!

Pe la șase seara, luară un taxi înapoi spre Vatican.

— Întoarce-te la hotel și hai să ne întâlnim în fața Arhivelor secrete în jurul orei 22, vom merge la liturghia de la miezul nopții în bazilică.

Natașa fu de acord fără să mai stea pe gânduri.

La ora 22.30, Papa Ioan-Paul al II-lea apăru la fereastră pentru a aprinde o lumânare și a saluta credincioșii veniți să asiste la inaugurarea Ieslei lui Isus, amenajată în Piața Sfântul Petru. Apoi, datorită relațiilor lui Pellegrino, intrară în bazilică și asistară la slujba oficiată de Sfântul Părinte. Credincios sau nu, se gândi Natașa, este imposibil să nu fii mișcat de atâta căldură umană.

Părăsind bazilica cu puțin înainte de ora unu dimineața, înconjurară piața, care se golea, dar rămasă luminată de instalația amplasată în jurul ieslei.

— Mă bucur, părinte, să văd că toate peregrinările noastre nu v-au clintit credința.

— Este raţiunea mea de a trăi, Natașa, dar este adevărat că evenimentele recente nu ne-au cruțat.

Ea ezită un moment, apoi se decise.

— Pot să vă pun o întrebare mai personală?

— Mă sperii. Spune.

— Când am făcut această descoperire, în cubul Templului lui Solomon, am observat că eraţi tulburat.

— Tulburat? Mult mai rău de atât! După ce am vorbit cu Papa, m-am întors la Veneţia, la mănăstire. Eram ca un somnambul.

— Vă pierduserăţi credința?

Pellegrino nu răspunse imediat. Paşii lor scârţâiau pe zăpadă.

— Da, am pierdut-o, vreo două-trei zile.

Lăsă acele cuvinte suspendate în aer.

— În acele momente groaznice, mi-am spus că dincolo de albastrul cerului nu e nimic. Nimic. Și știi…

— Da?

— Dintr-un anumit punct de vedere, mi-am găsit liniștea.

— Pacea copiilor, adăugă Natașa.

— Sau a celor răi. Îmi amintesc de un psalm care spune: „Cei răi nu au griji, căci nu cred în Rai”.

— Carvalho?

— Ăsta sigur nu se teme de Judecata de Apoi! Dar această pace este o ispită a

Diavolului, Natașa.

— Ce v-a adus credința înapoi?

— Oh, un fleac. Un călugăr neînsemnat, care făcea treburile casnice. M-a văzut abătut și asta l-a întristat. Nu vorbiserăm niciodată unul cu celălalt. Eu sufeream, iar el suferea în același timp cu mine. A fost un moment de împărtășire, de pură caritate creștină. Mi-am spus că Hristos, la fel ca acest mic călugăr, a continuat să ne iubească până și în singurătate și îndoială.

La bazilică bătu ora unu.

— Dacă mai stăm mult pe loc, Natașa, ne transformăm în statui de gheață.

Se îmbrățișară.

— Deci ne întâlnim din nou pe 26 decembrie?

— Da, dar pentru a pregăti raportul nostru către Papă. Cronovizorul ne-a arătat, cred, suficient.

— Ai dreptate. Toată această afacere, în cele din urmă, se rezumă la schimbul unui zeu cu altul.

Pellegrino ridică din umeri.

— Să luăm partea bună, Natașa. Aton, Yahvé, Allah sunt nume diferite pentru același zeu. Totul depinde de cât de multă încredere ai în ei.

Natașa admira optimismul părintelui Ernetti. Vedea întotdeauna partea bună a lucrurilor.

— Mă bucur să vă știu așa, părinte!

57

Dom Alberto Carvalho chiar uitase sensul cuvântului „Crăciun”. Se plictisea groaznic citind un roman de succes, Numele trandafirului. În cele din urmă, lăsă cartea deoparte. Nu-i plăcea eroul, acest Guillaume de Baskerville care se credea mai inteligent decât toți ceilalți. Ura stilul afectat al cărții și cu atât mai mult pe autorul ei, Umberto Eco, cel care îi întorsese spatele cândva, când dorise să-l coopteze în proiectele sale teologico-politice, la fel ca pe alți intelectuali de stânga.

Joaquin, omul lui de încredere, veni să-i anunțe o vizită:

— E cineva afară care vrea să vă vadă.

— Fii mai clar, Joaquin.

— Un individ solid, pare un aventurier. Spune că e prieten cu Gregory Parker.

— Cum îl cheamă?

— Mi-a spus doar prenumele, Arnaud.

— Habar n-am cine e. Lasă-l să intre.

Arnaud Deloffre intră. Joaquin avea dreptate, tipul ăsta trebuie să fi văzut multe la viața lui.

— Gregory nu este cu dumneavoastră? întrebă Dom Alberto.

— A rămas în Israel. Am fost parteneri, dar nu mai suntem.

— O neînțelegere?

— Puteți s-o luați și așa.

Arnaud se uită la Joaquin.

— Pot să vă vorbesc între patru ochi?

— Nu, el rămâne cu noi. Fiți fără teamă, Joaquin reprezintă un alt eu. Dacă vreți să îmi oferiți alte fotografii, nu vă deranjați, nu mai am nevoie de ele.

— Am fost cu Gregory când a făcut pozele. Dar… nu s-a oprit la atât.

Arnaud îi povesti lui Carvalho despre furtul Chivotului Legământului din cub și transferul acestuia într-un depozit din Negev.

Gregory Parker își însușise Chivotul! Cu siguranță, se gândi Carvalho, această poveste este plină de surprize.

— Și mie de ce nu mi-a spus nimic Parker?

— Nu avea încredere în dumneavoastră. Gregory este un om cu principii.

Carvalho zâmbi subțire.

— Iar dumneavoastră nu?

— Mă interesează doar ceea ce îmi poate aduce bani. I-am reproșat că nu v-a vândut Chivotul, apoi discuția a degenerat. Greg avea o armă, a trebuit să-mi iau tălpășița.

— Unde este Chivotul acum?

— Ca să-i dați de urmă, trebuie să vedeți unde e Parker.

Carvalho stătu puțin pe gânduri. Existența Chivotului era cel mai bun răspuns la ceea ce îi făcuseră Papa și nemernicul ăla de Cipriano. Era dovada de care avea nevoie pentru a arăta presei că fotografiile lui sunt autentice.

— Îmi trebuie acest Chivot, spuse.

Arnaud zâmbi.

— Eram sigur c-o să vă intereseze. Încredințați-mi doi sau trei oameni și vă voi găsi Chivotul Legământului.

Ochii lui Dom Alberto cercetară chipul lui Arnaud Deloffre. Era un bandit, fără

îndoială, însă avantajul bătăuşilor este că au un preţ. Ceilalţi, precum Parker, se încurcă în valori morale.

— Arnaud, veți avea tot sprijinul meu. Și o sută de mii recompensă dacă îmi aduceţi Chivotul. Dar, mai presus de toate…

— Da, Dom Alberto?

— Nu mă trădaţi. Oamenii mei vă vor supraveghea tot timpul. Și nu sunt blândeţea întruchipată!

58

Din noul său sediu, barul Vechiului Palat de Iarnă din Luxor, Gunther Kircher se dădea de ceasul morții pentru a rezolva enigma propusă de Gregory Parker: care ar putea fi sensul acelei inscripții „de trei ori blestemat” a faraonului Akhenaton? Fusese cu siguranță un text important, deoarece mai multe mărturii făceau aluzie la el. Prin urmare, trimisese prin fax tuturor cunoștințelor sale o copie a textului gravat cu hieroglife pe stela lui Parker, întrebându-i dacă știau de alt fragment care să-l completeze pe al lui. Îi sună înapoi după aceea. „Nu, nu văd nicio legătură, îi răspunsese un vechi prieten austriac. Textul tău este ciudat. Evident, este o scriere a faraonului însuși, dar atât de multe lucruri au fost distruse după moartea lui. Îmi pare rău, Gunther.”

Kircher închise. Era al dracului de enervant să te lovești de un zid. Cum să mergi înainte? Gândindu-se la asta, căuta o soluție. Cea mai bună.

Ieși din hotel și merse de-a lungul Nilului pentru a ajunge la templul lui Ramses al II-lea, aflat la cinci sute de metri distanță. Intră în sanctuar ignorându-i pe cei de la ghișeu și se îndreptă direct spre statuia din spatele clădirii. Își puse mâinile pe ea și începu să se roage zeilor cu voce tare:

— O, zei ai Egiptului, este…

Se opri. Nu, nu se va ruga tuturor zeilor, sunt prea mulți. Se va limita la unul singur. Dar care? Horus – șoimul? Sobek – crocodilul? Sekhmet cu chipul ei de leoaică? Îl alese pe Khepri, mai puțin popular, dar la fel de puternic. Era cumplit la vedere, cu capul lui de gândac, și părea ieșit dintr-un film de groază precum Invasion of the Bug-Man. Dar poate că ar fi mișcat dacă ar vedea că în sfârșit îl luăm în seamă? Gunther îl invocă cu voce tare:

— O, Khepri, știi imensul respect pe care îl am pentru zeii Egiptului. Nu vin niciodată aici fără să le las o ofrandă. Astăzi, pe tine te invoc, doar pe tine. Te rog să mă ajuți să găsesc ceea ce caut. Egiptologii pe care i-am consultat sunt

niște tăntălăi, dar tu vei putea să mă scoți din necaz. Iată oferta mea…

Scotoci în tunică. Plecase atât de repede încât nu se gândise la un cadou! Se blestema singur, în gând. În buzunarul pantalonului găsi un cuțit. Mai bine decât nimic.

— Am cumpărat acest cuțit din Elveția, o, Khepri. Elvețienii sunt regii cuțitelor, este aproape nou. L-am pus aici pentru tine.

O voce șoptită îl întrerupse:

— Herr Doktor?

Era Selim, gardianul templului.

— Trebuie să închid, Herr Doktor.

— Foarte bine, Selim, plec imediat.

Se întoarse la Palatul de Iarnă. Portarul îi întinse un bilet. Un coleg francez, Benjamin Lenoir, îl ruga să-l sune. O făcu din camera lui.

— Benjamin? Gunther la telefon.

— S-ar putea să am ceva pentru tine, bătrâne. Nu îți garantez nimic, dar poți veni mâine pe la Centru?

— Mai întrebi! Ne vedem mâine, Benjamin.

Închise și ridică privirea spre tavan.

— Mulțumesc, Khepri!

A doua zi, la prima oră, Gunther Kircher se prezentă la Centrul franco-egiptean din Karnak unde lucra Benjamin Lenoir. Biroul lui era plin de table de desen și topografii. Egiptologii francezi se angajaseră să facă inventarul tuturor basoreliefurilor templului din Karnak, dorind să le mai și restaureze pe unele dintre ele. Benjamin îi arătă un caiet gros.

— Am găsit mai multe fragmente de texte, copiate cu pană și cerneală, care le-ar putea completa pe ale dumneavoastră.

Gunther, interesat, începu să răsfoiască acel caiet.

— Nu te deranja, am fotocopiat fragmentele care te interesează.

— Mulțumesc, prietene.

Benjamin îi întinse foile.

— Te las, Gunther, am o treabă de terminat în seara asta.

Febril, Kircher se apucă să compare fotocopiile lui Benjamin cu cele ale fragmentului de tabletă dat de Gregory. Era ca un puzzle de fotocopii acoperit cu hieroglife. Se zbătu câteva ore, aranjând reproducerile într-o direcție, apoi în alta, dar nimic nu se lega.

Spre sfârșitul dimineții, Benjamin Lenoir veni după noutăți.

— Să înțeleg că vei continua?

Expresia descurajată a lui Kircher spunea multe.

— Nu, fotocopiile pe care mi le-ai dat păreau să se potrivească, dar nu rezultă nimic.

Benjamin îi întinse un alt dosar.

— Uită-te și prin ăsta. L-am găsit în arhivele noastre. Sunt vreo douăzeci de fotocopii.

Gunther examină noile fotocopii.

Puzzle-ul căpăta contur. Inscripția „de trei ori blestemat” a lui Akhenaton deveni lizibilă în întregime.

Era uimitor.

— Visez, nu se poate, visez!

— Ai găsit ceva? întrebă prietenul său.

— Nu, nimic concludent. Mulțumesc oricum, Benjamin, voi căuta în altă parte.

— Păcat, am vrut să te ajut.

De data asta, Gunther hotărâse să fie prudent. El, care nu descoperise niciodată nimic într-o carieră întreagă de egiptolog, pusese în sfârșit mâna pe un text de primă importanță. O scriere care schimba fundamental ideea pe care o aveau istoricii despre faraonul Akhenaton.

— Mă întorc la hotel, trebuie să predau camera înainte de prânz.

— Mult succes, prietene!

Gunther era nebun de bucurie.

Descoperirea asta avea să-i aducă ceea ce dorise mereu: admirația colegilor săi, conferințe în toată lumea, articole în revistele de specialitate. În plus, trei mii de dolari!

59

În micul hotel din suburbiile Romei, Arnaud Deloffre lucra în prezent pentru Dom Alberto Carvalho. Unde ascunsese Parker Chivotul Legământului? Era evident că nu reușise să-l scoată din Israel, un astfel de obiect ar fi fost imediat depistat de poliția de frontieră. Dar unde să-l caute? Problema în această țară este că hotelurile sunt la fel de numeroase ca autocarele. Și dacă a închiriat un apartament? Ar fi ca și cum ar căuta un ac în…

Îi veni o idee. Fotografiile.

Îl sună pe Dom Alberto.

— Da, Arnaud? Ceva nou?

— Încerc să-l găsesc pe Gregory. Aveți cumva la îndemână fotografiile pe care vi le-a trimis?

— Nu, sunt într-un sertar. De ce?

— Puteți să vă uitați pe ele puțin, vă rog?

— Le am în fața mea. Ce vrei să știi?

— Spuneți-mi numele laboratorului care a developat fotografiile.

Dom Alberto examină plicul care conținea pozele.

— Patterson Labs, Ierusalim, strada Mazaryk nr. 16.

— Mulțumesc. Îi sun, Gregory le-a oferit cu siguranță o modalitate de a-l contacta.

— Înțeleg. Baftă!

Arnaud închise telefonul și sună la Patterson Labs din Ierusalim.

— Bună ziua, vă sun din Roma. Acum câteva săptămâni, pe 28 noiembrie, aţi developat o serie de fotografii pentru domnul Gregory Parker.

— Tot ce-i posibil.

— Domnul Parker este jurnalist, fotografiile acelea sunt importante pentru el. Cu toate acestea, luând avionul înapoi spre Roma azi-dimineaţă, a descoperit că îi lipseau jumătate dintre negative. Crede că au fost confundate cu cele ale unui turist care şi-a fotografiat familia.

Angajatul fu sincer surprins.

— Chiar aşa?

— Domnul Parker nu şi-a dat seama de asta mai devreme pentru că s-a uitat doar pe fotografiile scoase pe hârtie. Dar, din moment ce lucrează pentru un ziar, are nevoie şi de negative.

— Evident.

— Domnul Parker se află acum în avionul spre Roma. Mi-a cerut să vă sun urgent înainte ca aceste negative să fie rătăcite.

— Sunt foarte surprins de acest lucru, domnule, deoarece toate negativele noastre sunt numerotate.

— Aţi putea să verificaţi, vă rog?

— Desigur.

Arnaud aşteptă câteva minute.

— Am verificat, domnule. Aveam şapte role de negative pe care le-am trimis, pe 29 noiembrie, prin curier special domnului Gregory Parker la…

Citi din registru.

— American Colony, în Ierusalimul de Est, camera 232.

— Sunteţi sigur?

— Absolut sigur, domnule…

— Nu contează, cu siguranță este o neînțelegere, a spus Arnaud. Îmi pare rău că v-am deranjat.

Și închise. Avea adresa lui Gregory.

60

La scurt timp după ce se întoarse la Colony, Gregory găsi o telegramă din Cairo. Era de la Gunther:

„AM GĂSIT CEEA CE CĂUTAȚI. – STOP – DESCOPERIRE NEAȘTEPTATĂ. – STOP – FACE TREI MII DE DOLARI. – STOP – MĂ DUC SĂ MĂ ÎMBĂT PENTRU A SĂRBĂTORI EVENIMENTUL”.

Bravo, Gunther, își zise Gregory, chiar eşti cel mai bun!

Ajunse la Cairo cât mai repede posibil şi luă un taxi până la Institutul German. La intrare i se zâmbi înțelegător și îi arătară direcția spre 107.

În camera din spate a cârciumii, Gregory îl găsi pe Gunther cu un pahar de whisky în față. Din fericire, încă nu băuse prea mult.

— Domnule Gunther! Sunt eu, Gregory Parker.

— Ah, domnule Parker, spuse Kircher surprins. Ați fost rapid.

Urmă un moment de tăcere. Kircher părea să se aștepte la ceva.

— Ei bine? întrebă Gregory nerăbdător.

— Întâi recompensa!

Avansul de douăzeci de mii de dolari pe care i-l dăduse Yoël acoperea cu mult cheltuielile. Gregory scoase un plic din buzunar, dar când Kircher întinse mâna, nu îi dădu nimic.

— Informaţiile mai întâi.

Gunther ezită, apoi scoase mai multe documente din geanta de piele. Începu cu jumătatea tăbliţei pe care i-o dăduse Gregory.

— Aşa cum este, fragmentul e de neînţeles. De aceea am încercat să-l asamblez cu alte texte existente. Mi-a luat ceva timp, dar am ajuns să-l descifrez pentru că fragmentul celălalt a fost citat în mai multe scrieri copiate de egiptologi. Făcând diverse asamblări, am reuşit să reconstitui întregul. Şi iată rezultatul…

Îi întinse o foaie cu transcrierea.

— Domnule Gunther, îi aminti Gregory zâmbind, nu pot citi hieroglife.

— Ah da, e adevărat, o să vi le traduc. Nu ne-am înşelat, era într-adevăr o mărturisire…

Citi textul egiptean, traducându-l cuvânt cu cuvânt:

„Eu, Akhenaton, suveran al Egiptului de jos şi de sus, ajuns acum la capătul vieţii mele…”.

Două minute mai târziu, Gregory exulta. Această descoperire, aşa cum sperase, se dovedea a fi o armă redutabilă împotriva lui Carvalho.

— V-aţi meritat banii, spuse Gregory, dându-i plicul lui Gunther. Pot să păstrez foiţa asta?

— Da, mai am una.

Gregory o puse în buzunarul de la cămaşă.

— Acum că avem toate informaţiile, trebuie să reconstituim tăbliţa originală.

— M-am gândit la asta, domnule Parker. Lăsaţi-mi jumătatea dumneavoastră de tăbliţă, cred că ştiu unde este cealaltă.

— Vă mai dau cinci mii de dolari, spuse Gregory, dacă faceţi rost de ea.

— Mă bucur de orice bănuţ, dar acest caz a devenit prea personal. Va fi încununarea întregii mele cariere de egiptolog!

61

În biroul său de la Vatican, Papa Ioan-Paul al II-lea privea cu atenție casetele video pe care Natașa și Pellegrino le aduseseră din explorările în trecut. Când unul, când altul comentau imaginile și treceau peste anumite pasaje pentru a ajunge mai repede la esențial.

Papa rămase tăcut. La sfârșitul ședinței, se retrase timp de câteva ore pentru a medita și a se ruga în capela de lângă apartamentul papal. Natașa telefonă în Israel pentru a-l informa pe superiorul ei din Mossad, Zvi Eizer. Pellegrino se duse să mediteze în Bazilica Sfântul Petru. Era atât de vastă, încât în fluxul de turiști care veneau și plecau nu te băga nimeni în seamă.

Câteva ore mai târziu, cei trei s-au întâlnit din nou în biroul papal. Ioan-Paul al II-lea vorbi răspicat.

— Dacă am înțeles bine, evreii din vremea lui David l-au înlocuit pe Aton cu Yahvé. După aceea, cred că istoria este identică celei spuse în Sfânta Scriptură.

— Cam așa ceva, aprobă Natașa. După domnia lui Solomon, totul a revenit la normal.

Papa se ridică și trase adânc aer în piept.

— Am putea lăsa lucrurile astfel…

Natașa și Pellegrino se uitară unul la altul și așteptară continuarea.

— Dar acest lucru este imposibil, adăugă Papa. În primul rând pentru că amenințarea lui Carvalho încă există. Am recurs la un truc pentru a-l descuraja, dar se va întoarce, nu vă îndoiți de asta. Dacă va dezvălui ceea ce am aflat acum, va fi un șoc pentru milioane de credincioși. Când vor descoperi că zeul lor nu este rezultatul unei revelații, ci al unui compromis politic de pe vremea lui David, mulți își vor pierde credința.

— Ce mai putem face, Sfinte Părinte? întrebă Pellegrino.

— Dacă am fi CIA sau KGB, am trimite un criminal să-l reducă la tăcere pe Carvalho. Dar suntem la Vatican și această cale este interzisă.

— Am putea lăsa Mossad-ul să acționeze, sau CIA, sau ambele, sugeră Natașa.

Papa scoase un strigăt de furie.

— Nu! Sfântul Scaun nu este mafia. Mă opun public. Vorbesc mai ales cu tine, Natașa, pentru că ești în contact cu Mossad-ul. Sunt sigur că Carvalho s-a pus la adăpost în cazul în care i s-ar întâmpla ceva rău. Dacă lumea ar afla că Papa a fost implicat în eliminarea sa, remediul ar fi mult mai crunt decât boala. Trebuie să găsim o altă soluție.

Se ridică și începu să se plimbe în sus și în jos, cu mâinile la spate.

— Adevărata problemă este teologică, mai mult decât politică. Dacă Dumnezeu există, ceea ce cred în adâncul conștiinței mele, cui i s-a revelat mai întâi? Evreilor, după cum spune Biblia? Dar mașinăria ta, părinte Ernetti, pare să arate că zeul unic a venit din Egipt. Deci i s-a revelat faraonului Akhenaton sub forma discului solar? Nu pot să cred. Dumnezeu nu este o stea. Nici Soarele, nici Luna!

— Dar cum s-o dovedim, Sfinte Părinte? întrebă Pellegrino. Când Carvalho va vorbi presei, toată lumea îl va crede.

Papa Ioan-Paul al II-lea se întoarse către ei și le vorbi cu o ardoare care contrasta cu calmul său obișnuit. De data aceasta se hotărâse să spună lucrurilor pe nume.

— Întoarceți-vă la cronovizor, părinte, Papa vă ordonă să faceți asta! Revedeți epoca faraonului Akhenaton, căutați originile acestui cult al lui Aton și aduceți-mi dovada că această pseudo-revelație a fost o mascaradă, o impostură. Altfel nu se poate!

Apoi se liniști, își șterse fruntea și se așeză pe scaunul papal.

— Și…

Ezită o clipă.

— …și dacă mai găsiți ceva, prieteni, anunțați-mă.

— Contați pe noi, Sfinte Părinte, spuse Natașa.

— Mulțumesc, doamnă, răspunse Papa cu o privire recunoscătoare. Avem același Dumnezeu dumneavoastră și cu mine, sunt sigur că va face o minune.

Ioan-Paul al II-lea fusese atât de vehement, încât Natașa și Pellegrino tăcură pentru o clipă.

— Pot să vă rog ceva, Sfinte Părinte? întrebă Pellegrino.

— Da.

— Eu și Natașa am anticipat dorința dumneavoastră și vrem să începem o nouă incursiune în Egiptul lui Akhenaton, dar avem nevoie de un nou colaborator.

Papa se încruntă. Natașa îi dădu mai multe detalii.

— Avem nevoie de un egiptolog care să vorbească fluent limba egiptenilor antici. Altfel, nu vom înțelege imaginile pe care le vom vedea. Mi s-a vorbit despre Dottore Battista del Drago, curatorul Muzeului Gregorian Egiptean.

Fața Papei se lumină brusc.

— Îl cunosc, este un adevărat erudit. Angajați-l, dar nu-i spuneți nimic despre Carvalho sau despre cub. Îl vom ruga să semneze un angajament de confidențialitate. Îl voi suna imediat pentru a vă primi cât mai curând posibil.

62

Chiar şi pentru cei îndrăzneţi, unele poveri sunt greu de dus. Aşa se simţea Gregory Parker. Ideile i se învălmăşeau în cap. Mai întâi descoperirea cubului, cu consecinţele lui nebănuite, apoi dezvăluirea lui Gunther Kircher despre faraonul Akhenaton.

Abia întors de la Cairo, încercase să doarmă. Degeaba. Pe la ora patru dimineaţa, se trezi. Se hotărâse. Acum, că avea o armă serioasă împotriva lui Dom Alberto Carvalho, trebuia să se lămurească de partea cui era. Subconştientul lui o făcuse deja, dar mai rămânea să-şi pună acţiunile în concordanţă cu gândurile.

Se spălă rapid şi coborî să ia un mic-dejun îndestulat la restaurantul hotelului. Mintea continua să-i lucreze. Chiar dacă generalul Swaggart şi grupul lui Yoël Cohen s-ar fi luptat împotriva lui Carvalho, el nu se putea alătura lor. Aceşti vizionari, creştini sau evrei, mânuiau dinamita ca pe popice. Şi ei puteau da foc lumii pe negândite, asemenea lui Carvalho.

Se hotărî să le scrie şi să-i anunţe că renunţa la misiunea pe care i-o încredinţaseră. Le dădea banii înapoi, apoi s-ar fi dus şi i-ar fi spus totul curatorului Muzeului Israelului, Natașa Yadin-Drori.

Doar ea îi inspirase încredere, era cu adevărat responsabilă. La scurt timp după ce vorbise cu Papa şi îi spusese de primul set de fotografii, îl căutase la consulatul Regatului Unit din Ierusalim. Dar Gregory nu răspunsese, se temea de o avalanşă de reproşuri. De data aceasta, avea să înţeleagă repede, mai ales dacă i-ar fi adus acel obiect extraordinar: Chivotul Legământului.

Plăti camera şi plecă la Negev. După o oră de mers cu maşina, parcă în curtea principală a unui mare chibuţ unde stătuse în timpul primei sale vizite în Israel.

— Simon Benchetrit este aici?

— Vedeţi în pivniţă, îi răspunse cineva.

Simon era o veche cunoștință, un țăran francez din regiunea Digne, care emigrase în Israel și acum producea vin cușer în Negev. Gregory nu înțelesese niciodată cum vinul poate fi cușer, dar atâta timp cât acest lucru era scris pe etichetă, clienții religioși îl beau cu încredere. Cu trei săptămâni înainte, de teamă să nu i se fure Chivotul, Gregory îl împachetase cu grijă într-o ladă de vin pe care i-o încredințase.

— Salut, Simon!

— Bună, Greg.

— Am venit să-mi iau lada înapoi.

— Urmează-mă.

Simon îl conduse în hambarul unde o ascunsese.

— O iei cu tine?

— Da, o pun în mașină.

— Lasă-mă să te ajut, e grea.

Simon avea mușchi lucrați îndelung în munca la câmp. Puse lada în portbagaj, în timp ce Gregory se scotocea prin buzunare.

— Mulțumesc pentru ajutor, prietene. Iată suta de dolari pe care ți-am promis-o.

— Cu plăcere. Ce ai în cutie?

— Simon, dacă ți-aș putea spune, nu m-ai crede!

63

A doua zi după conversația lor cu Papa, Natașa și Pellegrino merseră la Muzeul Gregorian Egiptean. Înainte de asta, părintele trecuse pe la biroul secretarului de stat, care redactase un angajament de confidențialitate pentru curator.

— Spuneți-i să semneze ambele copii și să păstreze una. Condițiile sunt foarte dure, dar Papa insistă să țină secretul în ceea ce privește cronovizorul.

— Ce riscă? Excomunicarea? întrebă Pellegrino râzând.

— Mai rău decât atât, răspunse secretarul de stat, foarte serios.

Muzeul Egiptean Gregorian era unul dintre cele douăsprezece muzee situate între zidurile Vaticanului. După ce se legitimară la recepție, Natașa și Pellegrino merseră să se întâlnească cu interlocutorul lor în sala principală de expoziție. Acesta îi întâmpină cu un gest larg.

— Nu seamănă deloc cu un savant bătrân și ramolit, comentă Natașa cu voce joasă, e deja un punct câștigat.

Battista del Drago avea într-adevăr farmecul și alura rafinată a unui aristocrat italian. Era un bărbat frumos, cu părul creț grizonant și ochi zâmbitori. Trecuse de cincizeci de ani, dar nu-i dădeai. Seamănă puțin cu Marcello Mastroianni, se gândea Natașa.

— Sunteți doamna Yadin-Drori, nu-i așa? Iar dumneavoastră, părintele Ernetti? Vă mărturisesc că dacă Papa însuși nu m-ar fi sunat, aș fi crezut că este o glumă proastă. Chiar puteți vedea trecutul pe ecranul unui televizor?

Spusese asta cu voce tare, fără să-și facă griji față de vizitatorii din muzeu. Natașa îi făcu semn să fie mai discret.

— Oh, scuze!

Și continuă cu voce joasă:

— Deci e adevărat, puteți?

Părintele Ernetti îi făcu semn că da.

— Da, dar nu trebuie să strigați acest lucru în gura mare.

Lui Battista încă îi venea greu să creadă acest lucru.

— Dar este minunat, mașinăria dumneavoastră va reînnoi tot ceea ce știm despre Egiptul antic!

Părintele Ernetti încercă să-i tempereze entuziasmul.

— Mă tem că nu veți putea dezvălui ceea ce vedeți, domnule curator, și asta pentru o perioadă destul de îndelungată.

Îi întinse angajamentul de confidențialitate. Profesorul Battista îl citi și își dădu ochii peste cap.

— Asta e! Eu, care sunt vorbăreț din fire, chiar trebuie să-mi țin gura.

Și semnă ambele exemplare.

— Cum vă pot ajuta, dragii mei prieteni, și ce căutați în Egipt?

— Suntem interesați de domnia lui Akhenaton și de revoluția sa teologică.

Battista făcu o grimasă.

— Akhenaton, Nefertiti, Ramses al II-lea, ăștia sunt cei care fascinează publicul atunci când vorbim despre Egiptul antic. Dar există atât de mulți alți suverani mai puțin cunoscuți care sunt la fel de interesanți.

— Fără îndoială, dar alegerea noastră are motive întemeiate, răspunse Pellegrino. Nu pot intra în detalii, îmi pare rău.

— Bine. Urmați-mă.

Battista îi conduse într-o cameră alăturată. Pe o masă erau expuse machete fidel

reconstruite ale mai multor temple egiptene. Arătă spre una dintre ele.

— Aici se află o reconstituire a templului din Karnak, cea pe care o vor vizita toți turiștii când vor ajunge în Luxor. Dar când Akhenaton a urcat pe tron, a pus să se construiască un alt templu, chiar lângă el. Și l-a dedicat noului său zeu, Aton.

— Am fost de mai multe ori la Luxor, spuse Natașa, și nu am văzut niciodată acest templu.

— Pentru că a fost distrus în timpul contrarevoluției care a urmat morții lui Akhenaton și…

Se aplecă spre ei și șopti:

— Spuneți că mașinăria poate vedea în trecut?

Natașa dădu din cap că da. Curatorul era la fel de nerăbdător ca un copil.

— Deci acest templu… dacă am merge să-l vedem?

64

Odată ce Chivotul a fost pus cu grijă în portbagajul mașinii sale Pajero, Gregory o luă din nou spre Ierusalim. Intenționa să meargă la Muzeul Israelului și să vorbească urgent cu Natașa. O va conduce în parcare și îi va arăta ce se află în portbagaj. Apoi putea sta de vorbă cu ea.

La doar câțiva kilometri de chibuț, auzi un pocnet sec. Mașina părăsi drumul, dar Gregory reuși s-o stăpânească limitând pagubele. Coborî și aruncă o privire. Pneul de la roata din stânga spate era distrus. Înjură printre dinți și deschise portbagajul ca să scoată cauciucul de rezervă, dar o voce amenințătoare îl opri:

— Nicio mișcare, Gregory.

Arnaud era înarmat cu o pușcă de asalt. El mi-a spart cauciucul, se gândi Gregory.

— Ar fi trebuit să mă omori, Greg.

Un Jeep frână cu zgomot. Din el coborâră trei bărbați. Parker se blestemă cât de nesăbuit fusese. Arnaud era formidabil. Ar fi fost mai bine, într-adevăr, să-l elimine. Îl împușcase pe Tom din reflex, ca să se apere, nu-i trecuse prin cap să-l omoare și pe Arnaud, de data asta cu sânge rece.

— Ia să vedem ce ai în portbagaj.

Îl chemă pe Lucca, singurul dintre brazilieni care înțelegea engleza.

— Spune-le celorlalți să nu-l scape din ochi pe Gregory.

Țeava unui revolver era lipită de gâtul lui Gregory, cât timp Arnaud inspecta portbagajul.

— Bun, lada e încă aici. Apoi scotoci în buzunarele lui Gregory.

— Ce-i cu hârtia asta?

Era o fotocopie a hieroglifelor reconstituite de Gunther. Păstrase un exemplar, dar nu spuse nimic. Arnaud nu insistă şi băgă foaia în buzunar.

— Cum de m-ai găsit, Arnaud?

— Un pic de isteţime, asta-i tot. Am aflat unde stai, te-am urmărit şi am aşteptat momentul potrivit. Vestea bună pentru tine este că nu va trebui să te torturăm pentru a mărturisi unde ai ascuns Chivotul.

— Şi vestea proastă?

— Trebuie să te întâlneşti cu Dom Alberto Carvalho. Şi pot să-ţi spun că e cam supărat pe tine.

Le ordonă celorlalţi să-l lege şi să ducă lada în Jeep. Dădu cu piciorul în cauciucul spart.

— Lucca, schimbă cauciucul, pune-l pe prietenul nostru în spate şi urmează-ne.

— Unde mă duci, Arnaud? întrebă Gregory.

— La plajă.

65

Curatorul Luigi Battista nu intrase niciodată în clădirea inaccesibilă a Arhivelor secrete ale Vaticanului. Străbătând nenumăratele coridoare, rămase uimit de cantitatea incredibilă de documente clasificate aşezate pe rafturi. Trecură printr-o încăpere în care erau păstrate lăzi de toate mărimile. Unele păreau foarte vechi.

— Acestea sunt cutii cu documente?

— Nu ştiu, răspunse Pellegrino. Doar Papa e autorizat să le deschidă. Vaticanul este un loc plin de enigme, domnule curator.

— Spuneţi-mi Luigi, părinte. Şi tu, Nataşa.

Când Pellegrino a deschis uşa de la camera cronovizorului, Luigi a rămas cu gura căscată.

Aparatul se afla în standby, dar cele câteva elemente luminoase aflate în activitate în semiîntuneric, adăugate la bâzâitul permanent care umplea încăperea, făceau atmosfera foarte intimidantă, aproape deranjantă.

— Parcă am fi într-un film.

— Să sperăm că al nostru va avea un final fericit, şopti Pellegrino îngrijorat.

— Vă preocupă ceva, părinte?

— Cu ajutorul tău, Luigi, vom lămuri situaţia.

Battista nu înţelegea despre ce vorbeşte, dar era fascinat.

— Mă simt de parcă aş fi într-o navetă spaţială.

— Nu te lăsa impresionat, toată această complexitate nu se reduce decât la o

maşinărie cu multe butoane.

— Ce-ar fi să ne apucăm de treabă? sugeră Natașa.

— Ce pot să fac ca să vă ajut?

— Păi, spuse Pellegrino, care sunt coordonatele geografice ale acestui faimos templu al lui Aton de la Karnak?

— Coordonatele?

Battista ezită.

— Pentru ca aparatul să-l poată vizualiza, avem nevoie de latitudinea și longitudinea locului pe care îl vizităm.

Battista nu știa ce să-i răspundă.

— Din păcate, acest templu a fost complet distrus după moartea faraonului.

Natașa interveni:

— Era lângă actualul templu din Karnak, nu-i așa?

— Da, chiar în spate.

— Păi, atunci, propuse Natașa, vom merge la Karnak. Părintele Ernetti va plana lin spre templul lui Aton.

Luigi era complet pierdut.

— Cum adică „va plana”?

Îl văzu pe Pellegrino pornind aparatul, în timp ce Natașa răsfoia un ghid împrumutat de la bibliotecă.

— Am găsit! Templul din Karnak este situat la 25° 43' 06" nord, 32° 39' 30" est.

— Și data?

Luigi înțelese că vorbeau cu el. Răspunse puțin tulburat:

— Propun anul 1350 î.Hr. În linii mari, este începutul marii reforme religioase a lui Akhenaton. Puteți programa și o anumită zi?

— Sigur.

— 23 aprilie, în zori.

— Ai un motiv anume?

— Da, o să vedeți de ce.

Câteva secunde mai târziu, marele templu din Karnak apăru pe ecran, ca filmat de sus.

— Incredibil! se entuziasmă Luigi. Astăzi, orașul Karnak este o ruină impresionantă, dar cândva a fost o minune arhitectonică.

Pellegrino manipula cu dexteritate pârghia de ghidare care îi permitea să străbată peisajul.

— Văd celălalt templu, strigă Luigi. E mai mare, de-a dreptul uriaș!

Templul lui Aton, nou-nouț, era într-adevăr imens. Situat la est de templul din Karnak, fusese orientat spre răsărit. Într-o curte vastă cu porticuri, se puteau vedea două statui uriașe purtând efigia tânărului suveran și a soției sale, Nefertiti. Luigi profită de ocazie pentru a face câteva comentarii. Era în elementul lui.

— La scurt timp după urcarea sa pe tron, Akhenaton a decretat că nu mai avea decât un singur zeu, dar atât de puternic încât nici nu putea fi privit în față: Aton, discul solar.

— Faraonul a luat decizia singur? întrebă Pellegrino.

— Fără îndoială. Și nu mă întrebați de ce, nu știu.

— Bănuia că își va face mulți dușmani?

— S-a lovit inevitabil de obiceiurile oamenilor și de puterea preoților, care s-au

văzut lipsiți de autoritate. Însă Akhenaton nu a dat înapoi, era un bărbat încăpățânat. Iar soția lui, Nefertiti, era la fel de îndârjită ca și el.

— Era la fel de frumoasă precum o arată bustul rămas? întrebă Natașa.

— Chiar mai mult decât atât, așteaptă puțin.

— Deocamdată nu văd pe nimeni.

— Aveți încredere în mine. Potrivit textelor, faraonul și soția sa veneau în fiecare dimineață să-i aducă un omagiu zeului Aton la răsăritul soarelui. Pe 23 aprilie, soarele răsare în Luxor exact la ora 5:20. Cât e ceasul? Pellegrino se aplecă peste tabloul de bord.

— Cinci și șaptesprezece minute.

— În trei minute vor fi acolo.

— Nu știam că egiptenii aveau ceasuri, observă Natașa.

— Bineînțeles că aveau! Știai, draga mea, că una dintre primele clepsidre a fost instalată aici, în templul din Karnak. Era din alabastru, o minune de precizie. Vechii egipteni erau oameni foarte punctuali. Uita-te pe ecran, sosesc chiar acum!

66

Jeep-ul lui Arnaud, urmat de Pajero, traversa deşertul Sinai îndreptându-se spre sud. Arnaud cunoştea trucurile care făceau posibilă trecerea fără incidente a graniţei israelo-egiptene. Ajunseră în sudul extrem al peninsulei, în micul oraş Şarm el-Şeih, care devenise din nou egiptean.

Intrară în parcarea unui mare hotel. Fără niciun menajament îl scoaseră pe Gregory din maşină şi îi smulseră căluşul. Foarte slăbit de călătoria prin deşert, însetat, Gregory îl recunoscu cu greu pe omul care venea spre el.

— Filho da puta! [1]

Insulta fu urmată de o palmă răsunătoare.

De data aceasta, Gregory Parker era foarte speriat, căci furia lui Carvalho era cea a unui nebun. Episcopul se îndreptă spre Jeep. Arnaud îi arătă cufărul în care era Chivotul.

— El e…

Mângâie obiectul tremurând de emoţie, apoi săltă capacul. Cele două tăblişe mari de piatră din fotografii erau acolo.

— Această relicvă este o surpriză, nu mai au ce să spună. Felicitări, Arnaud, te-ai ţinut de cuvânt, nu vei regreta!

Apoi închise capacul, se întoarse la Gregory Parker şi se răsti la el:

— De ce nu mi-ai spus nimic despre Chivot?

Gregory rămase tăcut.

— Şi de ce te-ai dus de mai multe ori în Egipt, la Institutul German? Nu nega, Arnaud te-a urmărit!

Din nou, tăcere. Fu rândul lui Arnaud să intervină. Îi arătă lui Carvalho textul hieroglific reconstruit de Gunther Kircher.

— Nu știu dacă este importantă, dar avea această hârtie la el.

Carvalho aruncă o privire pe text.

— Ce-i asta? îl întrebă pe Gregory.

Nu-i răspunse, nu voia să pună în pericol și viața lui Kircher. Carvalho îl plesni din nou, apoi se întoarse către Arnaud.

— Omul îți aparține, Arnaud.

Îi șopti ceva la ureche.

— Contați pe mine, spuse Arnaud, care îi dădu un ordin lui Lucca:

— Du-l înapoi în Pajero!

Gregory se văzu din nou înghesuit în propriul portbagaj timp de treizeci de minute. Când vehiculul se opri, se aflau pe un heliport.

— Urcă! ordonă Arnaud.

Parker fu târât în elicopter. Avea încă mâinile legate. Apoi Arnaud se așeză la manșă și îi spuse lui Lucca:

— Du-te și anunță-l pe Dom Alberto că vin cu el.

Tură motorul.

— Unde mergem? întrebă Gregory, temându-se de răspuns.

— Ordinele lui Carvalho sunt să te supun „corvezii lemnului”. Știi ce înseamnă asta?

— Habar n-am.

— Un mercenar mi-a spus că în timpul războiului din Algeria, când doreau să dea un bun exemplu rebelilor, suiau câte un şef din Frontul de Eliberare Naţională într-un elicopter şi îl lăsau să cadă deasupra unui sat. Ce rămânea din corp producea un efect sigur asupra localnicilor.

Elicopterul decolă. Gregory închise ochii. Arnaud chiar avea de gând să facă asta? Îi cercetă chipul, care era în continuare încruntat. În timp ce zburau peste crestele colorate ale deşertului, se simţea ca un condamnat dus la locul execuţiei. Dacă voia să spună o rugăciune, acum era momentul. O făcu în gând, dar fără prea multă convingere. În cele din urmă, pilotul se întoarse către prizonierul său.

— Deşertul Chour, îl ştii?

— Viitorul meu mormânt?

— Poţi să-l priveşti şi aşa.

1. „Pui de lele!” (portugheză, în original) (n.tr.).

67

În laborator, manipulând cu pricepere pârghia de ghidare, părintele Ernetti se apropia de suveranii egipteni: Akhenaton și Nefertiti, două figuri legendare.

— Din fericire, templul lor e făcut doar din coloane, a explicat Pellegrino, căci cronovizorul nostru nu poate străpunge zidurile.

— Este o caracteristică a templelor închinate lui Aton, a explicat Luigi. Zeul lor fiind identificat cu soarele, nu construiau un acoperiș care să-l împiedice să treacă. Voi i-ați închide ușa lui Dumnezeu?

— Doamne, că urât mai e! exclamă Natașa.

Exclamația sa era sinceră și nu lipsită de adevăr. Se simți stânjenită când văzu zâmbetele lui Pellegrino și Luigi.

— Avea, într-adevăr, un fizic destul de… particular, comentă Luigi.

Akhenaton purta o cască înaltă și era cu pieptul gol. Fața lui exagerat de îngustă și lungă, cu bărbia ascuțită, contrasta cu buzele cărnoase, șoldurile largi și pântecul proeminent. Craniul părea tras spre spate, ca al unui dolicocefalic. Gâtul era nesfârșit de lung și ochii, pe jumătate închiși, păreau locuiți de un vis interior.

— Când au descoperit statuile lui Akhenaton, mulți egiptologi s-au îndoit de asemănarea lor, crezând că arta acestei perioade a distorsionat în mod deliberat trăsăturile feței, la fel ca expresionismul modern. Mașinăria dumneavoastră demonstrează că statuile respectau adevărul. Este uimitor!

— Suferea de vreo boală?

— S-au dat mai multe diagnostice, precum o tulburare endocrină sau o boală genetică rară numită sindromul Marfan sau sindromul Barraquer-Simons. Nu uitați, căsătoriile consanguine erau obișnuite în rândul faraonilor, un teren

propice pentru bolile ereditare.

Umbra templului lăsă loc luminii aurii a zorilor, iar chipurile regelui și reginei se luminară și ele, ca într-un fel de transă. Faraonul începu să cânte un imn religios, apoi regina i se alătură.

— Ce spun? întrebă Natașa.

— Se roagă la discul solar.

— Vrei să-ți spun ce cuvinte rostește ca să le poți traduce? întrebă părintele Ernetti.

— Nu este nevoie, răspunse Luigi, toate aceste rugăciuni sunt cam la fel. Celebrează splendoarea și puterea zeului.

Natașa se apropie de ecran.

— O puteți mări pe Nefertiti?

— Voi încerca.

— Am crezut mereu că regina era mai înaltă, spuse Natașa.

— Ceea ce o face să pară mică este înălțimea soțului ei, care e disproporționat de înalt.

Natașa vedea că frumusețea acestei femei era fascinantă, aproape ireală.

— E uluitoare de-a dreptul!

Spre deosebire de bustul expus în muzeul din Berlin, regina nu-și ascundea părul lung sub o tocă rigidă. Ecranul alb-negru reda părul așa cum era în realitate, un negru ca de abanos, cu reflexe albăstrui.

— Ce cuplu ciudat, observă Natașa. Un asemenea contrast…

— Nefertiti nu era doar frumoasă, comentă Luigi, ci avea și un caracter puternic. Uitați-vă la ea.

Regina părea să pună în rugăciunea ei o fervoare și mai puternică decât cea a

soţului său.

— Nefertiti credea cu adevărat că acest nou zeu, Aton, era zeul unic. Unii egiptologi au vorbit despre aceşti soţi ca despre nişte fanatici mistici, sublinie Luigi.

— Chiar aşa? se miră Pellegrino.

— Trebuiau să fie astfel pentru a impune întregului Egipt adoraţia unui nou zeu, atât de diferit de tot ce cunoşteau ei. În plus, au interzis toate celelalte culte.

— Cum se poate interzice o credinţă? întrebă Pellegrino indignat.

Luigi făcu un gest fatalist.

— Prin folosirea armei clasice a dictatorilor: cenzura. Akhenaton şi Nefertiti au închis toate celelalte temple şi au forţat clerul să plătească tribut noului zeu.

— E un aspect al lui Akhenaton care îl face mai puţin atractiv, spuse Pellegrino.

— E adevărat. În Occident, el trezeşte mult interes, întrucât îl vedem ca pe inventatorul monoteismului, dar era la fel de autoritar ca Napoleon!

Natașa începea să-l găsească pe Luigi Battista simpatic. Nu era blocat, ca mulţi egiptologi pe care îi cunoştea, în idei convenţionale.

— Aceasta este partea întunecată a monedei monoteiste: dacă adevărul este unul, vai de necredincioşi. Şi vă spun…

Coborî vocea de parcă i-ar fi fost frică să nu fie auzit de personajele de pe ecran.

— Da? şopti Natașa, amuzată.

— Nefertiti a fost mai rea decât el. Nu vă lăsaţi înşelaţi de frumuseţea ei, era cu adevărat despotică.

— Oamenii nu se vor schimba niciodată, se tângui părintele. În loc să convingă, reprimă.

— Akhenaton şi Nefertiti le-au spus oamenilor că, odată cu ei, se deschide o nouă eră pentru Egipt, precizează Luigi. Şi au dovedit-o.

— Cum?

— Au abandonat fosta capitală Teba pentru a construi una nouă în mijlocul deșertului: Akhet-Aton, Cetatea Soarelui.

CETATEA SOARELUI

68

Deșertul Chour, la granița de sud-vest a Canaanului, era unul dintre cele mai aride locuri de pe planetă, unde nu supraviețuiesc decât scorpioni, șopârle și șerpi. Gregory se pregăti pentru inevitabil. Într-un minut sau două, trupul lui chinuit avea să-și găsească odihna pe o stâncă.

Brusc, aparatul pierdu din altitudine și aterizează fără probleme într-un loc aproape selenar. Când Arnaud deschise ușa cabinei, aerul fierbinte îi lovi direct în față.

— Hai, cară-te!

Gregory îi arătă mâinile și picioarele legate.

— Cum?

— Cară-te, îți zic, repetă Arnaud cu o voce amenințătoare.

Gregory se rostogoli, așa cum putu, din cabină.

— Ai de gând să mă împușți?

— Nu. Acum câteva săptămâni, mi-ai cruțat viața. Voi face și eu la fel.

Gregory își aminti că Arnaud fusese soldat. Mai avea încă o umbră de onoare. Extraordinar.

Arnaud îi aruncă o butelcuță cu apă și cheia cătușelor.

— Dacă scapi din acest nenorocit de deșert, înseamnă că Dumnezeul tău englez ține cu tine. Noroc!

Porni motorul și urcă spre cer.

Gregory se târî până la cheie și reuși să-și elibereze mâinile, apoi picioarele. Îi era sete. Luă butelcuța cu apă lăsată de Arnaud și înghiți o gură de apă călduță care îi permise să-și recapete forțele. În pofida tuturor așteptărilor, era încă în viață. În mijlocul deșertului, sub un soare arzător, cu apă cât să reziste doar timp de câteva ore.

Se ridică și se uită în jur.

În depărtare, spre sud, se zărea dunga albastră a mării. Merse în direcția opusă, spre nord. Cu puțin noroc, avea să dea peste o patrulă israeliană, una dintre acelea care încă supraveghea partea de nord a deșertului, de când Sinaiul fusese redat Egiptului, în anul precedent, în schimbul unui acord de pace.

Își scoase cămașa, rupse o bucată, își încropi un turban și se acoperi, cu chiu cu vai, cu restul de pânză. Pietroaiele mari îi încetineau mersul.

Se gândi la generalul Swaggart și la partenerul său, Yoël Cohen. Bine că la Ierusalim erau cu ochii pe el în permanență, iar aici nu se găsea nimeni să-l salveze! Fără îndoială că-i pierduseră urma. Gândurile îi năvăleau în minte de parcă ar fi vrut să-l blocheze pe cel care-i spunea să stea întins la pământ și să-și aștepte moartea.

Își aminti de acel film vechi, Cele zece porunci, și de scena în care Moise (Charlton Heston), abandonat ca el în același deșert de Ramses al II-lea (Yul Brynner), mersese până la epuizare, înainte de a se prăbuși în praf. Ajunsese în Țara Madianului, în regiunea Muntelui Sinai, unde fiicele lui Jethro îi dăduseră de mâncare și de băut. Din păcate, nu se afla într-un film. Măcar exista vreo oază în acest colț pierdut de deșert?

E uimitor să descoperi cum viața se agață de corp până la ultima suflare. Deșertul nu-l cruța. Se sufoca de căldură în timpul zilei, iar când se lăsa noaptea tremura de frig. Se ghemui în scobitura unei stânci și dormi timp de câteva ore, cuprinzându-se cu brațele pentru a se încălzi. A doua zi, în zori, își reluă marșul spre nord. Soarele redevenea, mult prea repede, globul de foc care fusese cu o zi înainte. Rătăci astfel două zile. Flămând, deshidratat, simțea că-l părăsesc puterile. Chiar dacă știa că această slăbiciune îi poate fi fatală, se prăbuși într-o crăpătură din stâncă și închise ochii.

— Cine eşti?

Întrebarea fusese pusă în ebraică, în arabă, apoi în engleză. Soldatul îi dădu şi o lovitură uşoară. Însoţitorul său, precaut, îşi îndreptă arma M16 spre el. Gura îi era atât de uscată, încât fu foarte greu să răspundă:

— Englez… turist… pierdut…

Un turist englez pierdut în deşert? Soldaţii nu l-au crezut. L-au legat şi l-au ridicat în picioare. Unul dintre soldaţi îi dădu să bea nişte apă, încetişor. Apoi l-au urcat în spatele vehiculului blindat şi au plecat la drum. În timp ce unul conducea, celălalt vorbea la telefon.

— Unde mergem?

— Beer Şeva, răspunse soldatul.

Înapoi de unde am plecat, se gândi Gregory în timp ce ochii i se închiseră şi căzu într-un somn adânc.

*

Şi-a venit în fire într-o cameră fără ferestre. Se ridică cu greu şi bătu cu pumnul în uşa celulei. Spuse că-i era sete. Câteva minute mai târziu, un soldat îi aduse o tavă cu ceva de mâncare, extrem de frugal. Mâncă lacom tot ce era pe ea.

În mod ciudat, ore întregi nu venise nimeni să-l vadă. Ceru să discute cu un ofiţer, dar i se spuse să aştepte. Aşa că aşteptă. Treptat, şi pentru că mâncase cât de cât, îşi recapătă puterile. Ar fi vrut să se bărbierească, avea o barbă de câteva zile, dar gardienii lui păreau să aibă instrucţiuni clare să-l ţină deocamdată ascuns.

La sfârşitul zilei, uşa celulei se deschise. Un bărbat mic, chel, îmbrăcat într-o cămaşă gri şi pantaloni de pânză groasă, îi vorbi în engleză.

— Vă căutăm de ceva vreme, domnule Parker.

Privirea lui trăda o hotărâre neclintită.

— De unde îmi ştiţi numele? întrebă Gregory.

— De la vizita dumneavoastră la Templul lui Solomon, fotografia e în toate secţiile de poliţie.

— Cine sunteţi?

— Mă numesc Eizer, Zvi Eizer. Şi lucrez pentru Mossad.

69

Entuziasmat de prima sa întâlnire cu cronovizorul, profesorul Battista se întorsese la muzeu pentru nişte documente. Găsi pe birou un bilet de la Papă, care dorea să-l vadă.

Se duse imediat la Sfântul Părinte.

— Deci, dottore, ce părere ai despre maşina timpului?

— Este cea mai extraordinară invenţie a acestui secol, Sfinte Părinte. O adevărată şansă pentru un istoric. Datorită ei, vom verifica tot ce ştim despre Egiptul antic.

— Mă bucur că participi la această aventură, Luigi.

Ioan-Paul al II-lea şi egiptologul se cunoşteau de multă vreme. Luigi era încrezător.

— Părintele şi Natașa sunt oameni încântători, dar nu prea înţeleg ce caută.

— Tot ce pot să-ţi spun, prietene, este că Natașa şi Pellegrino au o misiune care trebuie să rămână secretă. Şi pentru tine, din păcate!

Doctorul dădu din cap.

— Trebuie să-i ajut să găsească ceva despre care nu am habar. Nu e uşor ceea ce îmi cereţi, răspunse el păstrându-şi zâmbetul.

Faţa Papei deveni gravă.

— Pentru că miza este imensă. Pot conta pe tine, dottore Battista?

— Desigur, Sfinte Părinte, dar parcă mi-aţi dat să citesc un roman poliţist ascunzându-mi începutul şi sfârşitul!

*

A doua zi dimineață, Natașa și Pellegrino îl văzură pe Luigi sosind cu mai multe cărți în brațe. Întinse o hartă pe masă.

— Acesta este Egiptul din timpul dinastiei a XVIII-a, de pe vremea lui Akhenaton.

Indică un punct de pe malul Nilului.

— La sud, este Teba, capitala, unde se află templele din Karnak și Luxor. La patru sute de kilometri spre nord, urmând Nilul…

Arătă un alt punct, în mijlocul deșertului.

— Akhet-Aton, „orizontul lui Aton”. Acesta este numele pe care faraonul l-a dat noii sale capitale. În Egiptul modern, este Tell el-Amarna.

— A mai rămas ceva din el? întrebă Natașa, interesată.

— Aproape nimic. Totul a fost distrus după moartea faraonului, orașul a fost abandonat. Dar din moment ce avem mașinăria…

— Îmi trebuie coordonatele geografice ale orașului, zise părintele.

— Încercați 27° 38' 00" nord, 30° 55' 00" est.

— Vreți vreo dată anume?

— Ultima dată când l-am văzut pe faraon a fost în 1350. Să-i dăm timp să-și ridice capitala. Să spunem… 1346 î.e.n.

Ceea ce văzură pe ecran îi lăsă fără cuvinte. O aglomerare imensă, de un alb imaculat, părea să se predea fără împotrivire focurilor sacre ale zeului Soare,

Aton.

— Cetatea Soarelui! spuse Luigi pe tonul unui jongler, prezentând mulțimii minunea minunilor.

Orașul era străbătut în centru de un bulevard larg paralel cu Nilul, mărginit de temple, zone rezidențiale, străzi comerciale, palate înconjurate de grădini.

— Ce de lume! se miră Pellegrino. De unde vin toți acești oameni?

— De peste tot. Unii erau adepți ai noului zeu, alții veneau din oportunism, pentru a se da bine pe lângă noul regim.

— Și în celelalte orașe ale Egiptului? întrebă Natașa.

— În alte părți, oamenii nu mai știau ce să creadă, mai ales că preoții nu ezitau să protesteze față de brutalitatea reformei religioase.

Luigi le indică un punct de pe ecran.

— Părinte, ați putea să măriți imaginea pe acest cartier?

Pellegrino mări în direcția indicată.

— Aici e cartierul artiștilor. Iar atelierul pe care îl vedeți este cel al lui Thutmose, sculptorul care a realizat bustul reginei expus în muzeul din Berlin.

— Îi știm și numele? se întrebă Pellegrino.

— Da, situl Amarna a fost excavat meticulos de generații de egiptologi. Sculptorul a fost unul dintre notabilii Curții.

Pellegrino deplasă cronovizorul pentru a avea o imagine deasupra clădirii. Lui Luigi îi veni deodată în minte o idee amuzantă.

— Ați putea să priviți pe fereastră?

— Voi încerca.

Pellegrino coborî „camera” la înălțimea ferestrei. Nu existau geamuri.

Văzu o siluetă așezată care părea să pozeze pentru sculptor. Din păcate, spre deosebire de ceea ce sperase Luigi, nu era Nefertiti cu celebrul ei con albastru, ci un bărbat în vârstă, cu burtă:

— Nu câștigi de fiecare dată, spuse Pellegrino.

Deplasă cronovizorul și exploră restul orașului.

— La acea dată, explică Luigi, orașul Akhet-Aton avea cincizeci de mii de locuitori, ceea ce era mult pentru un oraș egiptean.

— Unde locuia faraonul? a întrebat Pellegrino.

— La capătul nordic al sitului, pe care arheologii îl numesc „Palatul Fluvial Nordic”.

Reședința privată a suveranului era un veritabil paradis cu multe specii exotice, unde animalele trăiau liber. Adorarea Soarelui era legată de respectul pentru natură, adăugă Luigi. După cum puteți vedea, cei care se închinau zeului Aton erau niște ecologiști avant la lettre.

— Poți să-L iubești pe Dumnezeu în timp ce îți tiranizezi poporul, spuse Pellegrino pe un ton dezamăgit. Și casele alea din jurul palatului ce reprezintă?

— Acelea sunt casele puținilor privilegiați ai regimului. Akhenaton și Nefertiti aveau nevoie de aliați, astfel că erau foarte generoși cu cele mai influente familii.

O mulțime numeroasă se adunase pe bulevardul principal care traversa orașul.

— Ce se întâmplă? întrebă Natașa.

— E plimbarea zilnică a regelui, răspunse Luigi. Faraonul credea că este singurul reprezentant al lui Aton pe Pământ, dar un zeu trebuie venerat. De aceea, în fiecare dimineață, străbătea orașul de la nord la sud. Îl vedeți?

Pe micul ecran alb-negru al cronovizorului, se văzu carul aurit al faraonului, tras de doi cai albi. În fața echipajului suveranului, un sclav dădea drumul porumbeilor.

— Ce spectacol! comentă Natașa.

Carul se opri în fața unui palat de pe bulevard. Akhenaton intră solemn în clădire.

— Unde se duce? Mulțimea pare să se aștepte la ceva.

— S-a oprit la palatul reginei. Este un ritual zilnic, regele merge să se unească cu soția sa.

— Simbolic? întrebă Pellegrino.

— Nu, de ce?

70

Dom Alberto examină Chivotul din toate unghiurile.

Pentru moment, îl pusese pe o masă din apartamentul imens pe care îl ocupa la ultimul etaj al unui hotel de lux din Șarm el-Șeih.

— Minunat! șopti el în timp ce-l privea pe toate părțile.

Însă prețiosul obiect suferise stricăciuni. Pe alocuri, vopseaua se dezlipise și lemnul fusese zgâriat. Relicva biblică nu fusese făcută pentru a suporta astfel de tratamente, ar fi trebuit să fie transportată la casa lui din Italia și păstrată într-un seif. Dar cum s-o scoată din Egipt fără să fie prins? Vorbi despre asta cu Joaquin.

— Aș putea s-o iau cu mine și să merg pe traseele contrabandei cu droguri. Cunosc canalele, trebuie doar să plătești prețul.

Carvalho acceptă. În mâinile lui Joaquin, Chivotul va ajunge la Roma în stare bună. Apoi examină hârtia acoperită cu hieroglife pe care Arnaud o găsise în buzunarul lui Gregory Parker.

Și asta ce-o mai fi? se întrebă el.

Cineva notase „sinteză”, cu un stilou. Poate de aceea Gregory vizitase de mai multe ori un institut din Cairo. Meciul e atât de strâns, se gândi Carvalho, încât niciun detaliu nu trebuie trecut cu vederea. Prin urmare, se hotărî să consulte un specialist. Luă telefonul și sună un prieten de la universitate care se oferi să-l contacteze pe un egiptolog de la Departamentul de Antichități Egiptene.

— În niciun caz! Aș dori pe cineva care să știe să-și țină limba.

— Atunci, îl rog pe profesorul Tadeusz Marian, e polonez. El întotdeauna are nevoie de bani.

Carvalho reuși – plătind gras – să-l invite pe profesorul Marian la Șarm el-Șeih. Trimise după el pe unul dintre șoferii săi brazilieni.

Odată ajuns acolo, oaspetele se chinui îngrozitor să coboare din maşină. Călătoria îl epuizase. Tadeusz Marian era un bărbat în vârstă, cu un aer mai degrabă morocănos. Se sprijinea într-un baston pentru a merge.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat să veniţi, domnule profesor! Sunt părintele Carvalho. Urmaţi-mă, textul pe care am să vă rog să-l descifraţi se află în apartamentul meu.

Profesorul răspunse fără să zâmbească:

— Mă duc întâi să trag un pui de somn, ne vedem pe urmă.

Se duse la recepţie, unde i se dădu cheia camerei.

Dom Alberto se uita la el şi nu-i venea să creadă, nu-i plăcea aroganţa acestui om.

Două ore mai târziu, profesorul bătu la uşă.

— A, domnule profesor, sper că v-aţi odihnit.

— Nu mai am vârsta călătoriilor, mormăi el.

— Să nu exagerăm, Cairo nu este chiar atât de departe de Şarm el-Şeih!

Profesorul aruncă o privire în jur.

— Aerul condiţionat este prea puternic. Nu pot lucra în frigul ăsta.

Era prea mult pentru Carvalho.

— Tadeusz, vrei bani?

Profesorul fu surprins să i se vorbească cu atâta familiaritate.

— Da, dar…

Carvalho îi arătă un plic doldora de dolari.

— Bun, atunci treci la treabă fără să mai faci atâtea nazuri şi bagă în buzunar dolarii. În caz contrar, te întorci la Cairo pe jos!

Profesorul îşi schimbă imediat comportamentul.

— Ce… ce text trebuie să traduc? întrebă el, intimidat de această brutalitate neaşteptată.

Dom Alberto aruncă hârtia pe masă în faţa lui. Tadeusz Marian o studie o clipă.

— Este un text din timpul dinastiei a XVIII-a, nu-i aşa?

Carvalho nu ştia nimic despre dinastiile egiptene, dar îşi spuse că, dacă Gregory Parker făcuse mai multe călătorii la Cairo pentru a recupera această scriere, înseamnă că era importantă.

— Tu trebuie să-mi spui.

— Înţeleg.

Tadeusz Marian se încruntă.

— Ceea ce am citit este… neobişnuit. Îmi dai un creion şi hârtie, te rog?

Dom Alberto i le aduse.

Bătrânul profesor începu să reconstituie textul, cuvânt cu cuvânt. Apoi se întrerupse şi se uită neîncrezător la Carvalho.

— E o glumă?

— De ce spui asta? mârâi Carvalho.

— Pentru că nu are sens! zise indignat Tadeusz Marian.

— Tradu tot textul.

— Întâi banii, răspunse celălalt, precaut.

Carvalho îi întinse plicul.

— Ei?

— E o scrisoare. Sau mai degrabă o mărturisire, scrisă de însuşi faraonul Akhenaton.

— Citeşte-mi-o!

Câteva minute mai târziu, nemişcat, Carvalho îl asculta pe profesorul Marian repetând:

— Acest text este o farsă, nu-i aşa?

După câte se părea, era o bombă cu ceas. Dacă Parker plecase în Egipt, se gândi el, ar putea fi doar pentru a găsi originalul. Desigur, fusese o nouă stratagemă, ca şi în cazul fotografiilor false, pentru a-i zădărnici planurile. Se uită la ceas. La ora aia, Arnaud scăpase deja de Parker.

De data asta, îşi spuse, am reacţionat prea repede, ar fi trebuit să-l silesc să vorbească înainte de a-l executa. Mi-a mai rămas o singură sursă: să-l interoghez pe egiptologul pe care l-a consultat la Cairo.

— Ţi-am pus o întrebare, insistă Tadeusz, redevenind nesuferit.

— Joaquin! Du-l înapoi la staţia de autobuz pe amărâtul asta, mi-a ajuns.

71

Pe parcursul zilei, Luigi Battista le arătă Natașei și lui Pellegrino alte aspecte ale vieții de zi cu zi a egiptenilor din mândra capitală a lui Akhenaton. Văzură bărci care descărcau încărcături grele în port, uneori chiar mirodenii care soseau din îndepărtata Somalie; îl văzură pe rege făcând dreptate, așezat pe tron, într-una dintre curțile palatului, inundate de lumina sacră a soarelui. Îi observară pe el și pe regină, alături de copiii lor, mâncând pui fript sau îmbrăcându-se în haine de ceremonie[1].

Momentul cel mai solemn a fost când suveranii, urmați de copiii lor, au intrat în marele templu al lui Aton, ridicat în centrul orașului.

— Era cel mai mare lăcaș de cult construit în Egipt, explică Luigi.

La fel ca în cazul templului lui Aton din Karnak, mai multe curți se înlănțuiau una după alta, separate prin stâlpi. Procesiunea se opri în cele din urmă într-o incintă unde erau ridicate patru statui uriașe ale faraonului și ale reginei sale.

— Se văd de peste tot! spuse Natașa.

— Chiar așa, confirmă Luigi. Cultul personalității era o componentă inseparabilă a noii religii a lui Aton. Pe lângă Akhenaton și Nefertiti, Stalin și Mao erau niște amatori!

Cei doi suverani își oferiră jertfele lui Aton, doi porumbei sugrumați de curând. Apoi faraonul își întinse solemn brațele, imitat de Nefertiti.

— Ce fac?

— Se închină zeului Soare.

Pellegrino începu să citească pe buze cuvintele rostite de faraoni.

Luigi închise ochii și traduse aproape instantaneu:

„O, Soare, care te ridici mândru în înaltul cerului,

Astru viu, care trăiești dintru începuturi,

Ești frumos, mare, strălucitor.

Razele tale îmbrățișează pământul până la capătul lumii,

Tu care ești Rege și ne stăpânești pe deplin.”

Natașa și Pellegrino se uitară unul la altul. Era același text pe care îl găsiseră gravat pe tablele Chivotului Legământului. Natașa dori să se asigure.

— Aceste cuvinte sunt imnul lui Aton?

— Bună observație, răspunse Luigi. Se spune că însuși faraonul l-ar fi compus. E un fel de Pater Noster al noii religii. Știați că în Psalmul 104 din Biblie sunt niște cuvinte aproape identice?

— Nu știam, răspunse Pellegrino, pe jumătate surprins de ceea ce descoperise cronovizorul la Ierusalim.

— Asemănările sunt foarte ciudate, adăugă Luigi, de parcă psalmistul evreu ar fi fost inspirat, nu se știe cum, de religia lui Aton în compunerea rugăciunii. Asta v-ar putea părea șocant, părinte Ernetti…

— Oh, zise Pellegrino, făcând pe fatalistul, nimic nu mă mai surprinde!

Când ceremonia se încheie, regele și regina traversară un pod acoperit care le permise să traverseze drumul principal. Se opriră la un balcon. Mulțimea de dedesubt îi aclama.

— Se spune că în fiecare zi, comentă Luigi, cuplul regal apărea la acest balcon, care se numea „balconul aparițiilor”.

— Se pare că erau foarte populari în rândul oamenilor, remarcă Pellegrino.

— Nu uitați, adăugă Luigi malițios, că deseori își încheiau aparițiile aruncând pumni de monede de aur în mulțime!

Natașa își turnă o ceașcă de ceai.

— Cine este adevăratul zeu, Aton sau faraonul?

— Ambii. Teocrația lui Akhenaton a dus la o adorație absolut delirantă a familiei regale.

Un gardian bătu la ușă. Un apel urgent de la Tel Aviv pentru Natașa.

— Trebuie să fie Zvi! exclamă Natașa. Mă duc să răspund!

Și ieși.

— Cine este acest Zvi? îl întrebă Luigi pe Pellegrino. Soțul ei?

— Nu chiar, mai degrabă cineva cu care lucrează.

Răspunsul laconic al părintelui Ernetti îl făcu pe Luigi să creadă că atinsese anumite aspecte secrete ale misiunii lor. Nu insistă. După câteva minute, Natașa apăru în cadrul ușii și-i făcu semn lui Pellegrino să vină lângă ea. Vorbeau în șoaptă.

— Trebuie să mă întorc la Tel Aviv, părinte. L-au găsit pe Gregory Parker.

— Este o veste destul de bună, nu-i așa?

Natașa se îndoia.

— Are să ne spună ceva grav.

1. Toate aceste scene ale vieții cotidiene sunt vizibile pe un perete al actualului muzeu din Luxor.

72

Deși Papa Ioan-Paul al II-lea avea un fizic de luptător, în adâncul sufletului era pesimist și fragil. Era o modalitate de a fugi de soartă? Cu siguranţă că nu, deoarece Sfântul Părinte nu era superstițios. Superstiția, spunea el, este o rămășiță a idolatriei. Credem în mod eronat că Îl putem influența pe Dumnezeu, dar Dumnezeu este liber. Libertatea Lui este cea care ne sperie și, uneori, ne salvează. Nu, Karol Wojtyla se aștepta întotdeauna la ce era mai rău întrucât observase că, din punct de vedere statistic, se întâmpla des!

Spre deosebire de secretarul său de stat, nu credea că Dom Alberto Carvalho fusese învins definitiv. Ținea în mâinile sale un secret formidabil. Strategii de la Vatican greșiseră crezând că șmecheria fotografiilor retușate ar fi suficientă pentru a-l determina să renunțe. Carvalho va găsi altceva, dar ce?

Răspunsul la întrebare veni câteva minute mai târziu, când cardinalul Cipriano bătu la ușă. Părea jenat.

— Sfinte Părinte, un bărbat a adus un mesaj personal pentru dumneavoastră. Cred că este un trimis al lui Carvalho.

Pe Ioan-Paul al II-lea îl străbătu un fior.

— Să iau plicul sau să-l trimit înapoi?

— Nu scapi de necazuri închizându-le ușa, răspunse Papa. Adu-mi plicul.

În așteptarea întoarcerii secretarului de stat, Papa începu să tremure, ca în timpul crizelor de angoasă care îl făcuseră să sufere atât de mult în adolescență. Câteva minute mai târziu, Cipriano îi întinse plicul. Întrebă dacă ar trebui să plece.

— Nu, rămâi, Cipriano. Plecarea ta nu va schimba nimic din ceea ce urmează să se întâmple.

Era un plic mare, identic cu cele anterioare trimise de Carvalho. Înăuntru se afla doar o fotografie, însă cât se poate de explicită.

Carvalho ținea într-o mână ziarul La Stampa, apărut cu o zi înainte, pentru a confirma data.

Cealaltă mână se sprijinea pe Chivotul Legământului.

73

Încă de la începutul dimineții, generalul Swaggart era furios. Aflase și el, de la informatorul său din Vatican, că Dom Alberto Carvalho era acum în posesia Chivotului. Papa, i s-a spus, fusese devastat. Iar Yoël nu răspundea la telefon!

De câteva ore, generalul suna la Institutul Sfântului Templu, dar nimeni nu ridica receptorul. Era ceva neobișnuit. Doar Ierusalimul nu se transformase brusc în deșert african, existau telefoane!

Părea, totuși, că de data asta situația îi scapă de sub control. Își resimțea infirmitatea cu atât mai insuportabilă. Cum să stai imobil într-un scaun cu rotile atunci când totul dă impresia că se spulberă? Se mișca înainte și înapoi împingând căruciorul când la dreapta, când la stânga, de parcă aceste deplasări minuscule i-ar fi putut calma nervozitatea.

— Domnule general, îi spuse secretarul său, aveți un apel de la Ierusalim.

— Dă-mi telefonul și poți pleca.

— În sfârșit! Yoël, telefonul tău sună în gol de ore întregi. Unde ai fost?

— Eram în regiunea Sinai, nu puteam să vă sun. Situația este gravă, domnule general.

— Ce se întâmplă?

— I-am pierdut urma lui Gregory Parker.

— Ce vrei să spui cu „pierdut”? spuse Swaggart furios.

— Evaporat în natură. L-am căutat peste tot, chiar și într-o parte a deșertului.

— Dă-mi detalii, Yoël. Cum s-a întâmplat?

— L-am supravegheat discret. Când s-a întors a doua oară de la Cairo, Parker s-a întâlnit cu un țăran într-un chibuț de lângă Beer Șeva. L-am interogat pe țăran, dar n-a vrut să ne spună nimic. Cred că a ascuns Chivotul la acest om în timpul călătoriilor sale în Egipt. De atunci a dispărut. De aceea vă sun abia acum, domnule general.

Lui Swaggart îi era frică să înțeleagă prea bine și prea mult. Deveni concis, de parcă ar fi vorbit cu un subordonat, nu cu asociatul lui.

— Îți voi spune eu ce s-a întâmplat. A fost răpit de oamenii lui Carvalho și probabil că acum este mort. Pentru că Papa a primit o nouă fotografie a episcopului, pozând lângă Chivotul Legământului.

Yoël era uluit.

— De data asta, Yoël, ai fost sub orice critică!

— Așa e.

Ce să zic, admite, se gândi generalul. De parcă asta ar putea schimba ceva. Doar dacă…

— Mai avem o resursă: egiptologul, pe Gunther Kircher. Dacă Parker s-a dus să-l vadă din nou la Cairo, înseamnă că Kircher a găsit ceva. Poate e vorba de celălalt fragment de tăbliță pe care îl căutăm. Avem nevoie de el, Yoël, doar așa vom dispune de un argument solid împotriva lui Carvalho.

— O să-l găsesc.

— Contactează-l. Vei merge cu unul dintre oamenii mei.

— Cu cine, domnule general?

— Un texan, un profesionist. Ți-l trimit cu primul avion.

Lui Yoël nu-i pica bine, dar generalul avea dreptate, situația devenea foarte periculoasă.

74

Treaba lui Zvi Eizer la Mossad era să afle și să acționeze. În timp ce o aștepta pe Natașa pe aeroportul din Tel Aviv, rezumă situația în felul său.

Unu: Papa a greșit total. Având în vedere situația, ar fi fost necesar să scape de Carvalho. Un agent al Mossad-ului s-ar fi ocupat cu blândețe de asta, serviciul era obișnuit cu astfel de misiuni. Însă Papa refuzase, chiar îl chemase pe prim-ministrul Menahem Begin, pentru a-și da cuvântul că nu va încerca nimic. Begin a acceptat, dar nu era stilul lui. Rezultatul: cu o zi înainte, cardinalul Cipriano îl sunase, panicat, să-i spună că Alberto Carvalho era acum în posesia Chivotului. Frumos rezultat!

Doi: o patrulă israeliană îl găsise pe Gregory Parker pe jumătate mort în deșert. Zvi știa de la Natașa că englezul intrase în contact cu Carvalho și acoliții săi. Evident, relația lor se deteriorase. Ar putea Parker să le ofere informații pentru a remedia situația? Deocamdată, prizonierul refuza să vorbească.

Trei: explorarea trecutului cu ajutorul cronovizorului se încheiase, potrivit Natașei, cu un „schimb între Yahvé și Aton” sub domnia lui David, care putea să-i supere pe credincioși, evrei și creștini deopotrivă. Acesta este motivul pentru care Papa dăduse ordin să se continue ancheta în Egipt. Voia să afle mai multe despre faraonul Akhenaton și, dacă era posibil, să demonstreze că revoluția sa teologică a fost doar o ispită. Zvi își dădu ochii peste cap. Pe lângă faptul că a fost naiv cu Carvalho, Papa mai credea în Moș Crăciun?

— Zvi, sunt în spatele tău!

— Ah, bună, Natașa. Mă gândeam la toată tărășenia asta și nici măcar nu te-am auzit venind.

— Spune-mi despre Parker. Unde e?

— L-am transferat la închisoarea din Abu Kabir, într-o celulă izolată. Este de acord să coopereze, dar numai în prezența ta. Crede că doar tu poți să-l înțelegi.

Natașa ridică din umeri.

— Să-i facem jocul, Zvi, s-ar putea să știe ceva util.

Șeful Mossad-ului se urcă la volan și porniră în trombă spre Tel Aviv.

— L-ai lăsat pe prietenul tău în fața cronovizorului?

— Da, lucrează la începuturile domniei lui Akhenaton. Până acum, nu am aflat nimic decisiv. Spune-mi, cum ai pus mâna pe Parker?

— Din întâmplare, în deșertul Sinai. O patrulă Țahal l-a găsit într-o stare destul de proastă. Din momentul închiderii Puțului lui Warren, soldații aveau descrierea lui și s-au grăbit să-l identifice.

— Nu avea nimic asupra sa?

— Doar cămașa de pe el. Și mai am o veste proastă. Cardinalul Cipriano m-a sunat de la Vatican: Papa a primit o fotografie cu Carvalho ținând mâna pe Chivotul Legământului.

Natașa scăpă o înjurătură care îl șocă pe Zvi Eizer. Apoi adăugă:

— Minunat mod de a începe ziua, Zvi. Nimic altceva?

— Nu. Welcome home, dear! [1]

— Ajungem, spuse responsabilul de la Mossad. Dă-mi actele.

După câteva formalități la postul de control, o rugă pe Natașa să aștepte într-o cameră închisă.

Când Gregory intră, îi fu greu să-l recunoască pe englezul șarmant cu care se întâlnise la muzeu. El îi ghici surpriza pe chip.

— Am o barbă de patru zile, doamnă. Nici măcar nu am putut să fac un duș!

— Problemă de securitate, spuse Zvi.

— Oh, nu am de gând să mă sinucid, m-am apropiat destul de mult de moarte în deșert. Sincer, nu mi-a plăcut.

Natașei îi venea să-i ardă o palmă și să-i șteargă zâmbetul ăla seducător de pe chip. Imbecilul ăsta îi pusese pe toți într-o situație de nesuportat, dar simțea că mai are de jucat o carte.

— Domnule Parker, nu mi-ați ascultat sfatul, v-ați dus să căutați sub Muntele Templului și ați pus în mișcare o mașinărie infernală. Sunteți conștient de asta?

Gregory lăsă privirea în jos ca un adolescent.

— Nu mi-am imaginat niciodată că voi face o asemenea descoperire, doamnă. Cine și-ar fi imaginat? Am vrut doar să onorez memoria unchiului meu și să termin ceea ce a început.

Decise să-și pună pionii la bătaie.

— De ce i-ați arătat fotografiile lui Dom Alberto Carvalho?

— Știam c-o să plătească scump pentru ele, aveam nevoie de bani ca să organizez o expediție. L-am luat drept un colecționar de curiozități arheologice, dar mi-am dat seama repede că era nebun.

— Vă înșelați, domnule Parker, Carvalho nu e nebun.

— Îl cunoașteți? întrebă Gregory surprins.

— Drumurile noastre s-au intersectat acum câțiva ani. Carvalho este un megaloman care suferă de iluzii de grandoare. Și paranoic, cu siguranță. Dar nebun, nu. Știe ce face și face ce spune.

— Planurile lui mi s-au părut atât de periculoase, continuă Gregory, încât am regretat foarte repede că i-am dat pozele.

— Cât privește fotografiile, răspunse Natașa, serviciile secrete ale Papei au găsit o soluție. Ceea ce complică totul acum este că episcopul Carvalho deține Chivotul.

Gregory avu o mișcare de surpriză. Zvi, care asculta fără să spună nimic, decise să intervină:

— Domnule Parker, cum aţi intrat în posesia Chivotului?

În mod spontan, Natașa și Zvi își împărțiseră rolurile. El era dur și tăios, în timp ce ea era mai înțelegătoare. Era nevoie măcar de atât pentru a-l pune la punct pe acest englez arogant.

— Sunt foarte conștient, domnule, că am declanșat fără să vreau o catastrofă…

— Răspundeți la întrebarea mea!

— Când m-am întors la cub pentru a mai face o serie de fotografii, știam că armata israeliană va sigila subteranul. Așa că am luat Chivotul; era acum sau niciodată.

— Și v-ați dus să i-l vindeți lui Carvalho? exclamă Zvi, consternat.

— Nu, se apără Gregory. Când am înțeles cine este Carvalho, am bătut în retragere. Complicii mei nu au fost de acord și m-au amenințat cu o armă. Unul dintre ei i-a dat Chivotul lui Carvalho; apoi m-a abandonat în deșert.

— Domnule Parker, reluă Natașa, cunoașteți destulă arheologie pentru a înțelege de ce este periculos Chivotul…

— Din cauza a ceea ce conține?

— Nu numai. Chivotul este făcut din lemn. Prin urmare, poate fi datat cu carbon 14 și autentificat. Asta îi va permite lui Carvalho să-și valideze povestea și fotografiile.

Gregory oftă din rărunchi în timp ce își îngropa fața în mâini. Plângea.

— Când vă spun că totul s-a întors împotriva mea!

Natașa aruncă o privire spre Zvi. Tânărul ceda nervos? Gregory își șterse lacrimile și ridică privirea.

— Doamnă… am o soluție pentru dumneavoastră.

Parker se uită atent la Zvi Eizer, care lua notițe.

— Aș vrea să vorbesc despre asta doar cu dumneavoastră, față în față.

— Zvi? întrebă Natașa.

Gregory își dădu seama că Natașa și agentul Mossad se cunoșteau.

— Avantajul la vârsta mea este că nu mai ai prea multe orgolii, îi scăpă lui Zvi, când se ridică de pe scaun. Dacă discuția între patru ochi ne poate permite să avansăm, foarte bine. Dar înainte de asta…

Îl legă pe Parker de un picior al mesei.

— Pentru siguranța ta, Natașa. Și stai la un metru distanță, te rog.

1. „Bine ai venit acasă, draga mea!” (engleză, în original) (n.r.).

75

Un apel telefonic de la cardinalul Cipriano îl informă pe părintele Ernetti că Alberto Carvalho era în posesia Chivotului Legământului.

— Un necaz nu vine niciodată singur!

— Un motiv bun să grăbiți ancheta, părinte, pentru că timpul se scurge.

Pellegrino i se alătură lui Luigi Battista, căzut pe gânduri.

— Pot să vă vorbesc deschis, părinte?

Nici cu neliniștile nu stăm mai bine, se gândi preotul.

— Vă ascult, Luigi.

— Nu sunt prost, văd că scopul acestui laborator nu este doar informația istorică. Acum doamna Yadin-Drori s-a întors urgent în Israel și dumneavoastră înșivă păreți foarte îngrijorat. Ce se întâmplă? Și ce rol joc eu în toată povestea asta?

Pellegrino îl atinse pe braț cu afecțiune.

— Luigi, sunt obligat să păstrez secretul. Îți voi spune mai multe cât de repede voi putea. Deocamdată, avem încă nevoie de ajutorul tău.

Battista era din ce în ce mai intrigat, dar aventura i se părea incitantă și voia să meargă mai departe.

— Ce mai vreți să aflați?

— Cum s-a încheiat domnia lui Akhenaton?

— Ca să spun adevărul, nimeni nu știe. Cronicile sunt foarte confuze, iar egiptologii formulează cele mai improbabile ipoteze. Cert este că perioada a fost haotică.

— Hai să vedem. Ce dată sugerezi?

— Încercați anul 1338 î.e.n., acesta este momentul în care situația se deteriorează.

Primele imagini au arătat un oraș aproape gol, măturat de vântul deșertului. Gunoiul zăcea pe străzi. Pellegrino și Luigi descoperiră urmele unei distrugeri.

— Ce s-a întâmplat aici? Se pare că toată lumea a dispărut.

— Nu toată lumea. E o adunare în stânga ecranului, observă Luigi.

Erau vreo sută de oameni, iar în fața lor un preot părea să țină un discurs. Pellegrino obținu un plan general.

— Preoții vechii religii rezistă. Puteți să vă apropiați, părinte, ca să citim pe buze?

Nu fără dificultate, părintele Ernetti repeta cuvintele pe care reușise să le înțeleagă, în egipteana veche. Luigi traducea.

— Spune că faraonul a adus nenorocire pe pământ, că zeii s-au îndepărtat de Egipt.

— De ce această întorsătură? se întrebă Pellegrino.

— Noua religie este foarte prost asimilată de oameni. Preoții au semănat dezordine, iar armatele dușmane, hitiții, de exemplu, se adună la granițe.

Mulțimea începu să se împrăștie. Sosiți din mai multe părți în grupuri mici, soldați înarmați cu bâte îi împrăștiau pe nemulțumiți. Cei care se împotriveau erau fie bătuți, fie târâți la închisoare.

— Dacă așa se petreceau lucrurile în capitală, adăugă Luigi, imaginați-vă dezordinea din celelalte orașe, din Teba sau Memphis. Și încă nu s-a întâmplat ce era mai rău.

— Mai rău? Ce vrei să spui?

— Cea mai teribilă ciumă din lumea antică!

76

În închisoarea din Abu Kabir, Natașa era acum singură cu Gregory.

— Vă ascult, domnule Parker.

— O întrebare, înainte de asta. Lucrați pentru Mossad?

Natașa se crispă.

— Sunt curator la Muzeul Israelului, dar dacă țara mă cheamă, nu dau înapoi. Iar aventura dumneavoastră sub Muntele Templului a făcut multe pagube, domnule Parker.

— Singurul meu gând este să-mi repar greșelile, spuse Gregory.

— Atunci să nu mai pierdem timpul, se enervă Natașa.

— Când am explorat subteranul la prima mea vizită, am avut senzația că mă urmărește cineva. Și-a făcut simțită prezența la scurt timp după aceea, era vorba de un membru al Institutului Sfântului Templu.

Natașa închise ochii cu un oftat.

— Oh, nu, nu ei din nou!

— Îi cunoașteți?

— Toată lumea îi cunoaște. Nu sunt numeroși, dar fac mult zgomot. Vor să construiască un al treilea templu în Ierusalim.

— Au făcut echipă cu un grup de creaționiști americani, îi spuse Gregory.

Îi povesti călătoria sa la Dallas, întâlnirea cu generalul Swaggart și expediția sa la Cairo. Îi mărturisi și despre tăblița care conținea confesiunea lui Akhenaton.

Natașa era din ce în ce mai interesată.

— Gunther Kircher, egiptologul cu care am vorbit, crede că a elucidat misterul acestor rânduri ale faraonului. A reușit să le transcrie verificându-le cu alte texte.

— Unde este această transcriere?

— În mâinile lui Carvalho, din păcate. Gunther mi-a dat o copie pe care au găsit-o când m-au percheziționat.

Natașei îi veni din nou să-l pălmuiască, de tăntălău ce era, dar se abținu.

— Ce spune acest text, domnule Parker?

— Ceva uimitor. Cu puțin timp înainte de a muri, faraonul i-a mărturisit marelui său vizir că adorarea zeului Aton era…

Restul propoziției se pierdu într-o șoaptă, de parcă ar fi fost un secret de stat:

— …o stratagemă politică.

— Ce?

Natașei nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Recunoaște că a folosit noua religie pentru a-și elibera țara de sub dominația preoților care deveniseră stat în stat. Cultul lui Aton nu a fost rezultatul revelației divine, așa cum îi făcea pe oameni să creadă, ci o manevră deliberată împotriva preoților. Akhenaton n-a fost un vizionar, ci un manipulator.

— Îmi vine greu să admit acest lucru, obiectă Natașa, faraonul n-a mers atât de departe…

— Gunther mi-a tradus această scriere cuvânt cu cuvânt, doamnă. Cu noul său zeu și noua sa capitală, faraonul a monopolizat toate puterile, ceea ce i-a permis să guverneze ca monarh absolut timp de cincisprezece ani.

— Atunci de ce a lăsat în scris această mărturisire?

— Pentru că simțea că moare. Își dădea seama că inițiativa lui îi cufundase țara în haos, dar nu mai avea puterea fizică să redreseze situația. Așa că i-a dezvăluit

stratagema marelui său vizir, care i-a fost complet devotat. A vrut, astfel, să-şi ajute succesorul să restabilească liniştea iniţiind întoarcerea la vechea religie. Totul este dezvăluit în această celebră tăbliţă.

Papa voia un miracol, se gândi Natașa, iată unul. Probabil că Dumnezeu nu are nimic de-a face cu asta, dar trebuie să recunoaștem că vestea pică la timp.

— Unde este primul fragment, cel dat de Yoël Cohen?

— I l-am lăsat lui Gunther Kircher ca să găsească mai uşor piesa lipsă.

— Avem nevoie de ambele fragmente! se aprinse Natașa. Altfel nimeni nu ne va crede, vor spune că noi am inventat această pseudo-mărturisire a lui Akhenaton. Egiptologul dumneavoastră ştie unde este cea de-a doua bucată?

— Presupune că este în depozitele Muzeului din Cairo.

— Atunci trebuie să ne grăbim.

Bătu în uşă. Paznicul o întrebă din ochi ce anume voia.

— Spune-i lui Zvi Eizer să vină.

Odată ce Zvi a fost pus la curent, fata i-a propus să meargă împreună la Cairo.

— Dacă reconstruim tableta, vom avea o armă decisivă împotriva lui Carvalho. Mărturisirea lui Akhenaton va dovedi că noua sa religie a fost doar o manevră politică.

— Cu condiţia să puneţi mâna pe fragment înaintea lui Carvalho, obiectă Zvi.

— Deocamdată, spuse Gregory, are doar transcrierea pe care mi-a furat-o. Nu ştie că sunt două fragmente de tăbliţă, dar va afla asta dacă-l determină pe Kircher să vorbească.

— Atunci trebuie să-l suni pe egiptolog şi să-i spui să fie atent.

— O să am grijă de asta, zise Gregory. Are încredere în mine, ne va ajuta.

Natașa fu surprinsă de acest „ne va ajuta”. Schimbă o privire cu Zvi.

— Mă tem că rolul dumneavoastră se termină aici, domnule Parker.

— Aceasta este și părerea mea, adăugă Zvi.

Gregory o imploră din priviri pe Natașa.

— Vă rog, ajutați-mă, doamnă. Trebuie să mă răzbun pe Carvalho și pe nenorocitul ăla de Arnaud. Am să vă fiu de folos. Lăsați-mă să vă însoțesc!

Părea sincer și avea privirea cuiva gata să facă orice pentru a-și repara greșelile. La fel ca întotdeauna, Natașa avu încredere în intuiția sa și decise să-l convingă și pe Zvi.

— Părintele Ernetti este la Roma și ar fi bine să mă însoțească cineva. Nu putem implica un alt agent în caz, din motive evidente de discreție. Dar tu decizi.

Agentul Mossad-ului se uită scrutător la Gregory.

— Chiar ai certitudinea că putem avea încredere în el?

— Cred că da.

— Foarte bine, spuse Zvi. Voi da ordine.

— Spune-mi de unde pot suna, adăugă Natașa, trebuie să-l pun la curent pe părintele Ernetti cu ultimele noutăți. Apoi vom pleca la Cairo.

77

O gardă elveţiană veni să-l vadă pe Pellegrino în laborator.

— Un apel din Israel, părinte.

Era Natașa.

— Bună ziua, părinte. Luigi este cu dumneavoastră?

— Nu, a rămas în laborator.

— Chemați-l și pe el, am noutăți și informații importante care ne pot ajuta. Vom avea nevoie de abilităţile lui.

Când Luigi intră în cabină, Pellegrino rugă garda elveţiană să se îndepărteze și puse receptorul pe masă.

— Natașa, am pus telefonul pe difuzor. Luigi este lângă mine. Te ascultăm.

— Luigi, a spus Natașa, am decis să vă punem la curent, pentru că situația s-a schimbat. Tot ceea ce urmează să vă dezvălui este strict confidențial.

— Te poți baza pe mine, spuse Luigi, din ce în ce mai intrigat.

Fata îi spuse întreaga poveste metodic, reducând-o la esențial, până la detaliile finale.

— Iată unde ne aflăm. Acum trebuie să acționăm. Mâine, plec în Egipt cu Gregory pentru a recupera primul fragment al tabletei și a încerca să-l găsesc pe al doilea. Trebuie să ne grăbim, Carvalho va avea cu siguranță aceeași idee ca și noi.

— Și noi, zise părintele Ernetti, cu ce te putem ajuta?

— Cred că ar trebui să folosiți cronovizorul pentru a veni cu un plan B. Dacă Alberto Carvalho ajunge înaintea noastră, toate eforturile vor fi în van. Va distruge tableta și nu vom mai avea cu ce să-i ținem piept.

— Ai dreptate, avem nevoie de un plan B. Vom explora toate aspectele trecutului lui Akhenaton pentru a găsi alte dovezi ale manipulării pe care a practicat-o.

— Vom fi mai puternici. Și în cele din urmă vom găsi o modalitate de a-l învinge pe Carvalho.

— Ca acum șaisprezece ani, Natașa!

Avură un râs complice.

Cu toate acestea, Ernetti nu se simțea prea liniștit s-o vadă plecând în Egipt cu Gregory Parker.

— Ai grijă, Natașa, să nu te încrezi în nimeni și mai ales în acel hoț de englez.

— Voi fi bine apărată, părinte, nu vă temeți. Păstrăm legătura.

Și închise.

Luigi fu uluit de povestea pe care tocmai o auzise.

— Într-adevăr este greu de crezut această poveste. Uneori ne putem îndoi de sănătatea mintală a lui Akhenaton, dar cum ne putem imagina că a inventat acest cult al lui Aton drept instrument de manipulare? Și regina? Fervoarea ei părea atât de sinceră!

Părintele Ernetti se îndepărtă câțiva pași. Era și el tulburat. Anii de preoție și activitatea sa de psihiatru-exorcist îi dăduseră posibilitatea să deosebească de la prima vedere adevărata credință de maimuțărelile fariseilor. Luigi avea dreptate, regina, cel puțin, era animată de o credință autentică. Dar în ce zeu?

Pentru că acum se ivea o nouă problemă. Dacă adevăratul zeu nu s-a revelat nici în Țara Sfântă, nici în Egipt, de unde a venit?

Luigi se uita fix la el, aşteptând o decizie.

Să le luăm pe rând, se gândi Pellegrino. Întâi, urgent e un plan B şi apoi să revenim mai în detaliu la viaţa lui Akhenaton.

— Luigi, să ne reluăm investigaţia. Vreau să ştiu când şi în ce condiţii a murit faraonul.

78

Noile imagini surprinse de cronovizor erau înfiorătoare: capitala lui Akhenaton ardea. Nu era un incendiu accidental, ci se ardeau casele victimelor ciumei. În anumite cartiere, locuitorii aprinseseră ruguri unde aruncau cadavrele bolnavilor. În altă parte, jefuitorii vandalizau casele. Nu mai exista autoritatea care menținea ordinea, întregul oraș părea cuprins de haos.

— Uite, spuse Luigi, au scos vechii idoli.

Nu toți fuseseră distruși, contrar a ceea ce ceruse legea faraonului. Meșterii, comercianții, mica populație țărănească îi păstraseră și îi ascunseseră în așteptarea unor zile mai bune. Horus cu cap de șoim, Anubis cu bot de șacal, Amon-Ra cu pălăria lungă cu pene, Toth și ciocul lui de ibis, Bastet cu chip de pisică; fiecare căuta ajutor la zeii din trecut, în acest bestiar sacru familiar.

— Nu se mai ascund, zilele lui Akhenaton sunt numărate.

— Măcar mai trăiește? întrebă Pellegrino.

— Să mergem la palatul regal, sugeră Luigi.

Părintele Ernetti mută imaginea la balconul palatului.

— E acolo.

Faraonul părea în agonie. Îl întinseseră pe un pat. Un preot curăța bubele albicioase pe care le avea la axile și la vintre, altul îi dădea să inspire fumigații emanate dintr-o cană în care ardeau plante de tot felul.

— Cum se vindecau de ciumă în acele vremuri, Luigi?

— Prin resemnare și implorarea zeilor. Medicina nu putea lupta cu o bacterie, nu avea mijloace. Unii norocoși se bucurau de o imunitate naturală, ceilalți cedau.

Un tânăr aflat lângă Akhenaton îșI pusese coroana dublă și pieptarul faraonului.

— Îl poți identifica pe băiatul ăsta? întrebă părintele Ernetti.

— M-am întrebat cine e imediat ce l-am văzut. Pe un basorelief din epocă, arheologii au descoperit doi faraoni așezați pe tron. Se presupune că, atunci când nu a mai fost în stare să conducă, Akhenaton a numit un co-regent pe nume Semenkhare. Fără îndoială că acest tânăr este cel care îl veghează.

— Un favorit?

— Posibil. Sau un fiu pe care l-ar fi avut cu o concubină.

— Și cu Nefertiti ce s-a întâmplat?

— Este unul dintre marile mistere ale istoriei. A dispărut din cronici de parcă s-ar fi evaporat.

— A murit de ciumă?

— Nu știm nimic. De ani de zile, egiptologii se frământă cu privire la această dispariție ciudată. Ar fi minunat dacă aparatul dumneavoastră ne-ar aduce în sfârșit răspunsul. Pot să vă fac o propunere?

— Desigur.

— Înaintați în timp cu vreo două săptămâni. În starea în care este, Akhenaton nu va mai trăi mult timp. Înmormântările sunt momente în care se reunește întreaga familie.

Pe baza documentației pe care o adusese de la muzeu, doctorul Battista îl ajută pe Ernetti să găsească ziua exactă a morții lui Akhenaton. Știind anul și luna, cercetau trecutul, căutând ziua potrivită.

O nouă imagine apăru pe ecranul cronovizorului: cadavrul faraonului cu fața întoarsă spre orașul în flăcări. Akenaton, întins pe un pat, era înconjurat de preoți.

— Trupul faraonului a fost scos pe balcon, comentă Luigi. Din cauza mirosului și a fricii de contaminare. Acești preoți sunt preoți-îmbălsămători.

— Deci o să-l mumifice, spuse părintele Ernetti. Cât timp durează?

— Cam patruzeci de zile.

— Să mergem direct la înmormântare, a sugerat Pellegrino. Asta ne interesează.

Cu ajutorul cronovizorului, s-au deplasat o lună și jumătate mai târziu, când sarcofagul regelui era urcat pe un car tras de boi.

— Presupun că-l vor transporta pe faraon într-o necropolă. Știți unde e?

Luigi părea să aibă mintea în altă parte.

— Oh, nu foarte departe, la vreo cinci km de oraș. Dar…

Ceva îl nedumerea pe curator.

— E vreo problemă, doctore?

— Nimic. Să-i urmăm.

Procesiunea, precedată de o cohortă de bocitoare, se îndrepta solemn către necropola regală. Carul care transporta sarcofagul era urmat de familia regală, de numeroasele sale soții și de nobilii apropiați regelui.

— Îl văd pe Semenkhare, noul faraon, dar nu și pe Nefertiti, spuse Pellegrino.

— Ceva mă îngrijorează, mormăi Luigi. Au adus jumătate din armată ca să însoțească cortegiul funerar.

Într-adevăr, convoiul era impresionant, format din sute de călăreți, arcași și infanterie.

— Și ce dacă? Faraonul și familia regală trebuie protejate, nu?

— Da, dar orașul rămâne fără apărare. Părinte, ați putea avansa cu o oră?

Pellegrino se conformă.

— Lăsați cortegiul, întoarceți-vă în capitală. Am un presentiment…

Cronovizorul arăta capitala pe jumătate pustie. Observară mișcări de trupe.

— Vedeți? jubilă Luigi. Restul armatei înconjoară palatul regelui.

— Vă gândiți la o lovitură de stat?

— Se pare că da. Am văzut și o mașinărie de război.

— Iată și responsabilul pentru toate acestea, cel care a pus totul la cale. Sau mai degrabă cea…

O femeie, îmbrăcată în soldat, ținea frâiele carului. Pellegrino făcu ochii mari.

— Nefertiti?

— Ea însăși, confirmă Luigi. A profitat de înmormântarea regelui pentru a se întoarce cu grandoare.

Înconjurată de gărzile de corp, regina intră în palat.

— Când cortegiul se va întoarce din necropola regală, vor avea cu toții o surpriză: regina Nefertiti a preluat puterea cu forța!

79

Yoël Cohen aştepta pe aeroportul din Cairo.

— Îl veţi recunoaşte din prima, Tyler este cu siguranţă mult mai înalt decât media, îi spusese generalul Swaggart.

Avusese dreptate. În ciuda numelui său, Tyler Buchinsky era un texan pursânge, care avea aproape doi metri. Statura şi mâinile mari ar fi fost îngrijorătoare, dacă nu ar fi avut acel zâmbet permanent – adevărată reclamă la pasta de dinţi, se gândi Yoël – pe care îl afișa în toate împrejurările.

De îndată ce trecu de vamă, Yoël îi făcu semn cu mâna şi apoi rezumă situaţia, dar Tyler nu era atent, generalul îi spusese deja ce trebuia să știe, nu-i plăceau complicațiile. Propuse să meargă fără întârziere după Gunther Kircher. Yoël se uită la ceas, era aproape ora unsprezece.

— Nu putem aştepta până mâine-dimineaţă?

Tyler nu răspunse.

Eşuaseră. Gunther petrecuse toată seara în barurile din Cairo. Câştigase trei mii de dolari. Nu era o avere, dar însemna ceva pentru o săptămână de muncă. Informaţia meritase. Ce avea să facă cu aceşti bani? Nu era un om care să economisească. Şi pentru ce, Dumnezeule mare? Pensia modestă îi era suficientă, locuia singur. De mult timp visa să meargă în Islanda. Imaginile pe care le văzuse îl vrăjiseră şi nu semănau deloc cu Egiptul. Gheţari, frig aspru, munţi de lavă, plaje cu nisip negru, cascade şi hering marinat cu portocale la micul-dejun. Un vis!

Ieşi clătinându-se din Pub 107 şi se îndreptă spre casă, aflată la vreo două sute de metri distanţă. Se lăsase noaptea, cartierul era aproape pustiu. Deschise uşa de la intrarea în imobil şi urcă la primul etaj…

Uşa îi fusese spartă. O deschise cu grijă.

— E cineva?

Bărbatul din faţa lui avea cel puţin doi metri înălţime. Ţinea un pistol în mână. Kircher se blestema în gând, avea cei trei mii de dolari la el. Adio, Islanda!

Cu toate acestea, intrusul nu-i ceru banii. Îl târî afară şi-l băgă cu forţa într-o maşină parcată în faţa clădirii.

— Go, Yoël! [1] strigă namila.

Maşina porni în viteză.

— Ce vreţi de la mine? întrebă Gunther speriat. Nu sunt un om bogat.

Niciun răspuns. Colosul continua să privească în spatele lui. Ceva îl îngrijora. Cu toate farurile aprinse, o altă maşină îi ajunse din urmă. Şoferul vină la dreapta. O tamponare. Maşina lui Yoël lovi un tomberon şi se răsturnă cu roţile în sus. Gunther era buimac, ceilalţi doi fără viaţă. Din cealaltă maşină ieşiră două umbre care îl traseră pe Gunther afară. Era prea mult pentru bătrânul arheolog, care îşi pierdu cunoştinţa.

*

Gunther Kircher îşi veni în fire pe fotoliul din sufrageria lui. În jurul său, se agitau trei bărbaţi. Cineva bătu la uşă. În mod ciudat, era îmbrăcat ca o faţă bisericească. Şi mai ciudat, i se adresă lui Kircher pe un ton binevoitor:

— Aţi putea spune mulţumesc, Herr Doktor. V-am scos dintr-o mare încurcătură.

Gunther îşi pipăi buzunarul, banii erau încă acolo.

— Nu vrem banii dumneavoastră, domnule Kircher, vrem doar să vă punem câteva întrebări. Unde este originalul mărturisirii lui Akhenaton pe care l-aţi descifrat?

Știu totul, se gândi Kircher. Gata cu exclusivitatea mea!

Încercă s-o facă pe prostul.

— Nu știu despre ce vorbiți.

Episcopului îi pieri zâmbetul.

— Destul!

Imediat, unul dintre bodyguarzii lui îi dădu o palmă zdravănă care îl doborî la pământ. Gunther își duse mâna la gură. Sângera.

— Mi-ați rupt un dinte!

— Nu ești decât o brută, Joaquin, spuse Carvalho cu un aer de reproș. Chiar l-ai rănit.

Un altul îl prinse pe Gunther de guler și îl aruncă la loc în fotoliu.

— Unde se afla tăblița asta?

— Am avut acces doar la copii, monseniore. Vă jur.

Torționarul veni să-i mai ardă una. Carvalho îl reținu.

— Stai, Lucca. Cu cât v-a plătit Parker, domnule Kircher?

— Trei mii de dolari

— Atâta bănet doar pentru o informație? Voi fi mai generos decât el, Herr Kircher, vă ofer șase mii. Este o afacere bună, nu?

Gunther se întrebă dacă nu cumva trăia un coșmar.

— Dar dacă nu veți face ce vă spun, adăugă Carvalho, vă las în mâinile celor trei băieți ai mei. Ați văzut că știu să tragă.

Kircher își recunoștea câteva calități, dar cu siguranță nu și cea a curajului. Cât despre acceptarea suferinței prin refuzul de a vorbi, asta mergea pentru eroii din filme. El nu era un erou.

— Dacă vă spun ceea ce știu, mă lăsați în pace?

— Da, și veți avea și șase mii de dolari în buzunar.

Gunther se gândi că ziua nu se terminase atât de rău până la urmă.

1. „Pornește, Yoël!” (engleză, în original) (n.r.).

80

Luigi Battista jubila.

— Vă dați seama, părinte, că vom scoate la lumină o parte necunoscută din istoria Egiptului antic? Niciunul dintre evenimentele la care am asistat nu este relatat în cronicile vremii.

Pellegrino era pierdut în gânduri.

— Mă gândeam la acel tânăr sărac, Semenkhare, pe care faraonul l-a pus pe tron. Îmi imaginez că nu va domni mult.

— Pun pariu că a fost executat imediat ce s-a întors alaiul, în același timp cu rudele lui Akhenaton.

Părintele Ernetti părea nedumerit.

— Este ceva ce nu înțeleg, Luigi. Faraonul Akhenaton a murit, iar reforma sa religioasă a fost un eșec. De ce această lovitură de stat din partea reginei Nefertiti?

— Probabil pentru a preveni orice întoarcere. Priviți…

Regina se adresa oamenilor. Cu această ocazie, îmbrăcase haina de mare preoteasă a lui Aton.

— Predică, îi îndeamnă să-și păstreze credința.

— Dar toate astea nu au sens! exclamă Pellegrino. Știe că zeul ales de soțul ei nu era decât un truc politic, o divinitate falsă. Și totuși, își asmute adepții în numele acestui zeu-fantomă.

— Aveți dreptate, e greu de înțeles, recunoscu Luigi.

— Doar dacă…

— Vă gândiţi la altă ipoteză?

— Nu ştiu, Luigi, trebuie să aflu mai multe.

*

În zilele care au urmat, capitala reginei Nefertiti a fost păzită şi controlată cu o mână de fier. Soldaţi nenumăraţi străbăteau oraşul, ca pe vremea lui Akhenaton. Dar de data aceasta erau înarmaţi cu săbii şi sulițe, nu cu simple bețe de lemn.

— Lucrurile devin tensionate, observă Pellegrino. La fel este şi în celelalte oraşe ale ţării? Memphis, Teba?

Cronovizorul le dădu imagini cu Teba. În vechea capitală domnea agitaţia şi cohorte de soldaţi patrulau prin oraş.

— După câte se pare, conducătorii pregătesc oamenii pentru un război civil, remarcă Luigi.

— Mai rău de atât, un război religios, preciză Pellegrino.

Ici şi colo, preoţi în tunici lungi şi capete rase stârneau mulţimea expunând efigii ale vechilor zei.

— Când a murit Akhenaton, explică Luigi, marele vizir Ay şi-a ţinut promisiunea. S-a mutat la Teba şi a proclamat întoarcerea la zeii de altădată. L-a luat cu el pe Tutankhaton, tânărul fiu al lui Akhenaton. I-a devenit tutore.

— Preoţii şi-au luat revanşa…

— Cu acordul lor, Ay a pus copilul pe tron şi l-a redenumit Tutankhamon: vechiul zeu Amon l-a înlocuit pe zeul Aton. Dar bietul băiat avea doar nouă ani.

— Deci regentul Ay este la putere?

— Teoretic. Pentru că adevăratul om puternic al noului regim este generalul

Horemheb, șeful armatei. O persoană foarte dură, un adevărat soldat. El este cel care va conduce lupta împotriva uzurpatoarei: fosta sa suverană, Nefertiti.

81

La ora zece dimineața, abia ajuns la Cairo, Gregory l-a sunat pe Gunther Kircher. De la primele cuvinte, a înțeles că s-a întâmplat ceva.

— Mergem direct la el, i-a spus Natașei.

S-au suit într-un taxi care i-a dus în cartierul Zamalek.

— Crezi că Alberto Carvalho a sosit înaintea noastră?

— Știa, mă tem, că am luat legătura cu un egiptolog. Kircher este încă în viață, măcar atât.

Ușa apartamentului lui Gunther, a cărui broască fusese spartă, rămăsese întredeschisă. Ameţit de la loviturile primite şi cam băut, neamțul dormise pe jos.

— Gunther, eu sunt, Gregory Parker.

— Ah, Gregory…

Kircher o privi bănuitor pe Natașa.

— Natașa lucrează cu mine, Gunther. Poţi avea încredere în ea.

— Cu atât mai bine. Ajută-mă să mă ridic, te rog.

Îl așezară într-un fotoliu din sufragerie. Se ținea de falcă. Sângera.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, au venit aseară. În primul rând, un tip înalt, cu accent american, care a încercat să mă răpească, dar ne-a lovit o mașină. Era condusă de trei tipi care m-au adus înapoi aici. Era și un preot, un ticălos.

Bătrânul izbucni în lacrimi.

— E în stare de șoc, spuse Natașa, i-au rupt dintele. O să văd ce găsesc în baie.

Nu era mare lucru, doar niște aspirină, pe care i-o dădură. Fata îi pansă rănile, în timp ce Gregory făcea o cafea tare.

— Ce au vrut?

— Tipii aia? Să le spun unde este originalul mărturisirii lui Akhenaton. Cât despre american, habar n-am.

— Cu siguranță este cineva trimis de Swaggart, îi spuse Gregory Natașei, ceilalți sunt ai lui Carvalho.

— Deci știu despre asta? întrebă Natașa.

— Carvalho vrea tăblița ca s-o distrugă, spuse Gregory, a înțeles că obiectul ăsta îi dădea peste cap toate planurile.

Încercă să-l facă pe Kircher să vorbească.

— Ce le-ai spus, Gunther?

Bătrânul nu răspunse. Gregory repetă întrebarea.

— Ai dezvăluit unde este tăblița? Cea a mărturisirii faraonului?

— Le-am vorbit despre depozitele muzeului din Cairo, așa cum v-am spus și vouă. Dar, știi, asta e doar o presupunere.

Natașa nu mai avea răbdare.

— Și celălalt fragment?

— Da, adăugă Gregory, fragmentul pe care ți l-am lăsat, Gunther?

Kircher arătă cu mâna spre un dulap.

— În cufărul meu cu amintiri.

În sufrageria lui se afla, de fapt, un dulap de sticlă în care bătrânul păstra câteva dintre descoperirile sale. Fotografii cu expediții, lămpi cu ulei, vase de lut și bucata de tăbliță.

Gregory se repezi și o luă.

— Uite-o! Mulțumesc lui Dumnezeu!

I-o întinse Natașei.

— Pentru a vă câștiga încrederea, doamnă.

— Aș fi cerut-o eu, dar apreciez că vine de la dumneavoastră.

Puse tăbliţa cu grijă în rucsac.

— Din fericire, spuse Gregory, Carvalho nu știe că mărturisirea lui Akhenaton se compune din două fragmente. Va căuta originalul pentru a-l distruge și va găsi doar celălalt fragment, în cel mai bun caz.

— Dar dacă îl distruge, spuse Natașa, primul fragment îi va fi inutil. Deci trebuie să i-o luăm înainte.

— Să mergem la Muzeul din Cairo, hotărî Gregory, restul îl vom afla mai târziu. Și tu vii cu noi, Gunther!

Muzeul Egiptean din Cairo se afla în Piaţa Tahrir, la vreo treizeci de minute cu taxiul. Ca să scurteze demersurile vizitei, Natașa îl sună pe cardinalul Cipriano, care anunță la muzeu vizita lor. Când ajunseră, curatorul le veni în întâmpinare.

— Sunt doctorul Hassan. Urmați-mă, depozitele sunt la subsol.

Au coborât două etaje și au ajuns la un șir de încăperi mari în care erau depozitate o mulțime de obiecte etichetate.

— Avem în depozit un număr mare de tăblițe din vremea lui Akhenaton. Ce căutați mai exact?

Kircher îi arătă textul hieroglific pe care îl alcătuise.

— Tăbliţa care ne interesează este o scriere a faraonului adresată marelui său vizir. Iată textul…

În timp ce examina transcrierea lui Kircher, doctorul Hassan tresări surprins.

— Și dumneavoastră?

— De ce întrebați asta?

— Chiar în această dimineață, niște domni mi-au arătat același text. Cel care mi-a vorbit era un episcop brazilian.

— Acest text ne aparţine, îl asigură Natașa, iar oamenii ăia ni l-au furat.

Curatorul făcu ochii mari.

— Dar ce este atât de important în această tăbliță?

— Ar dura prea mult ca să vă explicăm. Tableta este ruptă în două. Deținem o jumătate și căutăm cealaltă jumătate pentru a reconstitui originalul.

— Vă voi da același răspuns ca și episcopului: analele noastre menționează existența acestui fragment, dar nu-l avem. Îl veți găsi însă într-un oraș din Egiptul de Sus, în Nag Hammadi.

Gregory se apucă să-și noteze.

— Nag cum?

Natașa știa numele acestui oraș.

— Nag Hammadi. În 1945 au fost găsite acolo niște papirusuri copte datând din vremea lui Hristos.

— Pe lângă papirusuri, mai există și acest fragment de tăbliță, adăugă curatorul. Era pus într-o cutie sigilată. La acea vreme, reprezentanții Muzeului din Cairo au încercat să-l cumpere, dar autoritățile din sat au refuzat. Dacă vreodată…

— Cum ajungem la Nag Hammadi? întrebă Gregory.

Curatorul părea șocat de graba asta.

Natașa îi explică:

— Scuzați-ne, domnule doctor, chiar este urgent.

— Înțeleg. Luați avionul spre Luxor, Nag Hammadi se află în nord-vest, la aproximativ o sută de kilometri distanță.

— Mulțumim foarte mult!

— Să mergem la aeroport, spuse Gregory.

82

În acea dimineaţă, Roma era aproape pustie. Şi pe bună dreptate: era 1 ianuarie 1981. În ciuda frigului, părintele Ernetti simţise nevoia să iasă la aer curat. Ajunsese la Colosseum, aproape gol la acea oră matinală. Pierdut în gânduri, păşea pe potecile largi şi circulare. Oare această anchetă nu avea să se mai termine niciodată? Avea o senzaţie de blocaj în toată povestea asta egipteană, care devenea din ce în ce mai opacă. Simţea că se sufocă.

— Părinte Ernetti!

Era Luigi Battista care îi dăduse întâlnire la nivelul primului rând de tribune.

— Nu mă aşteptam să veniţi atât de curând, dottore!

— Am avut aceeaşi idee ca şi dumneavoastră. La această oră, fără multă lume, amfiteatrul este o splendoare.

Observă chipul tras al preotului.

— Toată povestea asta vă ţine treaz noaptea, nu-i aşa?

— Am şi motive, nu?

— Aveţi veşti de la Nataşa?

— M-a sunat aseară. Erau lângă Luxor. Dar Carvalho nu trebuie să fie departe, i-am reamintit să fie atentă.

Luigi clătină din cap.

— Aceste două investigaţii încurcate… Parcă aş fi într-un film!

Pellegrino îl luă pe Luigi de braţ.

— Vino să vezi, prietene…

Sprijinindu-se pe grila de protecţie, arătă cu mâna amfiteatrul.

— Acum nouăsprezece secole, pe vremea lui Nero, aici au murit creştini. Au fost daţi la fiare sau transformaţi în torţe vii, dar nu au ezitat. Au murit ca martiri, pentru credinţa lor.

Battista nu înţelegea unde voia să ajungă preotul.

— Nefertiti şi adepţii ei, de asemenea, se pregătesc pentru martiriu. La fel ca primii creştini, vor să-şi apere credinţa împotriva întregului Egipt reunit.

Interlocutorul lui tot nu pricepea. Preotul îi explică:

— Ce vreau să spun este că nu te sacrifici pentru politică! Regina şi cei care o urmează cred cu adevărat în acest zeu, Aton. Poate că soţul ei l-a folosit în scopuri politice, dar cred că ideea a existat înaintea lui.

— Şi cine credeţi că a adus-o în Egipt?

— Spune-mi de unde a venit Nefertiti…

Curatorul începu să înţeleagă.

— După dumneavoastră, ea ar fi la originea tuturor?

— Probabil, altfel povestea asta n-ar avea niciun sens.

Luigi îşi strecură mâinile în buzunare ca să se încălzească. Se gândea…

— E ciudat, nu sunteţi primul care crede asta.

— Chiar aşa?

— Unii egiptologi au sugerat că Nefertiti nu era egipteană. Numele său în egipteana antică înseamnă „Frumoasa a venit”. Aşa au dedus că regina a venit din altă parte.

Nerăbdător, părintele avea senzaţia că se apropie de răspuns.

— De unde, Luigi, de unde?

— S-a vorbit despre Mitanni, o regiune a Siriei de astăzi, dar poate că familia ei avea origini și mai îndepărtate, din nordul Asiei Mici.

Părintele se hotărî într-o fracțiune de secundă.

— Să ne întoarcem la cronovizor, repede!

Grăbi pasul cu Luigi după el.

— Părinte, de ce este atât de important?

Pellegrino se opri o clipă.

— Pentru că acum căutăm adevărata patrie a unui singur zeu, de aceea. Dacă nu din Țara Sfântă sau din Egipt, atunci de unde vine?

— Ce întrebare ciudată! se miră Battista.

— Da, Papa s-ar supăra să mă audă spunând-o într-un mod atât de brutal. Dar cred că e o chestiune arzătoare, Luigi. De unde este Nefertiti? Și de unde vine Dumnezeu?

UN ZEU NECUNOSCUT

83

În semiîntunericul laboratorului, Luigi Battista şi părintele Ernetti scrutau cu atenţie ecranul cronovizorului.

— O vedeţi acolo? E Nefertiti!

Preotul se întoarse şi mai mult în trecut, când Akhenaton era doar un adolescent, moştenitorul faraonului Amenhotep al III-lea. Ecranul arăta palatul regal. În curtea în care se adunaseră demnitarii, regele primea cu mare fast o fată tânără de vreo treisprezece ani.

— O recunoaşteţi? insistă Luigi.

Ea era. Nefertiti era însoţită de un bărbat şi o femeie care păreau a fi părinţii săi.

— Tatăl ei guvernează Mitanni, o regiune care corespunde nordului Irakului de astăzi. Numele mamei este Juni. Îşi oferă fiica faraonului Amenhotep al III-lea, ca alianţă între cele două popoare. Va face parte din haremul lui[1].

Părintele Ernetti era uimit.

— Deci Nefertiti s-a căsătorit mai întâi cu tatăl lui Akhenaton?

— Da. Şi când fiul va ajunge la tron, va moşteni haremul tatălui său, deci şi pe Nefertiti.

Atenţia îi era distrasă de un detaliu din imagine.

— Părinte, apropiaţi-vă de tânără. Uitaţi-vă la colierul ei, la medalionul pe care îl poartă la gât.

Pe un mic pătrat de aur era gravată o imagine: un cerc din care radiau raze care se terminau cu nişte mâini micuţe.

— Acest simbol va fi mai târziu cel al zeului Aton. Cercul reprezintă soarele

care îşi revarsă razele benefice asupra Pământului, explică Luigi. Şi uitaţi-vă la mama lui…

Purta acelaşi medalion.

— Asta este dovada că, surprinzător, cultul Aton nu a apărut în Egipt, ci a venit din Mesopotamia. Şi poate chiar de mai departe.

Pellegrino era foarte interesat.

— Avansăm, Luigi, avansăm. Aveţi şi alte informaţii despre cultele din Mitanni?

— Trebuie să mă întorc la muzeu, să consult un specialist.

— În timp ce vă faceţi investigaţia, voi încerca să înţeleg cum de această adolescentă ar fi putut fi fermentul noii religii. Ne vedem mâine-dimineaţă?

— Ne vedem mâine. Succes la vânătoare!

Odată Luigi plecat, părintele făcu, la fel ca întotdeauna, mici salturi în timp. Faraonul Amenhotep al III-lea era bătrân. Haremul său, format din numeroase concubine de toate vârstele, exista doar ca simbol. Pellegrino nu avu probleme în urmărirea tinerei Nefertiti. Frumuseţea ei, care creştea de la an la an, o izola şi o diferenţia de celelalte femei, care erau geloase.

Într-o zi, putu s-o observe, singură, în grădinile rezervate haremului. În picioare, cu ochii închişi, cu braţele întinse, cu faţa la soare, se ruga. Un băiat tânăr, nu cu mult mai mare decât ea, veni s-o caute. Era înalt, slab, aproape un bărbat. Faţa lui, mai presus de toate, era uşor de recunoscut. Era viitorul Akhenaton. Se apropie de Nefertiti şi stătură de vorbă îndelung.

Un alt salt în timp, de data aceasta în curtea palatului, arăta că moştenitorul tronului, aparent adept al noii credinţe, îşi câştigase fideli printre fiii nobililor şi curtenilor. Toţi purtau la gât acelaşi medalion gravat cu efigia Soarelui binefăcător.

Micul grup îndrăznise, în acea zi, să se roage zeului Aton chiar în incinta marelui templu din Karnak! Un sacrilegiu de netolerat pentru preoţii lui Amon-Ra, zeul

dominant al religiei egiptene. Avertizați de slujitori, preoții se repeziră cu mături și bețe și îi alungară fără milă pe aceşti tineri provocatori, care fugiră râzând. Pellegrino zâmbi, recunoscând bătălia eternă a generațiilor, chiar și în Egiptul antic. Tinerii îl aleseseră pe Aton pentru că era mai „modern”, lăsând cultul lui Amon-Ra pe seama bătrânelor bărbi din generația precedentă. În Italia și Franța, la un cu totul alt nivel, avusese loc același fenomen în mai 1968. Dar această nouă favoare a zeului Aton dădu idei viitorului faraon…

1. Conform acestei teorii, tatăl se numea Tushratta, împăratul regiunii Mitanni. Tânăra Nefertiti se numea Tadukhipa.

84

Natașei și tovarășilor ei le luă vreo două ore să ajungă în Egiptul de Sus. Din fericire, drumul de-a lungul Nilului era în stare bună. Nag Hammadi se afla pe malul stâng, trebuia doar să traversezi un pod.

— E mai mare decât un sat, a observat Gregory când ajunseră.

Orașul, care avea patruzeci de mii de locuitori, își câștigase prosperitatea din industria trestiei-de-zahăr. Locuit în cea mai mare parte de copți, își trăise ora de glorie în 1945, când muncitorii descoperiseră vasul care conținea manuscrisele celebre de la Nag Hammadi.

— Chiar și în arheologie, comentă Kircher, există mode. Descoperirea de la Nag Hammadi a fost foarte importantă, dar eclipsată doi ani mai târziu de cea a sulurilor de la Marea Moartă.

— Ce era în vas? întrebă Gregory.

— Treisprezece manuscrise în limba coptă, datând din secolul al IV-lea d.Hr. Unul dintre ele, Evanghelia lui Toma, trebuia să reproducă literal cuvintele lui Hristos, fără interpretarea oferită de Evanghelii. O discuție fără menajamente cu Isus, într-un fel.

Ajunseră într-o piațetă. Țăranii îi priveau suspicioși. Gunther, care vorbea fluent limba, dori să vadă pe cineva dintre oficialități, dar localnicii erau precauți.

— Trebuie să-i înțelegi, explică Kircher, copții sunt adesea persecutați de vecinii lor musulmani. Sunt atașați de cultul creștin ortodox, dar slujba o țin în arabă. Se află între două culturi, ceea ce nu este chiar o situație confortabilă.

— Stai, Gunther, zise Natașa, o să cumpăr ceva, le va da încredere.

Pe o măsuță, un negustor vindea ceramică imitând celebrul vas din 1945. Fata cumpără unul cu ajutorul lui Kircher, care negocie prețul. La un moment dat,

negustorul îi indică o direcţie. Kircher, mulţumit, se întoarse către prietenii săi.

— Suntem sfătuiţi să mergem la mănăstirea Saint Pacôme, la opt kilometri de oraş. Aici au fost găsite papirusurile din 1945.

S-au întors la maşină. Natașa avu o scurtă conversaţie în ebraică.

— Agenţii Mossad-ului i-au reperat pe Carvalho şi pe acoliţii săi în Cairo, spuse Natașa. După părerea mea sunt în zonă, dar cum Dom Alberto nu vorbește araba, cred că are dificultăţi în a se face înţeles.

— Ar fi putut să angajeze un ghid.

— Nu cred, brazilienii ăştia se bazează doar pe ei înşişi. E puterea şi slăbiciunea lor.

Kircher se apropie apoi de Gregory şi îi şopti la ureche:

— L-ai văzut pe tipul ăsta?

Îi arătă un personaj deosebit de înalt, care părea să fie interesat de meşteşugurile locale.

— E un turist.

— Chipul lui îmi spune ceva.

Natașa auzi conversaţia.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Gunther vede spioni peste tot, spuse Gregory râzând.

— Vorbeşti prostii! L-am mai văzut undeva, insistă Gunther.

Avea dreptate. Ascuns în spatele ochelarilor de soare, texanul Tyler Buchinsky îi privea îndepărtându-se.

85

— Am găsit! anunţă Luigi când sosi a doua zi la laborator.

Întinse hârtiile pe masă.

— Există o inscripţie păstrată în depozitele Muzeului de Arheologie din Varna, în Bulgaria. E foarte puţin cunoscută şi nu a fost niciodată expusă. I-am cerut unui coleg asiriolog să mi-o traducă. Textul spune că Juni, mama lui Nefertiti, se trăgea dintr-un popor care a trăit demult, în regiunea Mării Negre. Acest popor se închina unui zeu unic şi foarte puternic, al cărui simbol semăna cu cel de pe medalioanele pe care le-am văzut: un soare ale cărui raze se termină cu nişte mâini micuţe.

— Când spui „demult”, la ce interval de timp te referi?

— Cu câteva mii de ani în urmă, când au apărut primele civilizaţii. Inscripţia vorbeşte despre şapte mii cinci sute de ani…

— Ce ştim despre acest popor?

— Nimic, a fost pur şi simplu şters brusc de pe faţa Pământului. Inscripţiile evocă un cataclism, un potop care i-ar fi înecat pe locuitori.

— Ca în povestea din Biblie?

— Cu mii de ani mai înainte! Juni, mama lui Nefertiti, poate fi descendentă din supravieţuitori, care s-ar fi împrăştiat în tot Orientul Mijlociu.

Părintele Ernetti era cu totul nedumerit.

— Deci zeul unic s-ar fi revelat în primul rând unui popor pe care apoi l-ar fi anihilat printr-un potop? Dar ce joc joacă…

Se opri brusc. Urma să spună: „Ce joc joacă Dumnezeu?”. Nu, Domnul are motivele Lui, se gândi el, chiar dacă ni se par uneori obscure!

— În inscripție se mai spune că soțul lui Juni a distrus aceste simboluri solare, care au proliferat în țara lui ca o epidemie. Dar mama și-a convertit fiica, iar ea, la rândul ei, i-a convins pe alții, odată ajunsă la curtea egipteană.

— Vă confirm, spuse Luigi. Cultul lui Aton s-a răspândit foarte repede printre tinerii privilegiați ai regimului, era un fel de modă.

Pellegrino se duse la cafetieră și schimbă filtrul, apoi puse o doză foarte generoasă de cafea măcinată.

— Beți o cafea cam tare, părinte!

— Mă ajută să gândesc.

Cât timp fierbea apa, își schița un scenariu.

— Haideți în anul 353, sugeră Luigi. Este anul morții bătrânului faraon Amenhotep al III-lea…

Tatonând, surprinseră imagini ale cortegiului funerar. În frunte se aflau noul rege și soția sa.

— Începând de atunci, explică Luigi, totul s-a schimbat. Ajuns pe tron, fiul moștenește haremul tatălui, la rândul său se căsătorește cu Nefertiti…, după care îmbrățișează și cauza ei. Ulterior își schimbă numele și devine Akhenaton: „Cel care este benefic pentru Aton”.

— Chiar a crezut în acest zeu?

— Greu de spus. Mai presus de toate, a văzut în Aton o ocazie minunată pentru a scăpa de preoții care prădau regatul. Voia să guverneze singur, la fel ca Caesar sau Bonaparte.

Ecranul cronovizorului îi arăta pe preoții din Amon-Ra alungați din templele lor, lipsiți de toată averea pe care o furaseră din vistieria regală.

— Dar Nefertiti, spuse părintele Ernetti, are un alt plan. Numai Aton o interesează. Vrea să fie apostolul noului zeu, așa cum a fost Sfântul Pavel al

creştinismului.

— Ăsta e secretul acestui cuplu ciudat, continuă Luigi, alianţa nefirească dintre un manipulator şi un mistic. El îl foloseşte pe zeul Aton pentru a-şi instala dominaţia politică, ea pentru a-şi răspândi credinţa.

Regele şi regina au fost văzuţi defilând într-un car în noua lor capitală, apoi sărbătorind cultul lui Aton în imensul lor templu.

— În câţiva ani, continuă Luigi, nimic nu mai mergea bine. Akhenaton constată că poporul egiptean nu-şi accepta noul zeu. Dornic să evite o revoltă generală, are în vedere o întoarcere la vechea religie, de parcă ar fi considerat că gluma a durat suficient.

— Dar se confruntă cu un obstacol: soţia lui. Nefertiti nu este de acord.

Cronovizorul o arătă pe regina Nefertiti arestată de poliţia faraonului şi dusă într-o fortăreaţă izolată, la câţiva kilometri de capitală.

— Akhenaton, care îi cunoştea puterea de convingere, o îndepărtează de tron, spuse Luigi.

— Acesta este momentul în care sunt loviţi de ciumă. Când simte că moare, faraonul îşi scrie mărturisirea şi îi cere marelui său vizir Ay să grăbească contrareforma religioasă, întoarcerea la vechii zei ai Egiptului.

— Dar ciuma este mai rapidă. După moartea lui Akhenaton, Nefertiti este eliberată de adepţii ei şi declanşează o lovitură de stat în numele singurei zeităţi care contează pentru ea: zeul unic Aton.

Cafeaua care curgea în cafetiera părintelui Ernetti era ca o răsplată.

— Vrei o ceaşcă, Luigi?

— Cu plăcere, părinte.

— Acum am sentimentul că această poveste confuză se lămureşte cât de cât.

— Sunt de acord, recunoscu Luigi. Dar avem o altă problemă…

— Care?

— Dacă Dumnezeul unic nu s-a revelat oamenilor nici în Țara Sfântă, nici în Egipt, ci unui popor necunoscut din regiunea Mării Negre, ne aflăm în fața unei noi enigme: cine este acest popor ales?

Pellegrino clătină din cap.

— N-am nici cea mai mică idee, Luigi.

— Aveți de gând să vorbiți cu Papa despre asta?

— Nu până nu terminăm cu Carvalho. Dar când toată treaba se va termina, da, îi voi spune despre asta.

— Aveți dreptate, să le luăm pe rând.

Părintele Ernetti se întoarse din nou la cronovizor.

— Luigi, aș vrea s-o urmărim pe Nefertiti imediat după lovitura ei de stat.

— De ce?

— Mi-a trecut prin minte o idee, o idee cam nebunească.

Luigi izbucni în râs.

— Din nou? Dar știu că nu aveți liniște, părinte Ernetti!

Lui Pellegrino, însă, nu-i venea să râdă.

— Dacă ți-aș spune ce am în gând, Luigi, nu m-ai crede. Îți vei da seama singur…

86

După ce ieşi din Nag Hammadi, Land Cruiser-ul condus de Gregory ajunse în faţa mănăstirii Saint Pacôme, o clădire cam dărăpănată şi austeră, perforată toată de ferestruici.

— Lăsaţi maşina la o distanţă rezonabilă, spuse Kircher, să nu-i speriem.

— Am înţeles.

Intrară pe aleea care ducea la poarta principală. Locul părea pustiu şi tăcut.

Kircher trase de sfoara unui clopoţel, apoi bătu de câteva ori la uşa principală.

— Nimic. Ori s-au încuiat pe dinăuntru, ori nu e nici ţipenie.

Kircher lipi urechea de uşă.

— Vine cineva. Îndepărtaţi-vă, vă rog, lăsaţi-mă pe mine.

Parker şi Natasa se întoarseră la maşină.

— Vrei să mănânci ceva? îl întrebă ea.

— Ne tutuim de acum? întrebă Gregory amuzat.

— E greu de găsit cuvintele potrivite în timpul unei vânători de oameni.

— Ai mare dreptate.

— Cât te-ai dus după maşină, cu Kircher, am cumpărat ce am găsit în aeroport. Sucuri, chipsuri, dulciuri egiptene.

Deschise o cutie de fursecuri. Gregory luă câteva.

— Amândoi am parcurs un drum lung, spuse el. Lucrurile au început prost

atunci la muzeu.

— Propunerea ta era atât de bizară încât m-am simțit încolțită. Nu ai idee câți iluminați vin să ne vadă. Unul dintre acești nebuni mi-a adus odată un os despre care zicea că e al lui Adam, primul om! Îl găsise în grădina lui. În plus, propunerea ta era cam periculoasă…

— Recunosc că am fost stângaci. Înainte de a fi curator la muzeu, ce făceai? Ești unul dintre „supraviețuitori”?

În Israel, „supraviețuitorii” erau cei care, la fel ca Natașa, scăpaseră de persecuții și crescuseră în chibuț.

— Bună observație. Am venit din Ucraina când aveam șapte ani, apoi am învățat să plantez varză și să lupt în armată, ca mulți alții.

— Atunci ai devenit arheolog?

— Muncind din greu. Dar tu?

— Am făcut studii universitare, dar am visat și să fiu arheolog.

— În memoria unchiului tău?

— Ai înțeles.

Făcură câțiva pași în tăcere, tulburați. Apoi o întrebă:

— Cum ai ajuns la Muzeul Israelului?

— Am avut pile. Golda Meir și Yitzhak Rabin m-au prezentat directorului!

— Pe bune?

— Am început prin a studia Manuscrisele de la Marea Moartă. Restul e noroc.

— Ai uitat de colaborarea cu Mossad-ul, adăugă el răutăcios. Și probabil de alte lucruri…

— Ești prea curios, Gregory.

— Sunt interesat de tine, Nat. Pot să-ți spun Nat?

Ea se uită la el, nedumerită.

— Flirtezi cu mine sau mă tragi de limbă?

— Ambele.

— Rămâne pe altă dată, Kircher ne cheamă.

La poarta mănăstirii îi aștepta un bătrân, zâmbind silit.

— Vi-l prezint pe părintele Chiril, starețul mănăstirii, explică Gunther Kircher. Intrați, are să ne povestească ceva.

Pătrunseră într-o cameră răcoroasă, cu podeaua acoperită complet cu covoare groase orientale. Au fost invitați să se așeze. Fără să spună un cuvânt, părintele Chiril făcu un ceai.

— Aici locuitorii încă trăiesc ca în secolul trecut, comentă Kircher, își dau timp pentru toate. Încercați să vă stăpâniți nervozitatea.

— Mai ales tu, Gregory, șopti Natașa, o să-l bagi în sperieți.

— Promit să mă calmez.

La ceai, starețul le vorbi în araba egipteană. I-a întrebat care era motivul vizitei lor. Kircher i-a prezentat pe el și pe tovarășii săi drept egiptologi. Îi arătă fragmentul pe care îl aveau.

— Căutăm bucata lipsa a acestei tăblițe, părinte. Am reconstituit partea care lipsește.

Îi arătă și textul. Părintele stareț o examină, apoi i se adresă lui Kircher în arabă.

— Spune că niște bărbați au venit aici acum câteva ore cu același motiv.

— Au cumpărat celălalt fragment? întrebă Natașa îngrijorată.

— Nu, a tradus Kircher, pentru că fragmentul nu mai e aici de multă vreme.

— Această jumătate de tăbliță este povestea celui care l-a văzut pe omul care a văzut ursul, șopti Gregory, aplecându-se spre Natașa.

— Taci și ascultă.

— Când l-au găsit țăranii, continuă starețul, era păstrat într-o cutie de fier marcată cu sigiliul lui Seth, semn care aduce ghinion.

— La fel ca și cel de pe cutia în care a fost păstrat primul fragment, îi șopti Gregory Natașei.

— De aceea n-au vrut să-l vândă reprezentanților Muzeului din Cairo. Sfatul satului s-a întrunit și a decis să returneze cutia de fier la locul său de origine, în vechea capitală a faraonului Akhenaton.

— Deci e acolo, șopti Natașa, la Tell el-Amarna.

— Stai că nu s-a terminat, spuse Kircher. Ascultă-i povestea…

87

Când părintele Ernetti şi profesorul Battista au reluat firul poveştii egiptene, văzură două armate mari înfruntându-se în deşert.

— În dreapta, comentă Luigi, este cea a generalului Horemheb, care vine de la Teba. Vrea să restabilească vechea ordine. În stânga, cea a lui Nefertiti.

— Se pare că Horemheb se aşteaptă la o rezistenţă puternică, observă părintele Ernetti.

— O cunoaşte pe Nefertiti, trebuie să ştie că regina este hotărâtă şi înconjurată de ofiţeri vrednici.

— O problemă încă nerezolvată, atunci?

— Din câte văd, raportul de putere este încă în favoarea lui Horemheb. El a reunit două corpuri mari de armată, divizia lui Amon şi divizia lui Ptah. Fiecare are cinci mii de oameni, fără să mai luăm în calcul regimentele de mercenari şi cohortele de sclavi care asigură administrarea. Nu vor aduna o astfel de armată decât pe vremea lui Ramses al II-lea, o jumătate de secol mai târziu. Deci, da, Horemheb se aşteaptă la o rezistenţă foarte puternică.

— Dacă îmi amintesc bine, nu există ziduri de apărare în jurul Akhet-Aton?

— Acesta este lucrul cel mai îngrijorător. Armatele se vor întâlni în câmp deschis, ca în bătăliile lui Napoleon. Ceea ce înseamnă o mulţime de pierderi omeneşti.

— Presupun că nu există nicio urmă a acestei ciocniri în cronicile istoricilor?

— Niciuna, suntem pe un teritoriu total necunoscut. Nici măcar nu vă pot spune cine va fi învingătorul.

La căderea serii, armata lui Horemheb şi-a ridicat tabăra în faţa impunătoarei capitale a lui Nefertiti.

— Nu se luptau noaptea?

— Niciodată în Antichitate. Noaptea este făcută pentru dormit, chiar şi pentru soldaţi.

— Sar direct la ziua de mâine, atunci.

— Să nu fie prea mare saltul, părinte, nu vreau să pierd startul.

Entuziasmul aproape tineresc al lui Luigi începea să-l enerveze pe părintele Ernetti. La urma urmei, chiar dacă evenimentele ar fi avut loc cu treizeci şi cinci de secole în urmă, mii de soldaţi muriseră acolo.

— Cu tot respectul, Luigi, îţi reamintesc că nu suntem la cinema.

— Iertare, părinte, dar ceea ce vedem este atât de extraordinar, spuse Luigi cu sfială.

Tocmai se iviseră zorii. Cele două armate se priveau în tăcere. Deodată, salve de săgeţi întunecară cerul, atât de multe se trăgeau de ambele părţi. Mulţi soldaţi fură doborâţi. Atunci carele lui Horemheb se repeziră înainte. Fiecare era condus de doi bărbaţi. Unul ţinea frâiele, în timp ce celălalt mânuia sulița.

— Nefertiti nu are care?

— Nu, dar are o cavalerie excelentă. Uitaţi-vă la ei…

Luigi, fascinat, privea ca la spectacol.

Lovind cu săbiile, călăreţii lui Nefertiti, iuţi şi mai uşori, făceau ravagii.

— Ah! E pe cale să câştige, cred.

— Aşteptaţi până când Horemheb dă semnalul infanteriei sale!

Luigi avea dreptate. Infanteriştii erau puzderie. Imposibil de rezistat unui

asemenea val uman.

— Cum poți suporta un asemenea spectacol? întrebă Pellegrino, scârbit.

— Austerlitz şi Waterloo au fost mult mai rele, părinte. Și ce să mai zicem de Hiroshima?

— Bine, hai să vedem ce s-a întâmplat a doua zi!

Luigi înțelese cu regret că părintele Ernetti nu voia să asiste la mai mult.

A doua zi, sute de morți umpleau câmpul de luptă. Fuseseră atât de multe pierderi de ambele părți încât nu era ușor să-ți dai seama cine era învingătorul. Luigi estima, totuşi, că numărul mare de soldați ai lui Horemheb prevalase asupra armatei reginei Nefertiti.

— Se întâmplă ceva, observă părintele.

Soldații lui Nefertiti se dădeau la o parte pentru a lăsa să treacă un car de război. Era condus de regina însăși. Se îndrepta direct spre armata adversă. Lui Pellegrino nu-i venea să-și creadă ochilor.

— La urma urmei, nu va ataca armata lui Horemheb singură?

— Nu, Nefertiti este curajoasă, dar nu nebună.

Soldații inamici se dădeau la o parte, impresionați. Opri carul în fața cortului generalului Horemheb. Imediat, paznicii călare îi blocară drumul.

Horemheb ieși din cort și îngenunche în fața reginei.

— Se ucideau unul pe altul cu voioșie, dar aveau maniere în Egiptul antic, remarcă Pellegrino.

— Puteți mări imaginea cât mai mult, părinte? Am impresia că Nefertiti îi va propune lui Horemheb un târg.

— Voi încerca să citesc pe buze.

— Ar fi minunat.

Acest lucru a fost posibil deoarece scena se petrecea în plină zi, iar cronovizorul oferea imagini în prim-plan ale celor doi conducători.

— Nefertiti… după cum am înțeles… se predă, traduse Luigi.

— Aşadar îşi recunoaşte înfrângerea.

Luigi nu terminase.

— Aşteptaţi puţin! Acceptă să depună armele cu o singură condiţie: ca Horemheb să-i lase poporul să plece. Toţi orăşenii care cred în Aton vor fi liberi să se mute spre nord şi să îşi construiască acolo o aşezare în onoarea zeului.

Lasă-mi oamenii să plece! Deci asta a fost, se gândi Ernetti. Acesta este motivul pentru care mii de egipteni au emigrat în Canaan.

Horemheb fusese de acord. Soldaţii din ambele armate îşi aplaudară conducătorii. Războiul se terminase, dar Luigi îl privea lung pe Pellegrino.

— Cred că acum înţeleg, părinte.

— Ce înţelegi?

— Toate ingredientele sunt prezente: o ciumă în Egipt. Un popor care crede într-un zeu unic. O plecare în masă spre ţara Canaanului. Arată precum capitolul din Biblie despre Exod, doar că nu este despre evrei, ci despre egipteni.

— Ai febră, Luigi!

88

În mănăstirea Saint Pacôme, la lumina lumânărilor și în jurul ceaiului tradiţional, părintele Chiril îşi începu povestea. Kircher traducea.

— În 1945, bunicul meu Moussah era şeful satului Nag Hammadi. Se hotărâse să aducă cutia de fier înapoi pe pământul din care provenea.

— La ce distanţă este Nag Hammadi de Amarna? întrebă Nataşa.

— Aproximativ trei sute de kilometri, spuse Kircher.

— Neexistând un drum propriu-zis, bunicul meu a hotărât să călătorească pe cămilă. A pregătit două animale. Primul pentru el, celălalt pentru apă, mâncare şi cutia de fier…

Într-o dimineaţă, în zori, Moussah a plecat spre Amarna. A călătorit mult timp, permiţându-şi, noaptea, doar câteva ore pentru somn. Mânca şi bea puţin pentru a fi sigur că va ajunge la capăt, aşa cum jurase.

Însă era bătrân. Trupul lui, pe care îl chinuise ani de zile cu munca grea pe câmp, nu mai era făcut pentru o călătorie atât de lungă. Într-o seară, când la picioarele lui se întindea Amarna, Musah a căzut de pe cămilă. Şi-a spus că acela era sfârşitul. Şi, resemnat, a aşteptat moartea.

Dar ceea ce s-a întâmplat a fost neaşteptat. Peisajul din jurul lui se schimbase. Era noapte, însă cerul nu era spuzit de stele, ci de un roşu-închis. Luna dispăruse. Unde se afla?

În Egipt, după toate probabilităţile, pentru că Nilul curgea alături. Se apropie de mal. Apa era neagră ca o noapte întunecată. N-o mai văzuse niciodată aşa.

Un urlet sfâşie crepusculul.

Era strigătul unei fiare sălbatice, pe care nu reuși s-o identifice. O umbră, pe malul celălalt, traversa desișurile. Era uriașă. Bătrânul fu îngrozit.

O barcă părea să aștepte în apropiere, legată de un țăruș înfipt în pământ. Oare era barca sacră ce avea să-l ducă în „Douat”, țara zeilor și a morților?

Străbătut de o intuiție, înțelese că barca îl așteaptă pe el și pe nimeni altcineva, pentru că doar el avea o misiune de îndeplinit. A luat cutia de fier din spinarea cămilei și a cărat-o pe mica ambarcațiune. Nu existau vâsle. Pricepu că, în această barcă, era suficient să te lași purtat de Nil.

Călătoria pe fluviu a durat mult. Tăcerea era aproape totală, întreruptă doar de zgomotul bărcii alunecând pe apa neagră. În ciuda orelor care se scurgeau, nu văzu zorii prea curând. Se cufundase oare în întunericul etern? Tremura.

Deodată, un strop îl trezi din toropeală. O formă înota la suprafața Nilului, lungă ca o anghilă. Se ridică brusc. Era un șarpe uriaș.

— Apophis!

În mitologia egipteană, era zeul forțelor răului și al întunericului, întruchiparea haosului care căuta, în fiecare noapte, să anihileze fragilul edificiu al Creației.

Șarpele părea să se uite la el de parcă ar fi vrut să-l înghită.

— Piei, Apophis! a strigat bunicul meu.

Șarpele a ezitat, apoi s-a scufundat înapoi în Nil și a dispărut. Nenorocirea, de data aceasta, nu venise după el. Zeii, credea dânsul, aveau alte planuri.

A văzut apoi o formă pe mal, o siluetă umană. Barca, de parcă știa ce face, se îndreptă direct spre ea. Un bărbat? Nu chiar. O creatură de formă umană, de trei metri înălțime, dar al cărei cap era de șacal. Era Anubis, păzitorul tărâmului morților. Prin gesturi, l-a făcut pe Moussah să înțeleagă că trebuie să-și lege cufărul în spate și să-l urmeze. Bătrânul s-a supus și amândoi s-au pierdut în noapte.

Trioul din jurul părintelui Chiril a ascultat întâmplarea ca pe o poveste pentru

copii.

— Ce s-a întâmplat mai departe? întrebă Natașa.

— Povestea se termină aici, răspunse părintele Chiril.

Gregory, Kircher și Natașa se uitară unul la altul, nedumeriți.

— Dar… ce s-a întâmplat cu bunicul dumneavoastră? întrebă Gunther.

— Niște beduini i-au dat apă și i-au salvat viața. A delirat câteva zile, apoi și-a venit în fire.

— Și cutia de fier? întrebă Natașa.

— Asta e partea cea mai extraordinară a poveștii. Bunicul meu mi-a spus că a dus-o la Amarna, într-un loc numit „camera micului prinț”.

— Ce mic prinț? întrebă Kircher.

— Nu știu mai multe. Dacă vreți s-o găsiți, trebuie să mergeți acolo.

— Este cel mai bun lucru pe care îl putem face, a spus Natașa. O ultimă întrebare, părinte Chiril…

Kircher traduse întrebarea.

— I-ați spus episcopului care a venit să vă vadă povestea bunicului dumneavoastră?

— Nu. Întrucât nu știa arabă, a vrut să-i spun toată istoria în engleză, dar eu nu vorbesc acea limbă. Așa că a ridicat din umeri și a plecat, fără să ne salute măcar.

— Mulțumesc, părinte, spuse Natașa, făcând o plecăciune.

Kircher băgă mâna în buzunar și scoase o hârtie de douăzeci de dolari pe care i-o dădu părintelui stareț.

— Pentru mănăstire, părinte Chiril.

Când erau afară, Kircher se indignă:

— Ce personaj grobian, acest Carvalho!

— Așa este, dar faptul că nu vorbește și nu înțelege araba ne convine. Acum știm mai multe decât el.

— Lucruri extrem de vagi, obiectă Gregory.

— Cred că această poveste ar trebui luată în serios, spuse Natașa. Bătrânul Moussah trebuie să fi avut o experiență din aceea din apropierea morții, precum cele povestite de oamenii care ies din comă. În Occident, martorii văd imagini ale lumii în care trăiesc: un tunel, o lumină, îngeri etc. Pentru bătrân, aceasta a fost o experiență egipteană, el a proiectat acolo credințele strămoșilor săi îndepărtați.

— Și cu acea cutie de fier ce s-a întâmplat? întrebă Gregory.

— Sunt sigur că a adus-o înapoi la Amarna, așa cum a spus el, dar era în transă.

Greg îl întrebă pe Kircher.

— „Camera micului prinț” înseamnă ceva pentru tine, Gunther?

— Nimic deocamdată, trebuie să mergem la fața locului.

— Să fim vigilenți, spuse Natașa. Ori Carvalho și oamenii lui au renunțat, ori au ales o altă soluție, mai lentă, dar eficientă: să vină pe urmele noastre.

89

— Luigi, ai terminat?

Curatorul, care îşi consulta documentele, completa în acelaşi timp şi o fişă cu nişte calcule complicate.

— Cred că am răspunsul. Potrivit celor doi şefi, ziua exodului este fixată pentru 6 martie conform calendarului nostru.

— Bine, o să încerc data asta.

Programă ziua pe aparat.

Se iviseră zorii. Bărbaţi suflând într-un soi de trompete străbăteau străzile principale ale oraşului.

— Probabil dau semnalul de pornire şi îi alertează pe toţi cei care au luat decizia de a pleca, a comentat Luigi.

Treptat, venind din toate direcţiile, grupurile s-au strâns pe bulevardul regal. Era o privelişte uimitoare. Mii de locuitori, cocoţaţi pe căruţe pline cu haine şi mobilă sau ducând nişte simple boccele, îşi părăseau plaiurile cu tot avutul. Cei mai bogaţi conduceau căruţe trase de măgari, alţii, pe jos, duceau în spate cât puteau. Unii îşi purtau chiar şi morţii mumificaţi, într-un soi de roabe.

— Dar sunt cu miile!

— Capitala a fost declarată „oraş blestemat” de către generalul Horemheb, explică Luigi. Trebuie evacuat şi purificat. Adepţii lui Akhenaton nu sunt foarte numeroşi, dar au credinţa sădită în ei. Preferă să plece în exil decât să-şi renege zeul, pe Aton.

Pe ecranul cronovizorului, se vedea cum locotenenţii lui Nefertiti îi adunau pe

pribegi în mai multe grupuri, în spatele unor fanioane de diferite forme. Fiecare divizie alesese un lider care se ocupa de aprovizionarea cu alimente şi apă. Burdufurile fuseseră umplute la fântânile din oraş, în aşteptarea traversării deşertului.

— Vedeţi, spuse Pellegrino, unii duc cu ei seminţe.

— Sunt seminţele speranţei, părinte.

Ultimii erau măgarii, cărând saci plini cu pocale şi vase preţioase.

— Vor avea nevoie de acel aur acolo unde merg. Cei mai lucizi nu îşi fac iluzii, ştiu că zilele care vor veni vor fi dificile. Aurul poate ajuta.

Pellegrino sări peste câteva ore. La începutul după-amiezii, o mulţime de câteva mii de bărbaţi şi femei se adunase la porţile oraşului. În faţa lor se întindeau vastele orizonturi ale deşertului arab.

— Cum intenţionează să treacă deşertul din Egipt, apoi pe cel din Sinai, cu toţi aceşti oameni?

— Nu ştiu, Luigi. Poate că aşteaptă un miracol?

Deodată, se observă o mişcare în mulţime. Sosise un car, înconjurat de mai multe gărzi călare.

— Uitaţi, este Nefertiti!

Era strălucitoare. Se opri în faţa oamenilor ei care o aclamară. Purta celebra tocă înaltă, reprodusă pe celebrul bust, şi era îmbrăcată într-o tunică amplă de in, care o acoperea până la tălpi.

— S-a îmbrăcat ca o preoteasă a lui Aton, spuse Luigi.

Nefertiti îşi întinsese braţele şi se ruga soarelui. Pellegrino descifră cuvintele fără dificultate:

O, Soare, care te ridici mândru în înaltul cerului,

Astru viu, care trăiești dintru începuturi…

Recunoscu imnul lui Aton, pe care acum îl ştia pe de rost. Strofa fu preluată de mulţimea care se ruga spre soare. Apoi, Nefertiti îşi scoase haina de preoteasă şi toca, pe care le dădu unui slujitor. Rămase într-o tunică albă simplă, strânsă în talie, şi îşi puse pe cap tradiţionalul khat[1].

— În mod normal, numai bărbaţii poartă această scufie, remarcă Luigi, dar Nefertiti, după cum aţi văzut, nu se încurcă în prejudecăţi.

Regina biciui caii, care porniră în galop spre deşert, fără să-i mai conducă nimeni.

— Va merge pe jos, la fel ca oamenii ei, comentă Luigi.

— Un gest frumos, spuse Pellegrino. Ce femeie! Oricum, ştie să se facă populară!

Slujitorul îi întinse reginei un toiag lung de lemn. Nefertiti îl apucă şi făcu semn mulţimii să înainteze.

— Şi aşa începe exodul, spuse părintele Ernetti.

De data aceasta nu i-a mai fost frică de cuvinte[2].

*

Într-o oră, mulţimea de pribegi trecuse prin porţile oraşului. Lui Luigi Battista nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Şapte sute de kilometri! Aceste mii de egipteni vor străbate şapte sute de kilometri pe jos pentru a-şi putea adora zeul Aton în deplină libertate.

— Nu sunt doar egipteni, Luigi. Uită-te la hainele lor, sunt şi canaaniţi…

— Şi fenicieni, observă curatorul. Îi recunosc după scufiile evazate.

— Şi triburile habiru, strămoşii evreilor, cu tunicile lor în dungi. Vor merge împreună.

— Bine, dar toţi merg sub steagul zeului Aton.

Părintele Ernetti nu era deloc de această părere.

— După părerea mea, în spatele lui Aton se află acest zeu invizibil care s-a revelat oamenilor, în urmă cu şapte mii cinci sute de ani, în regiunea Mării Negre. Suflarea acestui zeu necunoscut este cea care îi împinge pe toţi înainte!

Dottore văzu în privirea părintelui o licărire de fervoare mistică. La urma urmei, era dreptul lui să vadă mâna lui Dumnezeu peste tot.

— Recunoaşteţi că este diferit de ceea ce spune Biblia.

— Cei care au scris Biblia au fost preoţi şi poeţi, nu istorici în sensul modern. Au fost inspiraţi de acest eveniment, deoarece au adaptat şi mitul Grădinii Edenului şi legenda babiloniană a Potopului, amestecând adevărul şi ficţiunea.

— Şi ea?

Luigi arătă spre figura trufaşă a lui Nefertiti care preceda mulţimea, ţinându-şi mândră toiagul. Îndrăzni să întrebe:

— Pentru dumneavoastră, Moise… e ea?

Părintele închise ochii şi nu mai spuse nimic. De data asta îi era greu să răspundă, dar Luigi insistă:

— Părinte, asta era „ideea dumneavoastră puţin nebunească”?

— Nu ştiu…

— Haideţi, mărturisiţi, zise Battista cam provocator, la asta vă gândeaţi de fapt?

Pellegrino se eschivă.

— Môseh este un nume egiptean, dottore, nu sunt primul care o spune[3]. Poate că a fost unul dintre locotenenții reginei, care mai târziu avea să preia comanda migrației.

Avansă această ipoteză fără convingere, dar Luigi nu se lăsă păcălit.

— Nu dați înapoi de la ceea ce este evident, părinte Ernetti. Vă deranjează atât de mult să aflați că Moise a fost femeie?

Ideile se ciocneau în mintea lui Pellegrino. O parte din edificiul intelectual pe care îl moștenise din tradiția sa iudeo-creștină era gata să se fisureze.

— Trebuie să continuăm să-i urmăm, să vedem ce se va întâmpla.

— În ce mă privește, opinia mea e clară, spuse Luigi. Inspirația pentru figura lui Moise a fost o femeie. Și nu orice femeie, cea mai strălucitoare dintre toate!

1. Este vorba de o scufie purtată de nobilii Egiptului antic (n.tr.).

2. Dintr-o cu totul altă perspectivă, doi istorici francezi au propus ipoteza unui exod egiptean al susținătorilor lui Akhenaton. Messod și Roger Sabbah și-au expus teoria în volumul Les Secrets de l’Exode (Secretele exodului, Ed. Jean Cyrille Godefroy, 2003).

3. Sigmund Freud, în Moise și monoteism, insistase asupra acestui punct și concluzionase asupra originii egiptene a lui Moise. Rădăcina Môseh se găsește la anumiți mari preoți sau faraoni ai Egiptului, precum Thutmôsis, de exemplu.

90

Înainte de a pleca spre Amarna, Gregory făcu plinul la o benzinărie din Nag Hammadi. În timp ce Gunther dormea în maşină, Nataşa îşi făcu timp să-l informeze pe Zvi despre situaţia lor. Apoi studie harta.

— Amarna se află la trei sute douăzeci de kilometri. Există un singur drum, imposibil de ratat.

Kircher se dusese să cumpere bomboane de la benzinărie, în timp ce Nataşa remarcă pentru sine:

— Foarte copilăros omul ăsta!

Cineva din magazin îl urmărea pe Gunther. Era Arnaud Deloffre. Aştepta să-i vadă plecând pentru a se întâlni cu Dom Alberto şi brazilienii săi care stăteau în două jeep-uri parcate la umbră. Dom Alberto îi făcu un semn lui Arnaud. Era nebun de furie.

— Omul ăla din Land Cruiser, chiar în faţa noastră, nu… e Gregory Parker? Nu l-ai eliminat, aşa cum ţi-am ordonat?

Arnaud lăsă capul în jos, simţindu-se vinovat.

— L-am abandonat în mijlocul deşertului, se bâlbâi el, derutat. Chiar nu înţeleg cum a scăpat.

— M-ai dezamăgit, Arnaud. Şi femeia aia?

— N-o cunosc. Un arheolog, fără îndoială.

Voia să treacă peste asta.

— Ce facem, Dom Alberto? Îi urmărim?

— Ai răbdare, lasă-i să ia un avans.

*

Când soarele era sus pe cer, se putea vedea acest convoi de neînchipuit: Yoël Cohen şi Tyler Buchinsky, la volanul Jeep-ului lor, mergeau la câţiva kilometri în spatele celor două Jeep-uri ale lui Carvalho şi ale oamenilor săi, care, la rândul lor, urmăreau – cam la aceeaşi distanţă – Land Cruiser-ul condus de Gregory Parker.

— Vom interveni abia în ultimul moment, preciză Carvalho, dacă vor găsi ceva.

Yoël, la rândul lui, avea un plan identic.

— Tyler, nu te mişti până la semnalul meu.

— Da…, mormăi texanul, încercând cu greu să-şi întindă picioarele lungi pentru a adormi.

Două ore mai târziu, căldura deveni insuportabilă. Gregory se opri la o benzinărie, numită pompos „Oaza deşertului”. Cumpără un bax de apă îmbuteliată.

— Vreţi ceva?

Natașa clătină din cap.

— Doar un sifon rece pentru mine, răspunse Kircher.

Gregory plăti şi merseră mai departe.

— Mai e mult până la Amarna? întrebă Natașa.

— Cel puţin două ore.

Curând, cele două Jeep-uri ale lui Carvalho se opriră şi ele la Oaza deşertului. Brazilienilor le era foame.

— Nu vă plătesc să mâncaţi, se răsti Carvalho.

— Şefu', ne este foarte foame, protestară Lucca şi Henrique.

— O să mâncaţi din provizii.

— Banane? Sunt putrede, protestă Lucca.

— Trebuia să le alegeţi mai bine. La drum, Arnaud!

Şi convoiul porni din nou.

Douăzeci de minute mai târziu, Jeep-ul lui Yoël Cohen şi Tyler Buchinsky apăru şi el în faţa benzinăriei. Yoël decise să se oprească pentru prânz. Întrucât nu exista decât un singur drum, era imposibil să pierzi urma lui Parker şi a prietenilor săi. S-au dus să se aşeze undeva în capătul sălii. Căldura era atât de înăbuşitoare încât a trebuit să se deschidă două uşi pentru a se face măcar un pic de curent. Meniul – ca să spunem aşa – includea doar gustări libaneze. Yoël comandă două farfurii mari. Au sosit prea repede pentru a nu fi fost scoase direct din frigider. El nu era pretenţios, gustă din humus, pe care îl găsi comestibil. Dar Tyler privi cu prudenţă fiecare fel de mâncare, le adulmecă şi, în cele din urmă, scoase din buzunar un pachet de Beef Jerky Jack Links, cu carne uscată aromatizată din Texas, pe care o mestecă îndelung.

În acel moment, cele două Jeep-uri ale lui Carvalho au sosit din direcţia opusă. Sătul de protestele lui Lucca şi ale lui Henrique, Carvalho cedase în cele din urmă şi îi adusese înapoi la Oaza deşertului. Yoël aproape că se înecă cu humusul. Îl avea pe Dom Alberto Carvalho în persoană în faţa lui! În timp ce unul dintre brazilieni a comandat ceva, încercând să se facă înţeles de către patron în ciuda accentului său, Carvalho se duse la baie. Când trecu pe lângă ei, îi salută pe Yoël şi pe prietenul lui cu un zâmbet larg.

— Turişti? întrebă.

— Da, Amarna… foarte interesant, răspunse Yoël.

Micul grup comandă la rândul său gustări. După ce patronul observă că Tyler nu se atinsese de farfurie, i-o luă din față și i-o pasă fără scrupule lui Carvalho.

Yoël îi făcu semn lui Tyler să se ridice. Ceru nota de plată.

— Sper că nu vă speriem noi, domnilor, spuse Arnaud râzând.

— Nici vorbă, se scuză grăbit Yoël, trebuie să ajungem la Luxor înainte de căderea nopții.

— Păi, atunci, drum bun!

Ieșiră din restaurant și se urcară în mașină. În spatele celorlalte două Jeep-uri, parcate în fața restaurantului, se afla un întreg arsenal la vedere. Tipii ăștia chiar credeau că porniseră la luptă.

— Tipi periculoși, îi spuse Yoël lui Tyler.

Texanul ridică din umeri.

91

Când își reluară explorarea trecutului, Luigi și Pellegrino descoperiră că drumul oamenilor din Aton către țara Canaanului devenise un lung martiriu.

— Au plecat entuziasmați, dar nu s-au pregătit aproape deloc pentru traversarea deșertului. Și sunt mii.

„Atonienii”, cum le spunea Luigi, luaseră cu ei provizii de apă și mâncare, la fel ca o armată, dar acestea s-au dovedit a fi curând insuficiente pentru o asemenea mulțime. Pentru a-și face o idee, Luigi se lansase în noi calcule.

— În trei zile au parcurs doar vreo cincizeci de kilometri. Mai trebuie să ajungă în nordul Egiptului, să treacă pe la sud de Memphis și să traverseze deșertul Sinai. În acest ritm, cu siguranță puțini dintre ei vor ajunge la destinație.

Călătorii își abandonaseră bagajele și cărucioarele pe drum. Prețioasele mumii, pe care unele familii le luaseră cu ele, au fost lăsate pe nisip. Toată lumea păstra acum doar ceea ce era necesar pentru a supraviețui.

— Și dacă sărim peste câteva luni, propuse dottore, și ajungem direct la sfârșitul călătoriei?

Părintele Ernetti nu fu de acord.

— Vreau să urmăresc toate aventurile acestei traversări a deșertului, Luigi. Pentru mine, este mai mult decât o migrație, este o bucată de istorie sfântă.

Luigi nu îndrăzni să-l contrazică.

— Atunci măcar să sărim peste zece zile. După calculele mele, vor fi în regiunea Suez. Vor trebui apoi să-și aleagă drumul: traseul nordic de-a lungul mării sau traseul sudic prin deșert. Primul este mai scurt, dar presărat cu fortărețe egiptene. Al doilea este mai sigur, dar mult mai lung.

— Nefertiti va merge pe drumul cel mai scurt, a făcut o înțelegere cu Horemheb.

— Da. În principiu…

Datorită cronovizorului, Luigi şi Pellegrino urmară marşul atonienilor până la capătul de nord-est al deltei Nilului. De acolo au continuat spre nord de-a lungul coastei, dar efectivele se micşoraseră deja cu mai mult de o treime. Mulţi dintre adepţii lui Nefertiti, descurajaţi, dezertaseră. Regina şi ofiţerii ei mergeau în frunte. Garda regală nu a ezitat să scoată săbiile şi să-i împingă pe cei care îi încetineau pe alţii.

— Entuziasmul iniţial nu mai este suficient, observă Pellegrino. De data aceasta, recurg şi la represiune.

Într-o noapte s-a întâmplat o tragedie. O parte dintre căruţele în care transportau mâncarea au fost distruse de un incendiu.

— Un accident? întrebă Pellegrino.

— Sabotaj, mai degrabă, spuse Luigi, pentru a o forţa pe regină să se întoarcă.

Evaluarea a fost făcută rapid. Nu mai aveau aproape nimic de mâncare.

Şi totuşi, se gândi Pellegrino, ştiu că au ajuns la Ierusalim. Dar cum au făcut-o?

— Cred, sugeră Luigi, că vor încerca ceva.

Într-adevăr, cronovizorul o arăta pe Nefertiti făcând planuri cu ofiţerii ei.

— Nu ne uităm direct la ziua de mâine?

În zori, regina, călare, îşi pusese un coif de război şi ţinea o sabie în mână. În spatele său, se putea vedea ce mai rămăsese din propria armată: vreo douăzeci de care de război. Infanteria se rezuma la vreo sută de oameni înarmaţi.

— Dar ce fac? Ai vreo idee, Luigi?

— Cred că se pregătesc să atace un fort egiptean. Îl ştiu, i-am vizitat rămăşiţele în timpul unei călătorii de studii în urmă cu zece ani. Site-ul se numeşte acum

Tell Héboua. Erau silozuri și grânare. Vor lua proviziile.

Așa se și întâmplă. Bătălia fu violentă și scurtă. Depășiți numeric, soldații cetății s-au predat curând, rezervele lor de hrană fiind jefuite de atonienii înfometați. Ofițerii lui Nefertiti au organizat cât au putut transportul cărnii uscate, al apei și cerealelor.

— Și-au refăcut proviziile, a spus Pellegrino.

— Da, dar Horemheb va fi furios.

Patru zile mai târziu, de altfel, un detașament al armatei egiptene se îndrepta direct spre atonieni.

— Nu au nicio șansă, spuse Luigi. Au o singură soluție, să fugă.

— Dar unde? Sunt alungați înapoi spre mare.

— Nu e marea, părinte, e Lacul Serbonis[1].

— Și cu ce schimbă asta lucrurile?

Luigi stătu puțin pe gânduri.

— Mă întreb…

Își răsfoi documentația.

— Ori mă înșel, ori această femeie, Nefertiti, este un adevărat geniu militar. Uitați…

Regina și ofițerii ei și-au dus oamenii pe fâșia de plajă care închidea Lacul Serbonis. În față, armata trimisă de Horemheb se pregătea să atace. Soldații de pe carele de război stăteau cu sulițele îndreptate spre ei.

— Sunt cel puțin o sută de care de luptă, observă Pellegrino. Sunt pierduți!

— Așteptați urmarea, părinte…

La un semnal, soldații lui Horemheb atacară. În timp ce se repezeau înainte, caii ridicau nori mari de praf.

Apoi fu un întreg haos. Un car, apoi două se răsturnară. Ceilalți se împiedicară de această barieră bruscă. Se auziră țipete de groază.

— E ceea ce bănuiam, triumfă Luigi. Toată această zonă este o mlaștină uriașă. Nefertiti i-a ademenit în nisipurile mișcătoare. Armata lui Horemheb este pierdută!

O mulțime de care egiptene au fost scufundate. Câțiva soldați au reușit să ajungă cu greu pe pământ ferm. Această masă de care îngropate în nisipuri împiedica restul armatei să-și continue atacul. Între timp, atonienii au fugit. Pe malul lacului, în fața Soarelui care apunea, Nefertiti și-a ridicat din nou brațele și l-a invocat.

— Îi mulțumește zeului Aton pentru acest miracol, a spus Luigi.

— Nu, minunea vine de la Dumnezeu, șopti părintele Ernetti, de la adevăratul zeu.

— Pentru mine, părinte Ernetti, adevărata minune este îndrăzneala acestei femei!

*

Mai săriră o zi. Spre uimirea lor, văzură că Nefertiti și oamenii ei mergeau spre sud, deci se întorseseră din drum.

— Poate că au renunțat, spuse Luigi.

Părintele Ernetti, care știa restul, îi tăie avântul.

— Nefertiti știa perfect că Horemheb va alerta toate garnizoanele aflate de-a lungul coastei. A ales așadar să urmeze calea cea mai lungă, cea a deșertului.

— În halul în care sunt? se întrebă Luigi. Cum este posibil?

1. Astăzi Lacul Bardawil.

92

— Amarna, iată-ne! strigă Kircher.

Le luase mai mult de patru ore pentru a ajunge la Tell el-Amarna, vechea capitală a faraonului Akhenaton. Natașa coborâse din Land Cruiser și cerceta peisajul.

— Arată ca planeta Marte!

O porțiune de pietre se întindea până la orizont. Orașul era situat în mijlocul deșertului, într-un vast cerc montan, mărginit la est de primele contraforturi arabe. Era un spațiu gol imens. Fără vreo casă, fără vreo construcție, doar câteva coloane ieșind din pământ.

— Un oraș fantomă în mijlocul deșertului.

— Da, este un caz unic în istorie, comenta Kircher, o capitală evacuată în câteva zile, acum aproape treizeci și cinci de secole.

Făcu un pas înainte. Bătrânul părea surprinzător de agil odată ajuns pe teren propriu.

— Pentru moment, remarcă Natașa folosind binoclul, nici urmă de Carvalho.

— Să fim vigilenți.

— Este o mană cerească pentru egiptologi! exclamă Kircher. Uite, se văd clar fundațiile trasate pe pământ, ca desenate de un arhitect.

— Ăsta este avantajul deșertului, confirmă Natașa, păstrează totul.

— Gunther, vezi o „cameră a micului prinț” pe aici? întrebă Gregory.

— Nu vom găsi nimic acolo, spuse Kircher, pentru că nu există nimic. Cel mai înțelept ar fi să mergeți la necropolă.

— Să găsesc ce? întrebă Natașa.

— Prima înmormântare regală a lui Akhenaton. Micul prinț este fiul regelui, nu?

Câteva minute mai târziu, ajunseră la poalele unei stânci.

— În stânga, explică Kircher, aveți mormintele unor notabili. În dreapta este necropola regală. Mergem?

— Mergem, răspunse Gregory.

Urcară până la intrarea în peșteră. Două scări fuseseră săpate pe o distanță de aproximativ treizeci de metri. Kircher începu coborârea în mormânt.

— Ai grijă la picioare!

Înaintau, luminând drumul cu lanternele.

— Iată-ne.

O antecameră preceda camera mortuară regală propriu-zisă.

— Goală, se plânse Gregory.

Mumia și mobilierul fuseseră mutate în grabă după evacuarea orașului Akhenaton. Grijulii să nu le scape ceva, cei trei examinară fiecare colț al camerei fără să găsească niciun indiciu legat de vreun mic prinț.

— Mă duc să verific celelalte camere, se oferi Kircher.

Gregory începu să transpire.

— Cred că am rămas fără aer.

Natașa își puse mâinile pe umerii lui.

— Uită-te la mine, ești foarte palid. Cât timp a trecut de când nu ai mai luat o masă adevărată?

— De când zăceam în blestemata aia de închisoare din Abu Kabir.

Fata scoase o batistă din buzunar și îi șterse fruntea. Gregory se aplecă spre ea și îi fură un sărut. Ea se uită la el, amuzată.

— Absența aerului te-a amețit?

— Sigur e asta.

— Hei, ia veniți încoace!

Kircher găsise ceva.

93

Atonienii mărşăluiau cu greu prin pustiul Sinaiului. Trecuseră deja două săptămâni lungi. Bărbaţi şi femei epuizaţi se prăbuşeau brusc, morţi de sete sau de epuizare. Nici măcar nu-i mai îngropau, nici nu-şi mai băteau capul să-i plângă, la fel ca în primele zile. Erau lăsaţi pradă fiarelor deşertului.

Noaptea, se adunau în grupuri mici în jurul unor focuri mari. Frigul deşertului era pătrunzător, iar ei erau îmbrăcaţi doar cu nişte simple tunici. Mulţi copii pieriră de frig.

Dimineaţa, Nefertiti şi preoţii lui Aton pândeau răsăritul. De îndată ce Soarele apărea la orizont, regina, în veşmânt de preoteasă, ridica braţele şi se ruga lui Aton Binevoitorul. Toţi oamenii repetau imnul şi apoi o luau de la capăt cu mărşăluitul.

— Această călătorie pare fără sfârşit. Cât mai au de mers? întrebă Pellegrino.

— Cam patru sute de kilometri pentru a ajunge la Kadesh Barnea[1], în Negev.

— Este inuman, oftă Pellegrino.

— Nu spuneaţi că e un miracol?

*

Urmăriră marşul egiptenilor în deşert făcând mici salturi în timp pe cronovizor.

Într-o noapte au observat o agitaţie neobişnuită. Mărind câmpul vizual, au înţeles.

— Cred că… e vorba de niște hoți, spuse părintele Ernetti.

Soldații reginei înconjurară un grup de bărbați care furaseră carne și burdufuri cu apă dintr-o căruță de provizii. Au fost prinși, după care toți s-au întors la culcare.

A doua zi dimineață, după rugăciunea tradițională către soare, Nefertiti decise să dea un exemplu în fața oamenilor adunați. Cei unsprezece prizonieri de cu o zi înainte erau în genunchi, cu mâinile legate la spate. Unsprezece soldați stăteau în spatele lor. La un gest al reginei, hoților li se tăie capul. Apoi, mulțimea care asistase la execuție se împrăștie.

Marșul fu reluat, dar toți – și mai ales cei mai tineri – dădeau semne reale de epuizare. Deodată, un bărbat își flutură brațele și strigă ceva.

— Să ne apropiem puțin.

Pellegrino identifică un cuvânt, mereu același.

— Spune că a văzut apă.

— În acest colț pierdut de deșert? Nu pot să cred.

— Și dacă a fost vorba de un miracol?

Un grup se îndrepta în direcția indicată. Garda reginei se pregătea să-i blocheze drumul. Dar Nefertiti a ordonat să-i lase să treacă.

— Probabil este un miraj, concluzionă Pellegrino resemnat.

— Regina o știe, dar îi lasă să plece ca să aibă mai puține guri de hrănit, zise Luigi.

Pellegrino mută imaginea pe grupul din fața convoiului. Nefertiti mergea cu greu. Una dintre gărzile ei apropiate o ajuta. Degeaba. Se împiedică și se prăbuși.

— Pare epuizată, spuse Luigi.

— Are o voință de fier, dar este totuși o ființă omenească, recunoscu Pellegrino.

Soldații sacrificară unul dintre ultimele care de luptă pentru a face din el un soi de lectică în care s-o instaleze pe Nefertiti. Ea refuză, dar ei insistară. Și marșul se reluă, în plin soare.

— Dumnezeu nu ar fi adus-o până aici că s-o lase să moară în bătaia razelor soarelui, murmură părintele Ernetti. Știu că vor ajunge la destinație.

Luigi se uită la el, surprins.

— Ah, da? Și de unde aveți această certitudine?

Pellegrino nu-i putea spune lui Luigi ce descoperiseră în cubul lui Solomon. Papa interzisese ferm acest lucru.

— Cine o împinge înainte nu o va abandona!

1. Astăzi Nitzanei Sinai.

94

Natașa și Gregory ieșiră din dormitorul regal pentru a i se alătura lui Gunther, o jumătate de etaj mai sus. Zărise un rând de trei camere funerare mici.

— Aceste camere sunt dedicate prințesei Makhétaton, fiica cea mare a lui Akhenaton și a lui Nefertiti. Ea a fost prima care a murit din cauza epidemiei de ciumă. Uitați-vă la asta, spuse el, luminând cu torța o frescă pictată pe perete. Iată-i pe rege și pe regină. Se înclină peste trupul fiicei lor plângând. Și uitați-vă și în lateral…

Era o moașă care ținea un copil în brațe.

— Iată-l pe micul nostru prinț, anunță Kircher cu mândrie.

— Ești sigur, Gunther?

— Da, din cauza evantaiului. Este un semn care dovedește statutul său regal. Nu ești egiptolog timp de treizeci de ani și ignori un astfel de detaliu. Și uite, numele copilului a fost șters. Dar pot ghici cine este acest „mic prinț”.

— Spune…

— Tutankhamon. Sau mai degrabă Tutankhaton, ultimul născut al lui Akhenaton.

— Să admitem, spuse Gregory. Dar unde este cutia de fier?

— Nu am răspuns la toate, se supără Kircher. L-am găsit deja pe micul prinț. În rest, trebuie să căutați singuri!

Scotociră în fiecare colț.

— În cazul în care cutia se află aici, trebuie să fie vizibilă, spuse Gregory.

Natașa începea să se îngrijoreze.

— Dacă a luat-o cineva?

— Nu cred, răspunse Kircher, nimeni nu intră în aceste camere. Iar turiştii vizitează doar camera regelui.

Continuară să caute, febril, minute întregi.

— Am găsit ceva, anunță Natașa.

Pipăind unul dintre pereți, descoperise un loc, lat de câteva zeci de centimetri, unde cărămizile nu mai erau îmbinate corect. Gregory luă un cuțit şi le dădu la o parte. O mică nișă fusese săpată în stâncă.

— Cutia este aici!

— Când a venit Moussah să o aducă înapoi, a comentat Kircher, a săpat o groapă în zid şi a închis-o cu cărămizile pe care le scosese.

În nișă era o cutie de metal gravată cu imaginea unei figuri pe jumătate animal, pe jumătate om.

— Semnul lui Seth. Este cutia pe care o căutam, se bucură Kircher.

Se chinuiră s-o deschidă. Era cam ruginită. Conținea o jumătate de tăbliță de piatră, gravată cu hieroglife şi spartă în mijloc.

— Gregory, adu-mi celălalt fragment, zise Natașa, e în geanta mea.

Uni cele două fragmente. Se potriveau perfect.

— Aceasta este tăblița pe care o căutam, mărturisirea lui Akhenaton în întregime!

— Pune-o jos, să-i fac o poză.

— E de lucru pentru egiptologi pentru ani de zile! exclamă Kircher entuziasmat. Akhenaton însuşi recunoaște că şi-a păcălit poporul, soția şi adepții înainte de a muri! Textul este perfect…

Nu mai putea vorbi. Excitația sa nervoasă era atât de mare încât avea probleme cu respirația.

— Inima îi bate foarte repede, îi explică Natașa lui Gregory, are un atac de tahicardie. Îl scot la aer. Îți las cutia și tăblițele, adu-le tu.

— De acord, Nat.

Cu grijă, îl ajutară pe Kircher la întoarcere. Urcarea pe scări fu destul de obositoare, dar curând ieșiră la aer.

— Respiră, Gunther.

Arheologul respiră adânc.

— E mai bine?

— Da, dar mă simt foarte slăbit.

— Să mergem la mașină, am ce trebuie în spate.

Parcurseră împreună cei cinci sute de metri care îi despărțeau de Land Cruiser.

— Stai pe scaun. Îți dau…

O voce se auzi în spatele ei:

— Nicio mișcare!

Arnaud Deloffre îi amenința cu o mitralieră. În spatele lui apăru silueta sinistră a lui Dom Alberto Carvalho.

95

Până și cei mai loiali susținători ai reginei Nefertiti păreau să fie supărați pe ea. O învinovățeau pentru plecarea grăbită din Egipt și pregătirea insuficientă pentru călătorie. Descurajarea înlocuise exaltarea din primele zile. Un bătrân se urcă pe o căruță și stârni mulțimea.

Părintele și Luigi descifrară cuvintele și replicile care urmară.

— Regina și mândria ei blestemată ne conduc la dezastru. Și ce vom găsi în Canaan? Triburi ostile, adoratori ai zeilor cu chip de fiară, care vor avea un singur gând, să ne alunge sau să ne omoare.

— Stăpânim arta războiului, obiectă cineva.

— Dar trupele noastre s-au risipit. Cum vom rezista barbarilor?

— Aton va veghea asupra noastră! strigă un fanatic.

— Ai văzut unde ne-a dus? Dacă Aton e un zeu fals?

— Blasfemie!

— Să ne întoarcem în Egipt, a spus altul, vom implora iertarea faraonului și îi vom cânta imnuri de laudă.

— Am făcut atâta drum prin deșert degeaba? Mai bine mor.

— Nu-ți face griji, ți se va întâmpla cât de curând!

Adunarea degenera în conflict. Nefertiti își trimise garda personală care restabili calmul, însă toată lumea simțea că liniștirea asta era doar temporară.

— Nemulțumirea crește, observă Luigi.

A doua zi, fără să spună nimănui, un nou grup se desprinse de ceilalţi şi se îndreptă spre sud. Imediat ce a fost anunţată, garda personală a reginei îi blocă drumul. Pentru a-i pedepsi pe disidenţi, Nefertiti îi privă de apă pentru o zi întreagă. Dar a doua zi, un alt grup s-a separat. De data asta nimeni nu i-a mai stat în cale.

— Vor muri acolo, spuse Luigi. Păcat.

În curând, Pellegrino şi Luigi numărară o duzină de dezertori. Nefertiti îi lăsă să se îndepărteze, însă ea coborâse din car şi îşi reluase mersul, ca să dea un exemplu. Însă începuse să scuipe sânge.

— Nu cred că este doar oboseală, conchise părintele Ernetti.

Un alt salt în timp le arătă că adepţii lui Aton au fost în mare măsură decimaţi. Erau de treizeci şi cinci de zile în deşert.

— După calculele mele, nu ar trebui să fie foarte departe acum, estimă Luigi, dar trebuie să traverseze cel mai fierbinte deşert din Peninsula Sinai.

Un ofiţer sosi călare şi ceru să vorbească cu regina.

Părintele îi citi pe buze.

— Spune că un cercetaş a găsit o oază la o zi de mers pe jos în regiunea Kadesh-Barnea.

Vestea se răspândi cu viteza fulgerului. Mulţi începură să alerge în direcţia indicată.

— Nefericiţii, vor muri înainte să ajungă, se întristă Pellegrino.

— Părinte, să mai sărim o zi, să vedem.

De data aceasta nu era un miraj, ci o adevărată oază de mici dimensiuni. Deşi izvoarele din Kadesh erau ca vai de lume, le-au permis totuşi oamenilor lui Nefertiti să-şi potolească setea. Soldaţii care conduceau mulţimea făceau tot ce puteau pentru a menţine ordinea şi a stăvili goana spre apă. Ordinele reginei erau

clare: să bea apă mai întâi copiii şi bătrânii. Un cordon de soldaţi separa mulţimea de apa salvatoare. Nemulţumiţii ridicară vocea şi se încăierară.

— Dacă Nefertiti nu reacţionează, spuse Pellegrino, vor sfârşi prin a o ucide.

— Nu vă faceţi griji, părinte, regina a înţeles asta.

De fapt, îi adunase în jurul ei pe ofiţerii fideli. Unul dintre ei părea să pună pe picioare un plan de acţiune.

— Ştii cine este omul ăsta? întrebă Pellegrino.

Ulciorul ştiinţei egiptologice care era Luigi Battista avu un răspuns şi acum.

— Cred că e vorba de generalul Pakharou, unul dintre cei mai prestigioşi generali ai lui Akhenaton; s-a alăturat taberei lui Nefertiti. Avea reputaţia de a fi un excelent soldat, dar era şi un bun psiholog. Cred că pun la cale ceva.

— Voi încerca să captez cuvintele.

— Vorbesc despre un miracol.

A doua zi, Nefertiti dădu ordin să se reia marşul spre Canaan.

Câţiva s-au ridicat în picioare, dar cei mai mulţi au refuzat să se supună.

— Lucrurile încep să se strice, observă Pellegrino.

— Doar dacă… uitaţi-vă!

Doi soldaţi veniră în fugă în tabără. Păreau copleşiţi, vorbeau despre un miracol. Un grup îi urma, cu regina în frunte. Se opriră în faţa a ceea ce părea un crater. Jos se aflau două tăbliţe de piatră. Păreau să fi căzut din cer. Pe una dintre ele era un text gravat cu scriere hieroglifică. Nefertiti porunci să i se aducă tăbliţele. Le privi în tăcere, după care se ridică, întinse braţele şi îi mulţumi lui Aton. Apoi se adresă oamenilor.

— Ce spune?

— Că zeul Aton le-a trimis un mesaj. Aceste două tăbliţe poartă primele cuvinte ale imnului lui Aton. Nefertiti apucă una dintre cele două tabliţe încă fierbinţi, o ridică la o lungime de braţ şi o arătă oamenilor, care o aclamară. „Descoperirea” providenţială avu efectul dorit. Le dădu putere celor care ezitau şi îi puse din nou pe picioare pentru a termina călătoria.

— Trebuia să mă fi gândit la asta, spuse Luigi, admirativ.

Regina îi rugă pe servitori să-i golească cutia de bijuterii, o cutie din lemn de salcâm lucrată cu delicateţe, având gravat numele ei. Înăuntru, puse cele două tăbliţe ale imnului lui Aton. Tâmplarii au ataşat inele prin care preoţii au trecut bare lungi de lemn. Apoi le ordonă să mărşăluiască în faţă purtând mesajul sacru al lui Aton.

— Părinte, exclamă Luigi, tocmai am asistat la naşterea Chivotului Legământului!

— Este miracolul pe care l-au aşteptat, răspunse Pellegrino.

— O minune? Un truc eficace, mai degrabă!

— Căile lui Dumnezeu sunt nenumărate, prietene.

Luigi îi zâmbi larg.

— Vă admir consecvenţa.

— Asta m-a ajutat să supravieţuiesc, Luigi. Acest ultim eveniment, în orice caz, le va da curajul şi forţa să ajungă în Canaan.

*

Nefertiti, din păcate, nu mai ajunse. Tusea devenise mai intensă.

— Nu este oboseală, ci ciumă, spuse Luigi. Uitaţi-vă la acele glande umflate de pe gâtul ei. Cred că a dus boala pe picioare mult timp. Dar a găsit forţă, în ciuda

acestui fapt, să traverseze deșertul împreună cu poporul ei. Înainte ca oamenii să traverseze râul Iordan, regina a fost ajutată să ajungă la o ridicătură de pe care să poată vedea țara Canaanului. Și-a luat rămas-bun de la soldații săi fideli. A spus că vrea să moară singură, fără martori, sub privirea lui Aton. Și-a transmis prerogativele generalului Pakharou, care avea să conducă oamenii pe acest nou pământ. Știa că este inteligent și înțelept, îi cunoștea și talentele de soldat, care ar fi fost foarte necesare pentru a-i ajuta pe egipteni să-și găsească un loc în Canaan.

Generalul îngenunche în fața reginei sale și acceptă această misiune, străduindu-se să-și ascundă lacrimile. Apoi o servitoare aduse niște haine. Nefertiti se îmbrăcă într-o rochie de in și își puse pe cap toca înaltă, albastră. Se întoarse, îi salută pe toți cu un gest larg, înainte de a dispărea în munți.

— Totuși a reușit, conchise Luigi. Poporul său va putea să se închine liber zeului lor Aton în altă parte decât în Egipt.

Părintele Ernetti avu o altă părere.

— Pentru mine, a semănat o sămânță mult mai prețioasă. Idolii sunt perisabili, Aton ca și ceilalți. Dar credința pe care o va răspândi pe acest pământ va fi indestructibilă.

— O credință într-un zeu necunoscut, născut cu șaptezeci și cinci de secole în urmă?

— Deocamdată este încă secretul nostru. Voi vorbi cu Papa despre asta când va veni vremea.

96

Gregory ieşi din necropolă având cutia de fier în braţe. Era atletic şi sănătos, dar aerul rarefiat îl făcea şi pe el să respire greu. Imediat, o împuşcătură se auzi în spatele lui.

Arnaud fusese cel care trăsese. El şi Carvalho îl priveau apropiindu-se. În faţa lor, ca un scut, îi aşezaseră pe Kircher şi pe Nataşa.

— O să cobori foarte încet cu cutia, Gregory, îi spuse Arnaud. Altfel, îi execut pe fată şi pe bătrân.

Gregory nu ştia ce atitudine să adopte.

— Nu te mişca, Gregory, strigă Nataşa, nu vor îndrăzni!

— Ah, da? răspunse Arnaud nervos.

Fără ezitare, îl împuşcă în cap pe bietul Kircher, care se prăbuşi. Carvalho însuşi fu speriat de această brutalitate.

— Arnaud, noi nu…

— Trebuie să ştii ce vrei, Dom Alberto, strigă Arnaud, care părea să nu mai fie el însuşi.

O prinse pe Nataşa de gulerul cămăşii.

— Următorul glonţ va fi pentru ea!

Gregory înţelese că nu mai era nimic de făcut. Coborî de pe peretele de stâncă ţinând cutia de fier în braţe şi avansă spre cei trei.

Se auzi o nouă împuşcătură. De data asta venea din spatele stâncilor. Yoël Cohen era cel care trăsese. Lângă el se afla un bărbat înalt. Îi ameninţa pe Carvalho şi Arnaud cu o mitralieră.

— Nu atinge cutia aceea, Dom Alberto, a strigat Yoël Cohen.

Toată lumea privea cu uimire la nou-veniţi.

— Gregory, continuă Yoël, dă-ne ce ai găsit.

Gregory făcu o mişcare în direcţia lor, dar Arnaud se puse în faţa lui.

— Vă sfătuiesc să nu mai faceţi nici măcar un pas!

Pentru a da mai multă forţă avertismentului său, trase în aer. Urmă o tăcere tensionată. Apoi se auzi sunetul unui motor. Un al doilea jeep, în care se aflau Lucca şi Henrique, venea în viteză. Lucca era înarmat.

— Nu trage, Lucca, îi ordonă Carvalho, dar ţine-i sub ameninţarea armei.

Arnaud le vorbi lui Tyler şi lui Yoël:

— Oricine aţi fi, lăsaţi armele. S-ar putea să ne ucizi pe unul dintre noi, dar nu vei scăpa cu viaţă.

Situaţia ar fi părut comică dacă nu ar fi fost atât de dramatică: Tyler îl ameninţa pe Arnaud, care la rândul lui îl ameninţa pe Gregory, în timp ce Lucca îl ameninţa pe Tyler. În joc era cutia de fier care conţinea mărturisirea lui Akhenaton. Un ghimpe în coasta lui Carvalho, o soluţie salvatoare pentru trimişii Papei, un obstacol îndepărtat pentru susţinătorii celui de-Al Treilea Templu. Dom Alberto i se adresă lui Arnaud:

— Dă-mi cuţitul tău!

Mercenarul îi întinse un cuţit de luptă. Carvalho puse tăişul la gâtul Natașei și înaintă cu ea spre centrul cercului. O folosea drept scut.

— Prieteni, spuse el pe un ton exagerat de conciliant, să nu ne omorâm pentru mărturisirea unui faraon nebun! Prima care va avea de suferit e prietena voastră și asta ar fi păcat…

Se întoarse către Gregory.

— Domnule Parker, fac apel la raţiunea dumneavoastră. Puneţi această cutie în

Jeep-ul meu.

— Nu! strigă Natașa.

Gregory n-o ascultă și se conformă. Tyler vru să tragă, dar Yoël interveni.

— În sfârșit, devenim rezonabili, spuse Carvalho.

Gestul lui Gregory îl liniștise, căci nu se văzu tăind gâtul Natașei. Și violența barbară a lui Arnaud îl scârbise.

— Lucca, supraveghează-i pe acești domni. Arnaud, verifică ce este în cutia de tablă. Mai ales, vezi dacă textul este cel pe care îl căutăm.

Arnaud o deschise și îi inspectă conținutul.

— Sunt două fragmente de lut acoperite cu hieroglife.

— Ăsta e textul? insistă Carvalho.

Arnaud apropie cele două fragmente și le compară cu transcrierea lui Kircher.

— Textul de pe tăbliță și textul scris de mână sunt la fel, Dom Alberto.

Carvalho triumfă. Se adresă Natașei, pe care încă o ținea cu cuțitul la gât:

— Păcat pentru dumneavoastră, doamnă! Ați fi putut să-mi distrugeți toate planurile reducând această chestiune la o simplă manipulare politică. În câteva minute, voi face praf prețioasa descoperire.

Slăbi puțin strânsoarea, apoi se adresă micii adunări:

— Acum, o să ne despărțim. Henrique, vino aici.

Tovarășul lui Lucca i se alătură.

— Fique de olho nela![1]

Henrique îndreptă revolverul spre gâtul Natașei. Carvalho făcu un pas înapoi, apoi urcă în Jeep. Se întoarse către Natașa.

— Spuneți-i stăpânului Vaticanului, doamnă, că acum eu sunt cel care dictează regulile.

Apoi vorbi cu Lucca, care rămăsese în celălalt Jeep:

— Lucca, siga-nos á distância e vigie nossas traseiras[2].

— Sim, Dom Alberto[3].

Lucca a continuat să-și îndrepte mitraliera spre Gregory și Tyler. Arnaud se urcă la volan lângă Carvalho și porni Jeep-ul Willys, care demară în trombă.

Cu o întorsătură bruscă, Natașa își înfipse cotul drept în fața lui Henrique, care căzu la pământ. Tyler trase în garda de corp care muri pe loc. Lucca, la rândul său, îl ochi pe Tyler și îl răni în coaste. Gregory își scoase revolverul și trase în direcția lui Lucca. Acesta scăpă de gloanțe și porni în viteză spre deșert.

— Au scăpat, nenorociții! se înfurie Gregory.

Se apropie de Yoël.

— Ce face prietenul tău?

— Este grav rănit, trebuie să cerem ajutor.

— Avem un radiotelefon în mașină.

În timp ce Yoël lua legătura cu serviciul medical din Assiout, la o sută de kilometri distanță, Gregory se apropie de Natașa. Ea îngenunchease în fața corpului lui Kircher.

— Am văzut multe lucruri în viața mea, spuse, dar niciodată o astfel de crimă. Era un bătrân neajutorat.

— Trebuie să-l îngropăm, spuse Parker.

Natașa se uită la Yoël, care suna din mașina lor.

— Cine sunt tipii ăștia, îi cunoști?

— Sunt trimiși de generalul Swaggart. Nu sunt niște îngeri, dar au intervenit la momentul potrivit.

— Ce face cu telefonul nostru?

— Cheamă o ambulanță, americanul este grav rănit. Cred că…

Deodată, Natașa se ridică și alergă la mașină. Dădu peste Yoël Cohen.

— Dă-mi, te rog, receptorul!

Yoël, care își terminase convorbirea, îi lăsă locul. Ea formă un număr.

— Pe cine suni? întrebă Gregor.

— Pe Zvi Eizer, de la Mossad. Mai întâi trebuie să-i exterminăm pe acești doi demoni.

— Dar… cum?

Conversația avu loc în ebraică. Apoi Natașa închise.

— Pornește mașina, Gregory, te rog. Mergem după ei.

— N-o să-i ajungem niciodată din urmă.

— Nu, dar vreau să fiu acolo pentru spectacol.

1. „Supraveghează fata!” (portugheză, în original) (n.tr.).

2. „Lucca, urmărește-ne de la distanță și păzește-ne spatele!” (portugheză, în original) (n.tr.).

3. „Da, Dom Alberto” (portugheză, în original) (n.tr.).

FOCUL DIN CER

97

Când i-a văzut pe egipteni intrând în țara Canaanului, părintele simți că rolul cronovizorului se încheiase.

— S-a terminat, profesore. Restul trebuie să rămână un secret pentru Biserică.

— Dar… ce se va întâmpla cu ei? protestă Luigi. Cum vor fi primiți de canaaniți? Și evreii unde sunt? Există încă atâtea întrebări…

Părintele Ernetti era inflexibil, nu putea să-i dezvăluie ceea ce le arătase cronovizorul la Ierusalim.

— Nu putem merge mai departe, îmi pare rău.

Luigi se abținu cu greu să nu izbucnească.

— Cum puteți să-mi faceți asta?

Pellegrino îi înțelese dezamăgirea. Îi părea rău, dar stabiliseră regulile de la început.

— Ai fost de acord să respecți regulile jocului, Luigi.

Acesta recunoscu plin de regret.

— Înțeleg că ceea ce urmează este un subiect sensibil pentru Vatican.

— Nu numai pentru Sfântul Scaun, ci pentru milioane și chiar miliarde de credincioși.

— Eu… atunci foarte bine. Pe curând, părinte!

Se ridică și, fără să se uite înapoi, vizibil jignit, bătu la ușă pentru ca o gardă elvețiană să-l însoțească până la ieșirea din Arhivele secrete.

Pellegrino rămase tăcut, puțin deprimat. Apoi îl sună pe cardinalul Cipriano.

— Monseniore, cred că… avem răspunsurile.

*

Papa îl primi la începutul după-amiezii. Înainte de a merge la palatul său, Pellegrino se duse să stea câteva minute pe o bancă din grădinile Vaticanului. Era o zi frumoasă de ianuarie. Lumea părea să fie ca mai înainte, fără să bănuiască nicio clipă că pivotul pe care se învârtea nu era chiar același. Se rugă lui Dumnezeu, spunându-și că, oricare ar fi numele Lui, nu putea permite ca milioane de oameni să se sfâșie din nou pentru El sau împotriva Lui.

Papa îi ascultă povestea cu ochii închiși, un obicei al lui când era foarte concentrat.

— Cred că trei mii de egipteni au intrat în Țara Sfântă, Sfinte Părinte. Jumătate dintre cei care au plecat.

— E puțin.

— Bănuiesc că s-au împrăștiat în toată țara și și-au ales Ierusalimul.

— De ce Ierusalimul și nu un alt oraș?

— Nu știu, cu siguranță nu au făcut această alegere întâmplător.

— Cine locuia în Ierusalim la vremea aceea?

— Un trib de canaaniți. Egiptenii nu vor fi avut probleme să-i învingă și să cucerească orașul.

— În starea în care se aflau?

— Nu uitați că și-au recăpătat puterile când au ajuns în țară. Au putut să cumpere mâncare și băutură, aveau aur cu ei. În plus, majoritatea

supraviețuitorilor erau soldați. Erau mai organizați și mai bine înarmați decât canaaniții.

— Foarte bine, spuse Papa. Restul poveștii, o știm.

Se opri.

— Va trebui să-mi chem din nou frații din alte religii pentru a-i informa. Dar mă vor întreba: Ce știu despre Carvalho? Unde este amenințarea?

— Am vorbit cu Natașa la telefon acum câteva zile. Se îndrepta spre Tell el-Amarna, vechea capitală a lui Akhenaton. De atunci, nu am mai avut nicio veste.

— Deci să sperăm, părinte Ernetti, să sperăm.

Îl sună pe secretarul său de stat, care veni imediat.

— Cipriano, trebuie să convocăm toți șefii Bisericilor!

— La Saint-Pierre-aux-Liens, Sfinte Părinte?

— Da, să nu schimbăm nimic.

— Să le mai spun ceva?

Papa ezita:

— Spune-le că situația nu este mai bună, dar că, măcar acum, știm.

98

În inima deșertului egiptean, începuse o goană. Natașa îl sună pe Zvi de pe radiotelefonul ei.

Gregory, la volanul Land Cruiser-ului, nu înțelegea nimic.

— Poți să-mi explici?

— Nu înainte de a se termina, ăsta e consemnul.

— Ce consemn? întrebă Gregory.

Natașa nu mai răspunse.

— Mergi mai repede!

— Fac ce pot, dar terenul este accidentat.

— Vreau să verific dacă într-adevăr au luat-o spre Nil. Cred că îi așteaptă o barcă în regiunea Assiut.

După trei sferturi de oră, zăriră un nor de praf.

— Ei sunt! spuse Gregory.

Natașa îl sună pe Zvi și confirmă poziția.

— Trebuie doar să așteptăm focul din cer, se rugă Natașa.

— Despre ce vorbești?

Natașa ridică privirea.

— Despre asta…

Un zgomot îngrozitor se auzi deasupra lor.

— Două Nesher! zise Natașa.

Nesher, aeronava israeliană de atac la sol supranumită „Vulturul” în ebraică, a fost inspirată de „Rafala” franceză. Puterea lor de foc era redutabilă.

— Tu i-ai chemat? se panică Gregory. Nu ești întreagă la cap, vei declanșa un nou război!

— Zvi a aranjat totul. Prim-ministrul Begin discută acest lucru cu președintele Sadat chiar acum.

Gregory nu era convins.

— Stop! strigă Natașa.

Gregory frână brusc.

— Oprește mașina, vor trage.

Ca măsură de precauție, amândoi se ghemuiră sub bord.

Natașa descrisese cu exactitate Jeep-ul Willys al lui Carvalho, cu capota închisă. După ce au „blocat” ținta cu sistemele lor de ghidare prin radar, cele două avioane traseră mai multe rachete în direcția vehiculului. Acesta a fost efectiv pulverizat.

— Dumnezeule! strigă Gregory.

Apoi, cele două Nesher se întoarseră și trecură pe deasupra, basculându-și aripile.

— Misiune îndeplinită, băieți! le strigă Natașa, fluturând brațele.

Gregory înțepenise de spaimă și de uimire.

— Hai să vedem ce a mai rămas din ei, spuse Natașa.

— Atenție!

Un Jeep neacoperit venea din direcția opusă. Trecu pe lângă ei și merse mai departe.

— E Lucca. În momentul în care a văzut avioanele, s-a întors și a fugit.

Cei doi s-au apropiat de vehiculul lui Arnaud și Carvalho. Nu mai era altceva decât o carcasă fumegândă.

— Nici măcar nu văd cadavrele! se miră Gregory.

— Sunt împrăștiate în bucăți foarte mici în deșert, explică Natașa.

— Și tăblițele mărturisirii lui Akhenaton?

— La fel. Din fericire, mai avem fotografiile. Adio, Dom Alberto, spuse Natașa.

— Du-te dracului, Arnaud, continuă Gregory.

Brusc, cerul se umplu de un nou vuiet, chiar mai înfricoșător decât cel dinainte.

— Mă așteptam, spuse Natașa. Sunt luptători egipteni și un avion de transport de trupe. Egiptenii vin să ne ceară socoteală.

Cerul era acoperit de zeci de parașute care se deschideau aproape simultan. Situația, oricât de dramatică, l-a făcut pe Gregory să râdă.

— Ce-și imaginează? Că le-am declarat război noi doi?

Când soldații egipteni au ajuns pe sol, se îndreptară spre Natașa și Gregory, cu armele ațintite spre ei.

— Greg, nu încerca să le opui rezistență, ridică încet mâinile.

O ascultă. Aproximativ cincizeci de parașutiști egipteni îi aveau în cătare.

— Calm, calm, stai calm, insistă ea.

Un ofițer se apropie de ei.

— Israelieni?

Natașa dădu din cap că da.

— Sunt englez, spuse Gregory.

Le legară mâinile la spate cu tije de plastic.

— Acum va trebui să dăm explicații. Sper că Sadat și Begin vor furniza rapid informațiile.

— Nu-ți fă griji. De când s-au întâlnit la Camp David, au ajuns să se cunoască.

Gregory oftă.

— Ne așteaptă ore și ore de palavre!

— Da, în niște cazărmi insalubre.

Se aplecă spre Natașa și îi șopti la ureche, cu un zâmbet înțelegător:

— Măcar o dată, Nat, vom uita de Carvalho și vom avea grijă de noi.

Ea îi zâmbi la rândul ei.

— Îmi place foarte mult această idee!

99

Papei Ioan-Paul al II-lea nu-i trebuiră decât câteva zile pentru a convoca o nouă întâlnire a liderilor religioşi în Biserica Saint-Pierre-aux-Liens. De data aceasta, nu mai era alarmat. Rezumă întreaga afacere şi întorsăturile ei finale. Odată cu dispariţia lui Carvalho, orice pericol fusese evitat. În plus, la sosire, participanţilor li s-a oferit o mapă. În interior erau fotografiile pe care Natașa le făcuse celor două jumătăţi de tăbliţă pe care era gravată mărturisirea lui Akhenaton, precum şi traducerea acesteia în toate limbile. În concluzie, Papa le propuse tuturor capilor bisericii să păstreze secretul asupra acestui episod, care nu schimba nimic fundamental, până la urmă, în istoria credinţei.

— După alungarea coloniştilor egipteni, evreii şi-au reluat istoria proprie. L-au pus pe Yahvé în locul lui Aton. De la Solomon încoace, Biblia devine din nou Biblia pe care o cunoaştem, Biblia noastră pentru toţi. Asta îmi propun să ţin minte, fraţii mei, uitând de restul. Chiar dacă, pentru asta, va trebui să ascundem acest episod al importului în Ţara Sfântă a acestui zeu Aton care a fost, după cum ne dezvăluie mărturisirea faraonului, doar o stratagemă politică.

— Vom fi totuşi complici la o parodie a poveştii adevărate a Exodului, remarcă un pastor anglican.

— Este adevărat, spuse Papa, dar nu mai mult decât oamenii sfinţi care au scris Biblia cu inima. Oare suntem mai buni decât ei, părinte? Nu cred asta.

— Ai dreptate, Sfinte Părinte, spuse o voce.

— Fraţii mei, reluă Papa, dacă păstrarea păcii lumii necesită nişte aranjamente evlavioase cu adevărul, atunci să nu ezităm. Astăzi, zeul Yahvé şi-a reluat locul în lunga istorie a credinţei, urmând să devină Eternul Dumnezeu al evreilor, Părintele Mântuitorului şi inspiratorul Sfântului Coran. Este tot ce contează.

Papa a fost aplaudat de marea majoritate a celor prezenţi. Cu toate acestea, cineva din public avu o întrebare.

— Dau cuvântul Excelenței Sale Patriarhul Constantinopolului, a anunțat Ioan-Paul al II-lea.

— Mulțumesc, Preasfinte Părinte. Astăzi, frații mei, pericolul Carvalho a fost evitat. Mercenarul său i s-a alăturat în moarte, iar Gregory Parker a trecut în tabăra noastră. Și Chivotul, întrebă Patriarhul, unde este acum?

După o scurtă tăcere, Papa își frecă mâinile neliniștit înainte de a răspunde:

— De îndată ce s-a aflat de moartea lui Carvalho, poliția Vaticanului i-a percheziționat reședința romană.

— Cu ce rezultat?

— L-am găsit, frații mei. Este intact. E păstrat astăzi într-un loc secret, înainte de a fi trimis înapoi la Ierusalim.

100

Generalul Swaggart era gânditor. Oare ultima mare luptă din viaţa lui se rezuma la o mascaradă? Se temea că da.

— Domnule general, domnul Yoël Cohen a sosit.

— Lasă-l să intre.

Yoël a intrat în birou. Văzând faţa generalului, nu ştia ce atitudine să adopte. Arăta abătut sau mulţumit?

— Ce mai face prietenul nostru Tyler?

— Se recuperează într-un spital egiptean. Un glonţ i-a perforat intestinele, dar va trăi.

— În acest caz, Yoël, situaţia ţi-a scăpat de sub control.

Yoël Cohen se înclină, ipocrit.

— I-ai pierdut urma lui Parker, Carvalho aproape că a scăpat…

— Este mort, domnule general.

— Datorită iniţiativei acestei fete din Mossad. Fără asta…

— Ce contează? Astăzi, nu mai este un pericol pentru noi.

Generalul fu obligat să fie de acord. Îşi schimbă atitudinea şi făcu bilanţul situaţiei:

— Informatorii mei mi-au rezumat ultima intervenţie a Papei în faţa conducătorilor Bisericilor. Ei au hotărât în unanimitate să păstreze secretul despre acest episod legat de cubul lui Solomon

— Este mai bine pentru toată lumea, într-adevăr.

— Gregory Parker a trădat pe toată lumea. Pe Carvalho, apoi pe noi. Pe timp de război, aş fi trimis pe cineva să-l împuşte.

Yoël zâmbi.

— Nu vă faceţi griji, domnule general, să ne întoarcem liniştiţi la planurile noastre.

Generalul Swaggart ezită şi îşi trase scaunul lângă Yoël Cohen. Îi vorbi pe un ton scăzut, confidenţial:

— Sincer, Yoël, după tot ce am aflat, chiar crezi că Mesia al tău sau al meu aşteaptă nerăbdător construirea celui de-Al Treilea Templu la Ierusalim?

O criză de scepticism, se gândi Yoël. Asta mai lipsea!

— Aţi avea inima să renunţaţi, domnule general?

— Îmi pun această întrebare de câteva zile. Ştiţi ca şi mine că lupta noastră este pierdută dinainte, nimeni din Israel nu îşi va asuma riscul să înceapă un război sfânt pentru a reconstrui Templul. Şi chiar dacă am reuşi, Yoël, chiar dacă am reuşi, după ce am vărsa sânge, să construim acest Al Treilea Templu…

Ezită înainte de a continua:

— Nu se va întâmpla nimic. Ne vom uita la cer şi nimeni nu va coborî de acolo. Nici Hristos, nici Mesia evreilor.

Yoël îi răspunse şi el cu voce joasă:

— Domnule general, într-un colţ al minţii, s-ar putea să gândesc la fel ca dumneavoastră, dar nu vreau să-i dezamăgesc pe cei care mă urmează. Toată credinţa, citim în Talmud, se bazează pe o mică nebunie. Aşa credea şi Sfântul Pavel. Atunci să facem ca şi cum…

Generalul dădu din cap în semn de aprobare.

— Bine, Yoël, să facem ca şi cum…

101

A doua zi după cea de-a doua întâlnire a Bisericilor de la Saint-Pierre-aux-Liens, Papa i-a chemat pe Gregory, Nataşa şi Pellegrino la Palatul Vatican. În anticameră îl întâlniră pe Luigi, care tocmai părăsise biroul Suveranului Pontif. El şi părintele Ernetti se despărţiseră oarecum rece, dar Luigi părea să fi uitat.

— L-am întâlnit între patru ochi pe Sfântul Părinte. Mi-a mulţumit pentru…

Îşi căuta cuvintele.

— Era atât de încurcat încât nu am priceput nimic!

Pellegrino înţelese că Papa, ca un diplomat priceput, îl felicitase pe Luigi fără a preciza motivul. Important fusese că dottore era încântat.

— Uf… nu i-ai spus Papei despre conversaţia noastră referitoare la Nefertiti, nu-i aşa?

— Am tăcut ca un mormânt, a răspuns Luigi. Ai de gând să-i povesteşti totul?

— Acum este momentul, da.

— Atunci mult succes, prietene!

Trioul a intrat la rândul său în biroul papal. Cardinalul Cipriano stătea lângă Sfântul Părinte, care se adresă mai întâi lui Parker cu o privire aspră.

— Domnule Parker, aţi declanşat toată această nebunie. Încăpăţânarea dumneavoastră nerezonabilă v-a determinat să faceţi o descoperire arheologică majoră, care s-ar fi putut dovedi catastrofală. De asemenea, din păcate, a costat câteva vieţi.

Gregory Parker dădu trist din cap.

— Recunosc, Preasfinte Părinte.

Papa povesti apoi dificultăţile pe care le avusese ca şef al Bisericii şi ca simplu creştin.

— Totuşi, din tot ce vă priveşte, domnule Parker, vreau să îmi amintesc doar de un singur lucru. În ultimul moment, un val moral v-a transformat, fără îndoială inspirat de Dumnezeu. În numele tuturor Bisericilor din lume, aş dori să vă mulţumesc.

Papa îl îmbrăţişă, apoi cardinalul Cipriano îl invită să părăsească biroul.

— Ştiţi, îi spuse Ioan-Paul al II-lea Nataşei, a trebuit să-mi folosesc toate talentele diplomatice pentru a determina guvernul egiptean să vă elibereze pe dumneavoastră şi pe domnul Parker. Din fericire, preşedintele Sadat a înţeles că slujiţi o cauză bună.

Se apropie de Natașa şi de Pellegrino.

— Daţi-mi mâna voastră stângă, copiii mei, cea a inimii.

Îi îmbrăţişă cu căldură.

— Din nou ne-aţi scos din necaz. Din păcate, singura modalitate de a vă mulţumi va fi să ascundeţi lumii rolul vostru major în această aventură care s-a terminat fericit. Credeţi-mă că regret, dar nu voi uita niciodată.

Îi mai îmbrăţişă o dată.

— Am aranjat ca trupul lui Gunther Kircher să fie adus înapoi în Germania. Va fi înmormântat în satul în care s-a născut. Odihnească-se în pace!

— Mulţumesc, Sfinte Părinte, răspunse Natașa, mişcată. Era un om curajos.

— Cât despre Dom Alberto… încheie Papa.

Ezita, împărţit între o rămăşiţă de emoţie faţă de cel care îi fusese cândva prieten şi o profundă uşurare după dispariţia, în deşert, a unei fiinţe stăpânite de ură.

— Vom spune că Dom Alberto a realizat în sens literal această predicţie din Cartea Facerii[1]: „Căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce”.

Natașa schiță un zâmbet.

Părintele Ernetti era nerăbdător.

— Sfinte Părinte, spuse, nu v-am mărturisit totul.

Papa părea îngrijorat, iar Natașa de asemenea.

— În timpul ultimelor noastre investigații din Egipt, împreună cu Luigi Battista, am căutat dovezi ale manipulării lui Akhenaton… și am descoperit altceva.

— Ce ați găsit?

— Am dobândit certitudinea că zeul Aton nu a fost o invenţie a faraonului, ci că venerarea lui a venit de mult mai departe.

Anxietatea Papei crescu.

— Continuă, fiul meu…

Părintele Ernetti făcu un raport rapid, dar precis. Sosirea lui Nefertiti în Egipt, răspândirea cultului lui Aton la Curte, lovitura de stat a reginei, exodul egiptenilor, legătura dintre Nefertiti și figura biblică a lui Moise. Dar cel mai copleşitor lucru a fost această descoperire: zeul unic se dezvăluise pentru prima dată unui popor necunoscut, în urmă cu șapte mii cinci sute de ani, într-o vale dispărută, acoperită astăzi de Marea Neagră.

— Aveți dovezi pentru ceea ce spuneți?

— Nu, Sfinte Părinte, aceste dovezi trebuie căutate.

— Deci ancheta nu s-a terminat?

— Nu.

Pellegrino era cu adevărat convins că, întorcându-se cu ajutorul cronovizorului

cu șaptezeci și cinci de secole în urmă, va găsi în cele din urmă răspunsul la toate întrebările.

Ioan-Paul al II-lea închise ochii, părea să ezite.

— Părinte, păcătuiești din mândrie?

Pellegrino fu surprins de reacția Sfântului Părinte.

— Erezia ta îmi amintește de acel căpitan de vas plecat la vânătoare de balene din Moby Dick, obsedat de capturarea balenei albe. L-ai urmări pe Dumnezeu așa cum căpitanul Ahab a urmărit balena?

Pellegrino se simți atins până în adâncul sufletului. Da, se simțea ca un vânător care urmărește cea mai frumoasă dintre… Dar, nu, Dumnezeu nu era o pradă.

— Gândește-te bine la ce-ți spun, fiule. Mergând înapoi în timp, pe cât de mult poți, vei pune fără îndoială mâna pe primii oameni cărora le-a fost dezvăluită această mare idee a unui zeu unic. Cât despre Dumnezeu însuși, nu vei ajunge la El. Nu că n-ar exista, dimpotrivă. Dar nu se va lăsă prins nici de rațiune, nici de mașinăria ta. Dumnezeu se cuprinde mai întâi cu inima.

În timpul acestui discurs, Pellegrino lăsă capul în jos. Papa îi întinse inelul să-l sărute.

— Sapă adânc în tine, părinte Ernetti. Și când crezi că ești gata, vino să-mi vorbești despre asta.

*

Ieșind din palatul Papei în compania lui Pellegrino, Natașa îl văzu pe Gregory Parker privindu-i de departe, așezat pe o bancă. Îl chemă bucuroasă, dar părintele rămase în urmă.

— Nu vii? l-a întrebat.

— Nu, cred că pe tine te așteaptă.

Ea lăsă capul în jos, puțin stânjenită.

— Dar fii vigilentă, adăugă el. Nu uita că în timpul acestei aventuri a schimbat tabăra de mai multe ori.

Ea îi puse o mână pe umăr și îi șopti la ureche:

— Pellegrino, ești puțin gelos?

Era pentru prima dată când îi spunea pe nume. El o privi zâmbind.

— Știi foarte bine că l-am ales pe Hristos, Natașa. A fost doar un sfat să fii prudentă.

— Țineți minte că nu mai sunt un copil, părinte.

Îl sărută pe frunte, mângâindu-i cu afecțiune obrazul, apoi se duse la Gregory.

Părintele Ernetti rămase nemișcat, cu un zâmbet vag pe buze. Pentru o clipă, se simți ca un somnambul, de parcă și-ar fi pierdut orientarea. Apoi se întoarse, trase adânc aer în piept și chemă alte gânduri în ajutor.

Un salt de șaptezeci și cinci de secole în timp? De ce nu? Desigur, ar trebui să profităm de digitalul care se apropia cu pași repezi. Așa că da, asistat de un computer puternic, mașinăria lui ar putea traversa milenii și să se scufunde în abisul timpului. Știința este asemenea credinței, își spuse el. Când este nevoie, poate muta munții.

Și, însuflețit, o luă în direcția Arhivelor secrete ale Vaticanului, unde se afla laboratorul său.

1. 3:19.

Epilog

În general, toți participanții la conferința de la Biserica Saint-Pierre-aux-Liens au fost mulțumiți de explicațiile Papei și de modul în care a tratat această problemă. Au acceptat și ordinul lui de tăcere. Era inutil, de fapt, să tulbure conștiința dezvăluind fapte care puteau destabiliza cele mai fragile minți.

Totuși, unul dintre prelații care au participat la această conferință a fost puțin mai indiscret decât ceilalți. N-a mers chiar atât de departe încât să dezvăluie toată povestea la sfârșitul unei mese bune, nu, dar a lăsat să-i scape câteva elemente din această aventură uluitoare, fără îndoială pentru a o face pe interesantul. Asta e natura umană…

Indiscrețiile sunt precum șerpii aceia mici numiți aspide. Mici, rapizi, se furișează peste tot și își injectează veninul mortal atunci când te aștepți mai puțin. Cuvintele vorbărețului au avut astfel o consecință gravă. Pe 13 mai 1981, în timp ce saluta mulțimea din papamobilul său, Papa Ioan-Paul al II-lea a fost nimerit de mai multe gloanțe trase de o persoană necunoscută de origine turcă, ce a fost arestată pe loc. Sfântul Părinte a pierdut mult sânge. Pentru a înrăutăți lucrurile, în timpul unei transfuzii de sânge, a fost contaminat cu un citomegalovirus care putea să-i fie fatal. A supraviețuit, din fericire, dar cu greu.

Trăgătorul, al cărui nume era Mehmet Ali Ağca, a fost condamnat la închisoare pe viață. Nu am înțeles niciodată motivele reale ale acțiunii sale. S-a vorbit despre serviciile secrete bulgare, despre un complot al ayatollahul iranian Khomeini, s-a mai sugerat și că ar fi fost actul unui nebun.

Pe 27 decembrie 1983, deși foarte slăbit de rănile sale, Ioan-Paul al II-lea l-a vizitat pe criminal în închisoarea din Rebibbia. După o conversație privată, i-a spus: „Ceea ce am discutat va rămâne un secret între el și mine. I-am vorbit ca unui frate pe care l-am iertat și care are deplina mea încredere.”

Dar anumite confidențe ulterioare ale suveranului pontif au lăsat să se înțeleagă că trăgătorul ar fi putut avea cunoștință de secretul conținut în interiorul cubului lui Solomon. „A fost singura victimă a descoperirilor lui dom Alberto Pindare de

Carvalho”, a concluzionat Sfântul Părinte.